RĂZBUNARE LA BEIRUT

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

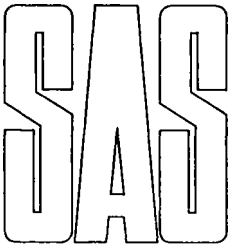

Răzbunare la Beirut

V.1.0

ISBN:
973-9138-28-4

Malko Productions – Paris,
Vengeance a Beyrouth
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

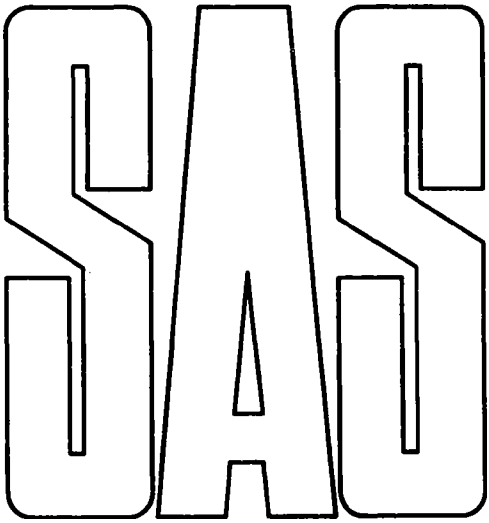

Răzbunare la Beirut

În româneşte de Anca Pisică

Tineretului

1997

Prolog

Aparatul Hercules C 130, aparţinând Forţelor aeriene americane, aruncă jeturi de apă atunci când roţile lui atinseră pista aeroportului militar din Dover, în Delaware. În estul Statelor Unite. Vremea era oribilă în acea zi de 28 decembrie 1991. Sub cerul plumburiu şi foarte jos, avionul C 130 execută un viraj la capătul pistei îndreptându-se spre unul dintre hangare. La intrare fusese ridicată o mică estradă protejată împotriva ploii de o copertină.

Vreo doisprezece bărbaţi şi o femeie aşteptau în picioare, înfăşuraţi până la gât în impermeabile. Ploaia le biciuia feţele grave. Cât timp avionul se îndreptă spre ei cu viteza melcului, nu scoaseră o vorbă. În dreptul hangarului, uruitul strident al motoarelor era şi mai asurzitor; execută cu măiestrie un viraj, întorcându-se cu coada spre tribună, învăluindu-i pe ocupanţii ei într-o ceaţă umedă. Apoi, elicele cu câte patru pale se opriră pe rând, în timp ce trapa din spate coborî până când atinse solul.

Un pluton de ofiţeri în ţinută de gală ieşi din hangar în pas alergător şi luă rapid poziţie aşezându-se pe două rânduri în faţa trapei deschise. Doi soldaţi aşezară pe sol nişte suporturi din lemn, iar şase ofiţeri dispărură în fuselaj. După câteva clipe, ieşiră purtând pe umeri un sicriu din lemn de stejar lăcuit, acoperit cu steagul american.

Coborâră rampa cu paşi rari şi se îndreptară spre suporturile din lemn. Aşezară pe ele cu gesturi precise sicriul acoperit cu pânza înstelată.

Tăcerea era apăsătoare. Oamenii adunaţi pe estradă păreau transformaţi în stane de piatră. Bărbia femeii tremura uşor, în timp ce strângea buzele ca să împiedice durerea să se transforme într-un ţipăt. Se auzi un ordin scurt, apoi zgomotul palmelor soldaţilor pe paturile puştilor M.16 pregătindu-se să prezinte arma şi şocul surd atunci când acestea atinseră solul. Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de rafalele ploii. Privirile erau aţintite asupra sicriului înconjurat de garda de onoare.

Era sicriul lui William J. Buckley, şeful Agenţiei Centrale de Informaţii pentru Orientul Mijlociu, răpit la Beirut de trei bărbaţi pe 16 martie 1984, pe când intra în biroul lui din Ambasada americană, situată în Beirutul de Vest.

De atunci, nimeni nu îl mai văzuse în viaţă. Răpirea a fost opera grupării integriste libaneze Hezbollah, controlată de la Teheran. Serviciile de informaţii occidentale au aflat un singur lucru: William J. Buckley a fost torturat cu cruzime timp de mai multe luni, după care a murit. Pe 8 septembrie 1985, gruparea Hezbollah a trimis ziarului *Al-Nahar* din Beirut o fotografie cu cadavrul lui.

Pe 31 august 1987, a fot celebrată în bine cunoscuta capelă de la

Langley, cartierul General al CIA din Virginia, o slujbă de pomenire „in absentia”. Au mai trecut încă patru ani până când, în urma presiunilor exercitate de americani, să fie găsit un cadavru neîmbălsămat prea bine aruncat într-un şanţ pe drumul spre aeroportul din Beirut. Starea de degradare era atât de avansată, încât fusese imposibil să se stabilească o cauză a morţii.

Experţii CIA au reuşit să-l identifice cu mare greutate pe William Buckley. Rămăşiţele acestuia au fost transportate mai întâi la o bază americană din Frankfurt, apoi, pe ultimul drum, în Statele Unite. După această scurtă ceremonie din Dover, rămăşiţele pământeşti ale lui William Buckley au luat drumul cimitirului din Arlington, Virginia, unde se vor odihni alături de John Kennedy şi de toţi bravii bărbaţi care şi-au jertfit viaţa în slujba Statelor Unite...

Tăcerea se prelungi mai mult de un minut, după care, cineva din asistenţă se apropie de microfon: era Dick Cheney, secretarul de stat din Ministerul Apărării. Rosti câteva cuvinte cu vocea gâtuită de emoţie: *„Mă înclin în faţa morţii tragice a acestui patriot american curajos şi devotat, care şi-a sacrificat viaţa pentru patria sa. Cei care s-au făcut vinovaţi de moartea lui vor da socoteală.”*

Capitolul I

Beirut!

Prin fereastra deschisă de la etajul al zecelea al modernului imobil din strada Trabaud, situată în inima cartierului creştin Ashrafieh din estul oraşului, Malko privea labirintul de clădiri nou-nouţe ivite printre casele vechi, în stil otoman şi printre alte construcţii distruse de cei şaptesprezece ani de război civil feroce, care se întindeau până în port.

Sunetul necontenit al claxoanelor ajungea până la el, întrerupt uneori de strigătul vreunui negustor ambulant de *kaak*[1], ori de fluierul poliţistului care încerca zadarnic să imprime circulaţiei de pe „ring” Fouad Chehab un ritm mai alert; autostrada urbană străbătea Beirutul de la est la vest, trecând la cincizeci de metri de apartamentul lui Malko.

După opt ani de la ultima lui trecere prin Beirut, regăsise aceeaşi agitaţie frenetică şi dezordonată, mai puţin rafalele armelor automate sau sirenele salvărilor.

Căldura era sufocantă: la umbră, temperatura atingea treizeci de grade Celsius. Şi nu era decât mijlocul lui iunie. În stânga lui, pe locul care fusese cândva centrul Beirutului, zgârie-norii distruşi de război se înălţau ca nişte orbite goale în mijlocul cartierelor devastate: turnul Murr, *Holiday Inn, Hilton* şi *Phoenicia.* Această imagine a unui Pompei modern contrasta enorm cu traficul haotic şi cu pânza de păianjen creată de cablurile electrice de deasupra străduţelor înguste din cartierele vechi. Raţia de curent electric fusese redusă la şase ore pe zi, iar multe dintre clădiri nu beneficiau deloc de acest „lux”, fiecare cetăţean al Beirutului încercând să fure puţină energie de la reţeaua urbană. Vechile case în stil otoman, barăcile în ruine şi unele clădiri recent construite păreau să formeze un tot unitar, străpuns din loc în loc de câteva uriaşe culmi verzi care străjuiau întreaga metropolă.

Din balconul mare, Malko se uita la ceea ce, odinioară, alcătuise cunoscuta „linie verde”, un fel de ţară a nimănui, ce separa Beirutul de Vest şi cartierele musulmane de zona estică în care trăiau creştinii. Pe o distanţă de zece kilometri lungime şi două sute de metri lăţime şi până la mare, nu se afla nici o clădire întreagă. Fiecare fereastră, fiecare acoperiş fuseseră distruse cu mortiere, cu tunuri, cu mitraliere, cu puşti şi cu grenade. Tâlharii au desăvârşit treaba, furând tot ce se putea vinde. Cu toate acestea, câteva familii au revenit în aceste cochilii goale lipsite de apă, de electricitate, fără ferestre sau instalaţii sanitare. Seara, oamenii puteau fi zăriţi în balcoanele fără parapet pregătindu-şi de mâncare.

Lui Malko nu-i venea să creadă că, numai cu patru zile în urmă, se

[1] Plăcintă (n.a.).

mai afla încă în castelul din Liezen, în mijlocul brazilor, cu logodnica lui Alexandra, mai îndrăgostită de el ca niciodată, în timp ce savurau împreună şampania Dom Perignon de la gheaţă.

Un telefon primit din partea şefului Centralei CIA din Viena îl chemă de urgenţă la Langley. Procedeu extrem de neobişnuit, dublat de un bilet pentru un Concorde al companiei Air France. Murea de plăcere atunci când trebuia să zboare cu un supersonic, mijlocul de transport cel mai nimerit pentru omul secolului XXI şi pentru o clientelă cosmopolită. Un adevărat club în înaltul cerului. Distanţa de şase mii cinci sute de kilometri ce desparte Parisul de New York a fost străbătută ca prin vis. Servit de un steward în haină albă şi de o stewardesă îmbrăcată într-un costum Nina Ricci, cuibărit în avionul recent decorat, petrecuse trei ore şi jumătate de adevărată încântare, îi va fi foarte greu după această călătorie să se urce în cursa de New York – Washington.

Două ore mai târziu, intra în biroul lui Robert Douglas, directorul Diviziei Operaţiuni. În birou se mai afla şi sosia actorului american Burt Reynolds – cu mustaţă stufoasă şi alură de play-boy. Acesta era şeful CIA pentru întreg Orientul Mijlociu cu baza la Beirut. Vincent Faulkner vorbea araba, franceza şi era cel mai bun cunoscător al lumii arabe pe care îl avea *Compania.* Intrase direct în subiect, fără înfloriturі inutile.

— Vi-l mai amintiţi pe William Buckley?

— Fireşte, răspunse Malko. Asta e o poveste veche care s-a petrecut în 1984.

— Aşa este. A fost lovitura cea mai dură pe care a primit-o Compania. Iar Buckley a îndurat un adevărat calvar.

— Astăzi toată lumea a uitat această întâmplare.

— Nu şi noi, spuse sec Vincent Faulkner. Înainte de a pleca de la Casa Albă, preşedintele George Bush a semnat un *finding*[2] prin care ni se dădea undă verde ca să-i găsim şi să-i lichidăm prin toate mijloacele posibile pe toţi aceia care au participat la răpirea, la reţinerea şi la asasinarea lui William Buckley.

Adăugă cu un zâmbet rece pe chip:

— Un astfel de ordin secret prezidenţial este echivalentul unui *fatwa*[3] al acestor nemernici de islamişti. Adică rămâne în vigoare chiar şi după ce autorul a plecat sau a decedat.

— Pricep, spuse Malko. Dar de ce aţi aşteptat atâta vreme?

— Trebuia mai întâi ca toţi ostaticii să ajungă acasă. De abia acum doi ani s-a reuşit acest lucru. Apoi am lăsat să treacă un timp ca să-i

---

[2] Ordin secret prezidenţial (n.a.).

[3] Consultaţie juridică dată de un *mufti* (interpret oficial al legii musulmane) cu privire la un caz neclar sau la o problemă nou ivită (n.t.).

facem pe membrii Hezbollah să creadă că am clasat cazul. Chiar eu le-am împuiat capul cu asta sirienilor prin intermediul unui colonel din serviciile de informaţii cu care mă înţeleg perfect. Le-am zis că am tras linie sub cazul Buckley. Cu siguranţă că mesajul a ajuns la membrii Hezbollah... Ei ştiu că nu mai există picior de american în Beirut, cu excepţia câtorva diplomaţi. Nici măcar civili care ar putea lucra sub „acoperire”. Acum s-au culcat pe o ureche. Pentru ca răzbunarea să fie exemplară, avem nevoie de o operaţie chirurgicală, dar nu făcută la voia întâmplării, aşa cum s-a procedat în cazul şeicului Fadiallah. De data aceasta trebuie să tăiem în carne vie şi să pătrundem în sistemul lor.

După explozia din Beirut a unui camion-capcană care a ucis mai mult de două sute de soldaţi pe 23 octombrie 1983, CIA a organizat un contraatentat ce îl viza pe şeicul Fadiallah, purtătorul de cuvânt al grupării Hezbollah. Din nenorocire, maşina-capcană care îi fusese destinată a omorât optzeci de persoane, dar nu şi pe el...

— De data asta, zise răspicat Vincent Faulkner, nu trebuie să mai dăm greş... Nu va fi însă uşor.

Malko îşi arătă surprinderea:

— De atâta timp nu i-aţi identificat încă pe vinovaţi? Nici nu i-aţi localizat cel puţin?

— Vi se pare o nebunie, dar aşa este, recunoscu Vincent Faulkner. Trebuie să înţelegeţi că nu am avut niciodată o sursă directă infiltrată în sânul grupării Hezbollah care este un sistem ermetic închis. Nici măcar serviciile siriene sau libaneze nu cunosc mai multe date decât noi şi ne spun doar ce le convine lor. Am ştiut de la bun început că William Buckley era reţinut undeva în suburbia sudică, în cartierul şiit. Nici azi nu ştim cu exactitate unde a fost de fapt. Deţinem doar numele celui care a organizat răpirea; îl cheamă Hadj Imad Fayez Mughnieh, un şiit foarte credincios născut la Deir Debba, în sudul Libanului, a cărui familie locuieşte încă în suburbia sudică, în Bourj Brajneh. În afară de răpirea lui William Buckley, a mai organizat atentatele din 23 octombrie 1983 împotriva soldaţilor noştri şi paraşutiştilor francezi, două asasinate împotriva a doi diplomaţi din Franţa, mai multe luări de ostatici şi, în iunie 1985, a deturnat deasupra Beirutului un Boeing aparţinând companiei TWA şi un aparat al Liniilor Aeriene Kuweitiene.

Se bucură de un palmares grăitor.

— Unde se află în prezent? întrebă Malko.

Răspunsul căzu ca o ghilotină:

— A dispărut din Beirut acum doi ani, iar de atunci, nimeni nu l-a mai văzut. Pe el trebuie să-l găsiţi. Acum cred că nu se mai ascunde.

— Nu va fi o treabă uşoară.

Vincent Faulkner nu părea tulburat.

— Înainte să mergem mai departe, trebuie să vă pun o întrebare. Noi am botezat operaţiunea *Wrath of God*[4]. Acceptaţi să vă riscaţi viaţa în nişte condiţii mai speciale?

— Care sunt acestea?

— Vă oferim *un dolar* în cazul unei reuşite. Este vorba de o răzbunare. O afacere de familie, o familie din care faceţi parte şi dumneavoastră. Ca să o conducem, nu avem nevoie de mercenari şi nu trebuie să implicăm nici un american, din motive de securitate.

— Accept, spuse Malko fără să stea pe gânduri.

Propunerea corespundea perfect eticii sale: era o onoare să răzbune un camarad de luptă. Vincent Faulkner îi zâmbi cu gingăşie.

— Mă gândeam eu că veţi accepta, după modul în care v-a prezentat Bob Douglas, însă voiam să o aud din gura dumneavoastră. Vă daţi seama cât riscaţi? Membrii Hezbollah sunt extrem de periculoşi, e ca şi cum ţi-ai strecura mâna într-un sac plin cu şerpi veninoşi. Dacă îşi vor da seama de intenţiile pe care le aveţi, vor face tot ce le va sta în putinţă ca să vă lichideze. La Beirut nu avem nici un aliat pe care să punem bază…

— Pe ce şi pe cine anume mă voi putea bizui? întrebă Malko.

— Noi am şi început treaba, îl înştiinţă imediat Vincent Faulkner. Am trimis patru oameni pe teren, iar doi dintre ei se ocupă de treburile „murdare”. E vorba despre Samir şi Nabil Maalouf. Doi foşti membri în echipa de ucigaşi condusă de Elie Hobeika, şeful serviciului de securitate al Forţelor Libaneze. S-au făcut remarcaţi cu ocazia masacrelor de la Sabra şi Chatila. Au emigrat ilegal în Statele Unite. Li s-a dat să aleagă: ori expulzarea, ori un permis de sejur plus o sută de mii de dolari de căciulă dacă acceptă să colaboreze cu noi. Se află „într-o vacanţă” de cincisprezece zile la Beirut. Aşteaptă ordinele noastre. L-am mai recrutat şi pe fostul adjunct al lui Samir Geagea, unul dintre şefii Forţelor Libaneze, Adal Chartouni. Pe atunci avea misiunea să „penetreze” gruparea Hezbollah. Mai are şi acum multe legături. L-am găsit în Bronx unde e proprietarul unui magazin de încălţăminte. Nu ţinea neapărat să se întoarcă la Beirut, dar l-am convins eu… Pe lângă aceştia trei, cele douăsprezece puşlamale erau mici copii…

— Şi al patrulea?

— Este cel mai simpatic dintre toţi. Lucrează cu noi de multă vreme ca şofer. Îl cheamă Sohbi Jalloul. Fiindcă familia lui locuieşte la Boston, îl ţinem legat de noi. El vă va face legătura cu ceilalţi.

— Cum voi proceda?

— Mă gândeam să veniţi mai întâi cu un elicopter în curtea ambasadei, dar mi-am dat seama că ar fi mai bine s-o faceţi în mod

[4] Mânia lui Dumnezeu (n.a.).

deschis folosind avionul. V-am pregătit acte false pe numele de Manfred Linz, lucrător în turism, cu domiciliul la Viena. De îndată ce veţi ajunge, veţi intra în grija lui Sohbi care vă va conduce într-un apartament din cartierul Ashrafieh, proprietatea unor libanezi emigranţi. Sunt nişte prieteni. Ei vi l-au pus la dispoziţie fiindcă este mai discret decât să staţi la hotel.

Totul s-a petrecut cum era prevăzut. Malko a plecat din New York cu un Concorde al companiei Air France, scăpând astfel de decalajul de fus orar, iar la Paris, s-a îmbarcat într-un Airbus cu destinaţia Beirut. Nici o companie aeriană americană nu mai deservea Libanul.

Când a ajuns la Khalde, aeroportul din Beirut, Malko a avut un şoc. Fotografiile lui Hafez El-Assad erau puse peste tot. Se pare că Libanul făcea deja parte din Siria...

*

* *

O chemare modulată venită de pe strada Trabaud îl smulse pe Malko din gândurile lui. În aceeaşi clipă, Sohbi Jalloul se ivi din bucătărie ţinând în mână un coş legat cu o sfoară lungă. Şoferul pe care CIA îl alesese pentru el avea treizeci şi patru de ani, dar îi dădeai cincizeci. Albise subit într-o singură noapte, în 1980. Sunit fiind, a fost oprit la un baraj şi ridicat de miliţienii creştini. Toată noaptea au simulat că îl execută, proptindu-i pistolul în tâmplă şi apăsând pe trăgaci... Pentru ca gluma să pară adevărată, i-au executat pe alţi trei prizonieri...

A doua zi, un membru al Ambasadei americane l-a răscumpărat pentru suma de cinci sute de dolari... înalt, puţin îndoit de spate, solid, mereu cu zâmbetul pe buze, conducea un Buick vechi de cincisprezece ani, iar volanul învelit într-o blană de tigru sintetică încerca să-l facă să uite de lipsa amortizoarelor şi de vopseaua ciupită din loc în loc. De vreo douăzeci de ani încoace, Beirutul gemea de astfel de rable americane.

Sohbi se aplecă peste balcon, strigă pe cineva din stradă şi coborî coşul agăţat de sfoară cu câteva bancnote în el. Îl ridică înapoi încărcat până la refuz cu fructe, cu legume, cu plăcinte şi cu frigărui crude; deasupra tronau *Al-Nahar* şi *Orient-Le Jour,* cotidianul de limbă franceză din Beirut.

Ascensoarele funcţionau doar când şi când datorită penelor dese de curent, iar aceasta era singura posibilitate de a-ţi face cumpărăturile fără să te oboseşti. Sohbi dispăru cu merindele sale în bucătărie, iar Malko se întoarse în salonul complet gol, în afară de un covor mare, un televizor Samsung nou-nouţ şi o canapea uzată. Apartamentul măsura aproape trei sute de metri pătraţi, dar nu era deloc mobilat. În mod miraculos, nici o urmă de obuz nu se zărea pe pereţii clădirii, de altfel singura construcţie modernă de pe această străduţă liniştită

care îi oferea cât de cât puţină discreţie.

În ciuda acestui confort auster, era cu mult mai bine decât acum opt ani. Malko părăsise Beirutul în toiul celei mai puternice ofensive Hezbollah împotriva occidentalilor. Peste oraşul împărţit în două, pradă incendiilor şi sângelui, împânzit de trăgători de elită şi de vehicule-capcană, plutea mirosul morţii. În acea perioadă, aeroportul şi toată suburbia sudică erau închise; un amalgam jegos întins pe vreo douăzeci de kilometri pătraţi, acolo unde erau închişi ostaticii. Aici era fieful membrilor grupării Hezbollah care deţineau controlul absolut asupra celor şase sute de mii de locuitori. Fel de fel de baraje obediente diferitelor grupări opreau rarele vehicule, însă viaţa mergea înainte... De altfel, nici nu stătuse vreodată pe loc, ci se deplasase puţin către est. În schimb, vestul musulman, distrus de obuze, era lăsat în voia miliţienilor dornici să expulzeze orice cetăţean occidental.

În urma acestei violenţe oarbe au rămas doar imensele portrete ale lui Khomeiny şi ale altor şefi religioşi şiiţi, plantate pe tot drumul de la aeroport de-a lungul suburbiei sudice.

În prezent, în Beirut domnea ordinea impusă de sirieni. De la aeroport şi până în centru trecuseră prin patru filtre, trei ale armatei libaneze şi unul sirian, uşor de recunoscut după portretele lui Hafez El-Assad lipite pe gheretele sale.

La fiecare baraj Sohbi şuiera printre dinţi. Ei fuseseră opriţi doar o singură dată. Oraşul era înconjurat de pichete de pază. Sirienii tratau adeseori cu armata libaneză reorganizată. Mergând pe fostul bulevard Camille-Chamoun, Malko remarcase câteva clădiri impunătoare din marmură şi din piatră de râu, cu vedere spre cornişa Mazra ce se înălţa deasupra caselor dărâmate de bombardamente.

Beirutul se trezea încet, încet la viaţă.

Inima îi bătu cu putere atunci când traversă bulevardul unde îşi riscase viaţa atât de des, trecând din Est în Vest. De fiecare parte, clădirile distruse se mai aflau acolo, însă trăgătorii de elită dispăruseră... Tot centrul era pustiu şi plin de ruine; dar Mercedesurile erau mai numeroase pe metru pătrat decât în oricare altă parte a lumii...

Acest oraş urât, cu o arhitectură bizară, uneori de-a dreptul hidoasă, cu traficul anarhic, murdar, plin de moloz şi de dărâmături, avea totuşi ceva atrăgător în el. Degaja un farmec neobişnuit, asemenea unei femei apetisante, vulgare, exagerat de fardată, însă de care ai nevoie din când în când. Marea era mereu la fel de albastră şi claxoanele la fel de asurzitoare. Miliţienii care terorizaseră metropola au dispărut, reprofilaţi acum în meserii cinstite. Cu toate acestea, armele erau mai numeroase, dar bine ascunse din cauza sirienilor care au transformat Beirutul într-unul dintre oraşele cele mai liniştite din lume. L-au adunat pe şefii diferitelor miliţii şi le-au spus

că, la primul pas greşit, îi va aştepta un glonţ în cap. Sistemul funcţiona de minune. Numai gruparea Hezbollah şi-a păstrat armele grele, emigrând în sudul Libanului unde se lupta destul de anemic cu duşmanul sionist, lucru care era pe placul tuturor. Cei care s-au lăsat acum de luările de ostatici făceau muncă socială, deschideau dispensare, construiau şcoli, le plăteau pe femeile şiite să poarte voal. Şi asta între două predici împotriva Occidentului.

Malko găsise în acest apartament, un adevărat arsenal. De la pistoale cu amortizor, până la arme Kalaşnikov cu pat rabatabil, de la RPG 7, până la MP 5 toate noi-nouţe, plus o grămadă de muniţie. La Beirut armele costau o nimica toată.

Sohbi apăru din bucătărie cu un *jallab*[5]. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona, de aceea în apartament stăruia o zăpuşeală ca în saună. Pager-ul agăţat de centura libanezului începu să ţiuie. Îl desprinse şi se uită la mesajul apărut pe micuţul ecran.

— Trebuie să dau un telefon, zise el.

În Beirut, ca să dai un telefon, era un adevărat chin. Centralele nu funcţionau decât între anumite cartiere. Ca să suni la Ashrafieh, trebuia să te duci tocmai în vestul Beirutului. Din sud era imposibil să dai un telefon. La numerele care începeau cu patru sute, se putea suna doar din est. Fiecare hotel sau întreprindere era dotată cu vreo douăsprezece numere care trebuiau încercate pe rând. Un libanez ingenios a avut ideea să creeze un sistem de tipul „Alpha-page” prin care se putea acoperi tot oraşul. Se făcea apel la un număr standard, iar acesta trimitea imediat un mesaj radio.

Sohbi ieşi să telefoneze din stradă. Bineînţeles că nu existau cabine, dar oamenii apelau la negustori. Reveni după douăzeci de minute şi îi spuse lui Malko:

— Ne întâlnim cu Adal Chartouni în staţia Adikar, pe strada paisprezece, sectorul şaizeci şi trei, la ora zece. Are veşti pentru noi.

Adal Chartouni, unul dintre libanezii recrutaţi de CIA pentru operaţiunea *Wrath of God,* începuse treaba de o săptămână. Prima lui misiune era să dibuie locul unde fusese dus William Buckley acum nouă ani, după ce a fost răpit. Operaţiunea începuse deja şi, o dată cu ea şi pericolul. Ca să obţină informaţiile de care avea nevoie, Chartouni fusese obligat să pătrundă în sânul grupării Hezbollah şi să-şi reactiveze „sursele”. În concluzie, risca să le stârnească interesul. Iar serviciile de contraspionaj ale grupării erau extrem de eficiente...

Malko se întoarse pe balcon şi se sprijini cu coatele de balustradă privind cum se lăsa înserarea. Maşinile se îndreptau către Jounieh, suburbia nordică, formând un lung şir luminos. Pacea se instaurase în oraş în urmă cu doi ani, la fel de brusc cum, cu şaptesprezece ani în

[5] Sirop rece de smochine (n.a.).

urmă, izbucnise războiul.

Dar pentru unii războiul nu se terminase. Acum era mai puţin zgomotos, însă cu mult mai periculos. Malko se duse să ia din debara un pistol automat, un Sig nou-nouţ cu paisprezece cartuşe.

*

* *

Sohbi îşi parcă vechiul Buick puţin mai departe de staţia Adikar colţ cu strada paisprezece, un drum strâmt şi întunecos din cartierul Ashrafieh. Staţia-service era închisă.

Din cauza lipsei de curent, cartierul era extrem de întunecat. Căldura încă sufocantă pătrundea peste tot. Cămaşa lui Malko, dintr-o pânză subţire, îi stătea lipită de spate din cauza transpiraţiei. Strecurat între cămaşă şi piele, pistolul îi apăsa în mod neplăcut stomacul. Chiar dacă pacea părea să domnească peste Beirutul împânzit de punctele de control siriene şi libaneze, armele erau destul de numeroase, iar cei care îl hărţuiau aveau bine meritata reputaţie că sunt extrem de feroce.

Brusc apăru în faţa lor o maşină care se opri lângă pompele de benzină. Era un Mercedes gri cu un singur far aprins. Şoferul coborî imediat, dar femeia rămase înăuntru. Era un tip înalt, îmbrăcat într-un tricou mov şi jeanşi, cu mustaţă deasă, un păr negru frumos pieptănat pe spate, iar pe mâna dreaptă îi strălucea un ghiul din aur masiv.

— El este Chartouni, zise Sohbi gâfâind.

Aprinse imediat farurile şi Chartouni se îndreptă spre Buick. Malko ţinea mâna pe portieră pregătindu-se să coboare când un al doilea vehicul îşi făcu apariţia şi se opri în spatele Mercedesului. Din BMW-ul cu geamuri fumurii ţâşniră doi bărbaţi şi, fără o vorbă, se. Îndreptară spre şoferul Mercedesului.

Acesta încercă să intre înapoi în maşină. Îl lovi brusc cu cotul pe unul dintre adversari care se încovoie de durere, însă celălalt îi puse imediat pistolul în ceafă. Însoţitorul lui îşi reveni cu o mutră fioroasă şi ocoli vehiculul. Deschise portiera dreaptă, o smulse de pe scaun pe bruneta îmbrăcată cu o vestă şi o fustă lungă din mătase colorată. Fata începu să urle, dar agresorul o făcu să tacă lovind-o cu violenţă peste gură.

Malko îşi smulse arma de la centură, dar Sohbi se întoarse spre el şi-i şopti:

— *La!*[6]

Cei doi bărbaţi din BMW nu-i zăriseră şi pe ei. De altfel, era şi prea târziu. Cu o lovitură de picior, îl şi împinseră pe Chartouni în BMW, apoi procedară la fel şi cu fata. Vehiculul viră cu scrâşnete de pneuri şi se pierdu pe străduţa îngustă.

---

[6] Nu! (n.a.).

Sohbi aşteptă câteva secunde, pe urmă demară şi ei. Crispat, se întoarse spre Malko:

— Nu-i a bună…

Era o litotă. Din vânător, Adal Chartouni se transformase în vânat. Dacă cei doi membri Hezbollah îl ridicaseră, vor ajunge cât de curând şi la Malko. Operaţiunea *Wrath of God* începea rău de tot.

— Îi urmărim, zise Malko.

Capitolul II

Sohbi Jalloul scoase de sub scaunul lui un pistol-mitralieră Skorpio cu ţeava scurtă şi îl aşeză pe genunchi. Malko se întrebă cum se vor putea descurca în labirintul de străduţe înguste din cartierul Ashrafieh. Nu se apropiau prea tare de BMW din prudenţă. Vehiculul ajunse pe bulevardul Fouad Chehab pe care rulă cam vreo sută de metri, apoi vira la stânga chiar în faţa băncii Audi.

— Se duc spre port, îşi dădu Sohbi cu părerea.

BMW-ul ajunse direct pe marele bulevard ce mergea de-a lungul portului din Beirut unde aşteptau sute de camioane oprite în loc. Trecu podul peste râul Beirut şi rulă în lungul coastei în direcţia Jounieh. Traficul era relativ intens; lui Sohbi nu-i era greu să urmărească BMW-ul.

— Ce ciudat, se duc spre est, observă Malko.

În mod logic, răpitorii lui Chartouni ar fi trebuit să se îndrepte spre sud, în cartierul membrilor Hezbollah.

— Probabil că ocolesc prin Senn el-Fil ca să evite barajele, sugeră Sohbi.

BMW-ul gonea nebuneşte. În acest oraş în care semafoarele nu funcţionau de ani de zile, iar poliţia era ca şi inexistentă, nu era mare scofală. Simţind un ghem în stomac, Malko se întreba încotro îi va duce această vânătoare.

Firmele luminate cu neoane defilau rămânând în urma lor: pizzerii, centre comerciale, baruri de noapte... De când izbucnise războiul civil, viaţa îşi îndreptase cursul înspre est, de-a lungul coastei. Colinele erau împânzite cu clădiri de douăzeci de etaje ridicate în graba mare, lipsite de arhitectură, fără autorizaţie de construcţie, înghesuite unele în altele, încât locuitorii îşi puteau da mâinile din balcoane. Malko nu scăpă din ochi farurile roşii ale BMW-ului. După ce parcurseră zece kilometri, la intrarea într-un tunel din Jounieh, se afla un baraj al armatei siriene. Înainte să ajungă la el, BMW-ul coti în dreptul autostrăzii Nahr el-Kelb şi se angajă pe un drum sinuos care urca pe coline. Traficul era destul de aerisit şi Sohbi putea să-i urmărească ajutat de fasciculul luminos al farurilor. Urcau acum pe drumuri din ce în ce mai înguste, mărginite de vile impozante construite din piatră de râu sau de case placate cu marmură. Deodată, Sohbi puse o frână straşnică şi stinse toate farurile.

Coborâră amândoi din Buick fără zgomot şi parcurseră pe jos vreo cincizeci de metri. BMW-ul staţiona în faţa unei porţi înalte, negre acţionată prin telecomandă care tocmai se deschidea. Se închise imediat în urma vehiculului. Datorită luminii proiectoarelor, Malko descoperi un zid masiv din piatră care împrejmuia o proprietate imensă. Îl înconjurară până când reuşiră să găsească o porţiune mai

înaltă ca să aibă o vedere mai bună. Malko zări o antenă parabolică mare pentru telecomunicaţiile prin satelit montată într-un colţ al peluzei.

— Cine locuieşte aici?

— Maroun Haddad, răspunse Sohbi. Cel mai mare furnizor de arme din Forţele Libaneze. Este putred de bogat.

— Are legături cu membrii Hezbollah?

— Nicidecum, întotdeauna a luptat împotriva lor.

De ce îl ridicase pe Chartouni? De-abia acum începeau întortocheatele combinaţii libaneze.

*

* *

Ochii negri şi inexpresivi ai lui Maroun Haddad, zis şi „gorila”, nu slăbeau chipul lui Adal Chartouni, ca şi cum ar fi vrut să-l soarbă. Muşchii maxilarelor îi jucau sub piele de parcă se pregătea să-l devoreze de viu. Masiv, aproape tot atât de înalt pe cât de lat, purta o cămaşă cu mâneci scurte care îi dezvăluia braţele musculoase acoperite din abundenţă cu păr negru, iar pieptul era la fel de lat ca şi spatele. Deşi era mai scund decât Adal Chartouni cu vreo zece centimetri, observa cum se încovoaie sub privirea lui tăioasă.

Chartouni îşi rotea ochii în toate părţile, căutând un mijloc prin care să poată fugi. Trase o ocheadă spre piscina luminată, spre peluza tunsă impecabil, spre sala de biliard cu dale din marmură şi spre casa imensă care se întindea pe trei sute de metri pătraţi. Maroun Haddad înaintă un pas înspre el, trase pistolul automat din centură şi îl lovi cu crosa drept în faţă. Chartouni, ţipând de durere, fu proiectat în spate din cauza şocului. Îşi apăsă buza spartă în timp ce aştepta să vadă ce se va mai întâmpla.

— Să nu mişti un deget, şuieră Maroun Haddad. Nu-mi trebuie decât cel mai mic pretext ca să-ţi ofer o moarte foarte lentă.

La câţiva metri de ei, vreo şase bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe, înarmaţi cu M 16 şi cu lansatoare de rachete urmăreau scena cu nesaţ. O dată cu reinstaurarea păcii, ocaziile de a se distra se cam împuţinaseră... Doi dintre zdrenţăroşi o ţineau pe femeia care îl însoţea pe Chartouni, salivând la gândul că îi vor face ce vor dori ei. Maroun o arătă cu degetul şi îl întrebă pe Chartouni:

— Cine mai e şi asta?

— Maya Sarkis, suntem vechi prieteni. Las-o în pace, ea nu este amestecată. E dansatoare.

Haddad îi aruncă o privire plină de venin.

— E o putoare! Se regulează cu tine! O să-i distreze de minune pe băieţii mei.

Fără să întoarcă capul, le zise gărzilor de corp:

— Distraţi-vă şi voi un pic!

Doi dintre ei, mai fioroşi, îi răsuciră mâinile la spate şi o târâră până la o masă din piatră aflată lângă piscină. Ea începu să ţipe. Imediat, un miliţian agită un pumnal şi i-l propti în gât. Gestul a fost de ajuns ca s-o determine să tacă.

— Lăsaţi-o, este doar o prietenă, îi imploră Adal Chartouni.

— *Yallah!*[7] ţipă Maroun Haddad la oamenii săi.

Unul dintre ei începuse deja să scormonească pe sub fusta de mătase, frecându-se de dansatoare. În râsetele camarazilor, se deschise la pantalonii din care ţâşni un sex lung şi curbat ca un iatagan. Îi smulse slipul care îl incomoda, îndepărtă coapsele fetei cu genunchiul şi o pătrunse dintr-un singur elan.

După câteva mişcări ale bazinului, o întoarse şi o aplecă peste masă violând-o cu aceeaşi brutalitate. Prietenii lui contemplau scena cu scântei pofticioase în priviri. Bărbatul se uşură cu un grohăit şi se retrase. Atunci veni altul şi o luă pe Maya Sarkis de păr, o întoarse cu faţa şi îi apăsă capul până ajunse cu gura în dreptul pântecelui.

Adal Chartouni se pierdu cu firea. Acesta era ritualul de distrugere totală a adversarului, practicat exact ca în cele mai rele perioade ale războiului civil din Liban.

Îngenuncheată, cu ochii plini de lacrimi, Maya Sarkis îi aplică o felaţie în timp ce se gândea cu speranţă doar la un singur lucru: să scape de acolo. Cei cu care se afla în seara asta aici erau nişte ucigaşi care, în timpul războiului civil, luaseră gâtul la sute de femei şi copii fără milă şi fără remuşcări. La cea mai mică mişcare, i-ar fi tăiat rapid gâtul şi ei. Bărbatul care o siluia se gândi că nu se amuză îndeajuns.

O trânti pe Maya Sarkis cu spatele de masă şi se aşeză călare pe pieptul ei. Îşi afundă mădularul în gura fetei servindu-se de ea ca de un sex adevărat cu mişcări rapide ale bazinului, ajungând până la omuşor şi îşi răspândi sămânţa în fundul gâtului.

Apoi veni următorul care îi trase bazinul lui Maya Sarkis pe marginea mesei şi o violă dintr-o dată. Totul se petrecea cu gesturi automate, printre cuvinte obscene şi comentarii neruşinate.

— Spune-mi, eşti de multă vreme în Beirut? îl întrebă deodată Haddad pe Chartouni.

Ceea ce se petrecea pe masă nu-l prea interesa. Adal Chartouni tresări.

— Nu, făcu el, tocmai voiam să-ţi telefonez. *Wahiet Allah!*[8]

— *Ain tedahak alaye!*[9] mârâi Maroun Haddad. Eşti în oraş de cincisprezece zile. Am aflat. Te-ai dus la nişte oameni pe care îi

---

[7] La treabă!

[8] Jur pe Allah! (n.a.).

[9] Îţi baţi joc de mine (n.a.).

cunosc bine în *dahye*[10]*.* Am prieteni şi printre şiiţi, să ştii. Eşti nebun că te-ai întors în Beirut. Crezi că am să iert un hoţ ca tine?

— *Wahiet Allah!* Dar nu am furat de la tine, protestă Adal Chartouni cu o voce rugătoare. Nu ştiu cum de au aflat sârbii şi au interceptat vaporul…

Maroun Haddad ridică din umeri.

— După ce că eşti hoţ, mai şi minţi! *Taib*[11]*,* te iert doar cu o condiţie.

— Care? întrebă Adal Chartouni plin de speranţă. Dacă vrei fata, eu ţi-o las…

Gărzile îşi vedeau de violul colectiv fără să se sinchisească de discuţia dintre cei doi. Maroun Haddad îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Adal care îşi tampona buza spartă.

— Dacă îmi dai banii mei pe loc, *Wahiet Allah,* vei ieşi din casa mea precum ai intrat.

— Dar am numai două sute de dolari la mine! protestă Chartouni. Mâine pot să-ţi aduc mai mulţi.

Privirea negustorului de arme deveni şi mai aspră. Trase cu o încetineală calculată pistolul automat şi şuieră printre dinţi:

— *Zaaran!*[12]

Adal Chartouni se aruncă brusc la picioare şi îi înconjură cu braţele genunchii lui Maroun Haddad.

— Nu mă omorî, te implor! Îţi voi da banii înapoi…

Bărbatul apăsă ţeava armei de tâmpla lui, apoi o îndepărtă.

— N-o să-ţi trag un glonţ în cap, zise el, ca şi cum s-ar fi răzgândit. Vino după mine!

Nebun de speranţă, Adal Chartouni se ridică. Maroun Haddad chemă pe doi dintre oamenii săi şi se întoarse spre prizonier:

— Mi-ai spus că e dansatoare, nu-i aşa?

— *Aiwa*[13]*.*

— Ei bine, o să improvizăm un mic spectacol. Ali, du-te să aduci magnetofonul şi un disc cu muzică de dans!

Cel pe care îl strigase Ali aşeză arma M 16 şi alergă până la piscină revenind cu un aparat Samsung portabil şi cu discurile. Încremenită pe masă, Maya Sarkis aştepta.

— Pune un disc şi spune-i să danseze, îi porunci Maroun Haddad. Tu, vino cu mine!

Încadrat de doi bărbaţi, Adal Chartouni îl urmă până la o cabană.

— Sprijină-te cu spatele de cedrul ăsta, se răsti Haddad.

---

[10] Suburbie (n.a.).

[11] Bine (n.a.).

[12] Secătură (n.a.).

[13] Da (n.a.).

Mai mult mort decât viu, Adal Chartouni îl ascultă. Imediat, cei doi bărbaţi fioroşi îi duseră mâinile la spate şi le legară, apoi procedară la fel şi cu gleznele. Legat fedeleş, neputincios, Chartouni îl zări pe unul dintre bărbaţi intrând în magazia cu scule şi ieşind cu un ferăstrău electric… Atunci slobozi un urlet teribil.

— *La! La!*[14]

În grădină se auzea o muzică orientală sincopată. Bărbaţii râdeau. Începură să bată din palme, ca şi cum ar fi asistat la o scenă amuzantă. O glumă nevinovată…

— Dansează! strigă Haddad la Maya Sarkis. Oferă-i un spectacol pe cinste, căci va fi ultimul!

Îngrozită, fata începu să danseze ca o nălucă, legănându-se pe loc, unduindu-şi şoldurile într-un fel provocator. Maroun Haddad trase de firul care porneşte ferăstrăul, iar acesta începu să uruie acoperind în bună parte sunetele muzicii. Se apropie de Adal Chartouni.

— În timpul războiului i-am legat pe câţiva neisprăviţi de copacul ăsta. Toţi au mierlit-o în acelaşi fel. Am jurat că te voi omorî în acelaşi mod dacă te voi mai găsi.

Cu ferăstrăul aşezat orizontal, cu zimţii din metal învârtindu-se cu toată viteza, el îl sprijini de buricul prizonierului şi apăsă cu toată puterea.

Urletul inuman ieşit din gura lui Adal Chartouni acoperi deopotrivă sunetul muzicii şi uruitul motorului. Ferăstrăul îi pătrunse în pântece centimetru cu centimetru împrăştiind peste tot bucăţi de carne, viscere, jeturi de sânge. Împroşcat cu aceste resturi ale unui om de nimic, Maroun Haddad îşi vedea mai departe de treabă. Îşi savura răzbunarea.

Adal Chartouni încetă să mai urle atunci când zimţii ferăstrăului atinseră coloana vertebrală. Tresări scurt, apoi capul îi căzu pe piept. Cu îndemânarea unui chirurg, Haddad îşi continuă lucrarea până când ferăstrăul ajunse la coaja copacului, apoi îl opri. Îl aruncă cât colo plin de sânge cu o figură îngrozitoare. Maya Sarkis se oprise din dans. El îi aruncă cu o voce aspră:

— Dansează, putoare, dansează pentru prietenul tău!

Fata începu să se mişte în timp ce voma, tremurându-i picioarele, întrebându-se ce moarte îi rezervaseră şi ei. Bărbaţii din jurul ei aplaudau şi râdeau. Maroun Haddad se apropie şi izbucni şi el într-un hohot de râs bucurându-se de isprava lui.

— Haide, poţi să te opreşti, oricum nu te mai vede.

Ea stătu pe loc, cu braţele atârnând pe lângă corp, deznădăjduită, incapabilă să se uite la el.

— Eşti creştină? o întrebă Haddad.

---

[14] Nu! Nu! (n.a.).

— Da, maronită.

— Ştii de ce l-am pedepsit?

— Nu.

— Te cred, zise el. Ai dansat foarte bine şi de asta te las în viaţă. Vei şti să povesteşti cum îi pedepsesc eu pe cei care mă fură. *Allah maak!*[15]

Clătinându-se pe picioare, Maya Sarkis se lăsă purtată de gărzile lui de corp. Aproape că şi uitase de violul colectiv. Imaginea îngrozitoare a ferăstrăului care pătrundea în corpul lui Adal Chartouni nu se va şterge niciodată din mintea ei. Simţi cum este împinsă afară şi se trezi pe drumul pustiu, scuturată de frisoane în ciuda căldurii de afară.

*

* *

Malko sări din Buick atunci când zări silueta care se clătina pe mijlocul drumului. Auziseră amândoi urletele şi muzica şi imediat au înţeles că se petrece un lucru îngrozitor. Nu mai sperau s-o vadă pe fată ieşind de acolo în viaţă. Malko ajunse lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? Unde este Chartouni? Îi zări privirea rătăcită, cu ochii ieşiţi din orbite. Încercă să vorbească, dar cuvintele se opreau în gât. Hohote de plâns îi înăbuşiră imediat vocea. Ca o masă inertă, se lăsă purtată în braţe. O duse aşa până la maşina care se întoarse şi o luă la vale pe colină.

Renunţând să mai scoată vreo vorbă de la Maya Sarkis, Malko se întreba dacă misiunea lui nu se termina oare în acest cartier elegant al Beirutului.

[15] Mergi cu Dumnezeul (n.a.).

Capitolul III

Vincent Faulkner strănută de trei ori la rând. Biroul lui cu aer condiţionat era friguros în comparaţie cu cuptorul de afară. Privi cerul la fel de albastru ca şi marea prin geamul gros de la parterul Ambasadei americane. Era mort de căldură numai la gândul că trebuia să iasă. Din nefericire, nu prea avea de ales. *Wrath of God* era ultima lui misiune înainte de a ieşi la pensie şi voia s-o ducă la bun sfârşit. Îşi cumpărase deja o casă în Wyoming, într-un orăşel plin de verdeaţă care era total opusul Beirutului. De douăzeci de ani de când făcea naveta între Tunis şi Riad, trecând prin Cairo şi Barhein, se săturase să sufere de atâta secetă şi sete.

Acceptase cu bucurie operaţiunea *Wrath of God*. Pe când William Buckley fusese răpit, făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca să obţină informaţii fie de la sirieni, fie de la libanezi şi ajunsese cel puţin să afle unde îl ţinuseră. Şi CIA a elaborat nişte planuri de salvare, dar nici unul nu a fost pus în practică: erau prea complicate şi mai ales prea puţin sigure că vor reuşi. Trimişi de-ai Agenţiei s-au plimbat în zadar prin tot Beirutul cu valize pline cu dolari, pentru ca, într-o bună zi, un ofiţer sirian să le spună că nu merită să-şi mai dea atâta osteneală. William Buckley murise după paisprezece luni de tortură. Vincent Faulkner simţise atunci nevoia să ia o mitralieră şi să masacreze toată populaţia din suburbia sudică…

Cel mai rău era sentimentul acesta al neputinţei. Timpul a trecut, politica s-a schimbat… Sirienii, transformaţi în aliaţi ai Statelor Unite, s-au străduit din răsputeri să-i elibereze pe ostaticii occidentali. Când şi ultimul prizonier a fost redat familiei sale, americanii au mai cerut încă ceva înainte de a se aşeza la masa tratativelor: şi anume, trupul neînsufleţit al lui William Buckley. După încă trei luni de aşteptare, nu mai aveau nimic de făcut decât să-şi pregătească răzbunarea. Directorii care s-au perindat la conducerea Agenţiei aveau cu toţii acelaşi gând. Însă era nevoie de întrunirea mai multor condiţii. În primul rând, să nu mai existe nici un ostatic, dar mai ales, să fie posibil ca preşedintele Statelor Unite să-şi dea acordul. Robert Gates a fost acela care l-a convins pe George Bush să semneze un ordin strict secret prin care CIA era autorizată să se ocupe de răzbunarea lui William Buckley; iar asta, fie prin arestarea asasinilor şi a transferării lor în Statele Unite pentru a fi judecaţi, fie prin lichidarea lor acolo.

Ultima soluţie a fost unanim aleasă printr-un acord tacit. Nici o pedeapsă nu era mai exemplară decât moartea. Timp de zece luni, Vincent Faulkner a muncit cu sârg, alegându-i pe cei care vor participa la operaţiune. Trebuia să fie cu toţii de încredere, ori „ţinuţi” cu argumente solide. De asemenea, era necesar să aibă legături în interiorul grupării Hezbollah, pentru că mai rămăseseră destule

puncte neclare. Operaţiunea fusese botezată cu ironie *Wrath of God* din cauza formulei rituale a tuturor membrilor Hezbollah cu care îşi începeau comunicatele despre atentate: *Bismillah Al Rahman Al Rahin*[16].

Odată misiunea începută, pe Vincent Faulkner îl chinuia neliniştea. La Beirut, veştile se aflau atât de repede... Serviciile secrete siriene erau extrem de eficiente, la fel şi Biroul al doilea libanez, fără a mai pune la socoteală nenumăraţii spioni din Moukhabarat, plus ceilalţi agenţi tripli sau cvadrupli...

Uşa culisantă care despărţea biroul lui de cel al secretarei, instalat în holul unei foste case particulare, se deschise.

— Ambasadorul pleacă peste cinci minute, îl anunţă ea.

— Mă duc şi eu.

Se hotărâse să se bage în coloana ambasadorului ca să treacă neobservat când se ducea la Preşedinţie. Una dintre condiţiile primordiale ale operaţiunii *Wrath of God* era să se evite cât mai mult posibil contactele cu ambasada. Îşi strecură un Walther PPK la centură şi ieşi, fiind imediat înghiţit de mulţime. Un Mercedes blindat îl aştepta în dreptul peronului ca să-l ducă în parcarea interioară din dreptul aeroportului. Se deplasa cu viteza melcului, însă acesta era regulamentul şi nici chiar el nu-l putea modifica.

Aleile din interior care legau clădirile ambasadei unele de altele, întinse pe aproximativ patru hectare, erau presărate de ploturi enorme din ciment escamotabile. În faţa fiecărui obstacol, şoferul trebuia să ceară prin radio să fie coborâte în sol, dând codul din ziua respectivă.

Aceste măsuri de prevedere care puteau părea inutile erau consecinţa unei întâmplări tragice petrecute cu mult timp în urmă.

În ziua de 8 aprilie 1982, într-o luni, Beirutul era liniştit sub cerul albastru. Pe la unu după-amiază, cartierul Ain-Mreisse situat în vestul oraşului începea să se liniştească. Activitatea se mutase în aripa nordică a unei clădiri cu vedere spre Marea Mediterană, într-un birou de la etajul nouă. În acea încăpere, Robert Clayton Aymes chemase la o întrunire ultrasecretă opt şefi de centrale.

Un imens fulger roşu cuprinsese dintr-o dată clădirea ambasadei urmat de o deflagraţie înspăimântătoare care s-a auzit până în Beirutul de Est. Întregul imobil păruse că se ridică în slăvi, cele nouă etaje căzând apoi încet, încet unele peste altele ca o prăjitură cu foitaj care se turteşte. După ce fumul negru se risipise, toată aripa nordică fusese distrusă, iar dalele din piatră ale etajelor atârnau în gol. Ferestrele au fost pulverizate şi răspândite pe o rază de trei sute de metri. În ambasadă zăceau peste tot corpuri însângerate, strivite,

[16] În numele lui Allah atotputernic şi milostiv (n.a.).

mutilate. Oamenii care căscau gura trecând pe cornişă fuseseră sfârtecaţi în bucăţi. Focul cuprinsese toată zona degajând un fum acru şi negricios.

Robert Dillon, ambasadorul american, se ivise dintre dărâmături năucit, într-un tricou roşu cu pantalonii pătaţi de sânge, înconjurat de soldaţi. A fost lovitura cea mai dură dată americanilor de către forţele Hezbollah. Cei doi trimişi speciali ai preşedintelui Reagan, Philippe Habib şi Morris Draper, se găseau în ambasadă. La ultimul etaj din aripa nordică, membrii CIA, reuniţi în secret, au fost cu toţii azvârliţi în gol. Muriseră, evident. De la crearea Agenţiei, aceasta a fost cea mai grea pierdere.

Ca să zădărnicească toate măsurile de securitate, Jihadul Islamic se folosise de o camionetă neagră cu număr diplomatic, încărcată cu două sute cincizeci de kilograme de explozibil, condusă de un kamikaze care fusese volatilizat de suflul exploziei, după ce se năpustise cu vehiculul asupra obiectivului…

După această catastrofă, Statele Unite au închiriat o proprietate în suburbia Beirutului din care făcuseră o adevărată fortăreaţă. La intrarea pe strada Amine-Gemayel, un post al armatei libaneze oprea toate vehiculele. Era imposibil să scape vreo maşină-capcană. Situată pe colina Akwar care străjuia drumul spre Jounieh, spre est, la câteva sute de metri de ţărmul mării cum te uitai în linie dreaptă, noua clădire a Ambasadei americane era ca o tabără ascunsă privirilor. Pe lângă clădirile oficiale, mai îngloba şi locuinţele cetăţenilor americani. Nici unul dintre ei nu avea voie să locuiască în afara acestui perimetru, nici măcar în zona creştină a oraşului. Bineînţeles că toate ieşirile erau la voia gloanţelor, însă, ca o măsură de protecţie în plus, aveau plase metalice ce ajungeau până la sol ca pavăză împotriva proiectilelor rătăcite pe acolo. În mijlocul acestui dispozitiv, un platou pentru elicoptere era împrejmuit cu grilaje din oţel. Cele patru hectare erau înţesate de camere video, iar ofiţerii conectaţi la un sistem telefonic sofisticat. Exteriorul clădirii era păzit de un corp special alcătuit din libanezi în ţinută militară. Selecţionaţi de CIA şi de FBI, toţi aveau familiile în Statele Unite. Asigurau de asemenea şi paza diplomaţilor care se duceau în oraş. Era nevoie de un tanc zdravăn ca să poţi trece prin atâtea obstacole. Prezenţa soldaţilor sirieni la Beirut împiedica asemenea acte, dar, cu toate acestea, acum doi ani, membrii Hezbollah au aruncat o rachetă asupra ambasadei dintr-o pădure învecinată, fără să fie prinşi.

Mercedesul care îl transporta pe Vincent Faulkner ajunse, în fine, în parchingul din interiorul ambasadei. Coloana ambasadorului se afla deja acolo. Era impresionantă.

În faţă, trei Range Rover-uri ticsite cu gărzi înarmate, urmate de două Cadillac-uri negre blindate, identice, pe care ambasadorul le

folosea pe rând. Chiar în spatele lor venea un alt Range Rover pe capota căruia era instalată o turelă cu o mitralieră grea. În sfârşit, alte două maşini erau încărcate cu oameni înarmaţi. Tot acest convoi se deplasa mereu pe trasee diferite cu viteză foarte mică. Aveau un consemn de netrecut: să nu oprească niciodată, oricare ar fi împrejurările. Dacă unul dintre vehicule călca pe cineva, aranjau ei mai târziu.

Şeful Centralei CIA părăsi Mercedesul şi se urcă în maşina lui personală, o Honda Civic albă cu număr libanez. Şoferul era la volan, aerul condiţionat funcţiona. Vincent Faulkner avu senzaţia că traversează o saună până când ajunse la ea. Erau aproape patruzeci de grade Celsius. Întoarse capul spre cele două Cadillac-uri cu geamuri întunecate. Nici el nu ştia în care dintre maşini se afla ambasadorul.

Poarta neagră cu grilaj şi telecomandă se deschise foarte încet. Cei şase soldaţi de pază în ţinută de camuflaj şi chipiuri din pânză luară poziţie cu armele aţintite spre bulevardul Amine-Gemayel care cobora înspre mare. Coloana ambasadorului, cu Honda Civic albă în coadă, trecu de ultimul merlon escamotabil şi coborî pe bulevardul Amine-Gemayel, îngust şi denivelat, pentru ca, după un kilometru, s-o ia pe drumul către Jounieh. Trecu în trombă printre cele două baraje ale armatei libaneze şi se pierdu în traficul drumului de coastă.

Pe bulevardul cu două benzi, convoiul se despărţi în două. În frunte, armata ambasadorului îşi croia drum cu sirenele în funcţiune, făcând slalom printre vehicule, atingând uneori din mers aripa altei maşini. Ajuns la podul din dreptul portului, convoiul continuă să meargă drept, în timp ce Honda Civic, urmată de un Range, o luă pe pod. Nimeni nu-i dădu atenţie.

Honda continua să ruleze spre Ashrafieh, părăsind bulevardul şi strecurându-se pe străduţele mărginite de vechile case dărăpănate construite în stil otoman. De-abia se putea strecura pe străzile înguste cu maşini parcate aiurea. Honda viră la dreapta în faţa agenţiei de voiaj Air France, un fel de mascotă a locuitorilor din Beirut. Nici în timpul războiului civil nu fusese închisă. Air France a fost singura companie care şi-a menţinut cursele şi prima care a revenit în Beirut. Se angajă apoi pe strada Boutros cu sens unic. Range-ul opri brusc în mijlocul drumului, lăsând Honda să o ia înainte. Aceasta viră şi se pierdu în labirintul sufocat de căldură din cartierul Ashrafieh.

Vehiculele din spatele Range-ului începură să claxoneze, dar nu cu furie. La Beirut, automobiliştii erau îngăduitori… Şoferul maşinii staţionate ridicase capotă şi se prefăcea că repară ceva la motor. În fine, Rover-ul plecă şi viră la dreapta, întorcându-se la ambasadă. Reuşiseră să scape de eventualii urmăritori.

Honda Civic se angajă fără grabă pe strada Trabaud, vechiul nume

dat sub ocupaţie franceză. În Beirut, străzile nu aveau nume, nu existau adrese, nici măcar un plan al oraşului adus la zi. Rămăseseră din loc în loc plăcuţele albastre emailate ce indicau sectorul şi numărul străzii.

Oamenii se orientau aici după reperele cunoscute: un magazin, o biserică, o clădire. Vestigiile de pe strada Trabaud alcătuiau un amalgam al cartierului Ashrafieh: vechi construcţii în stil otoman, cuburi hidoase, câteva turnuri moderne, chiar şi un palat turcesc din vechime aşezat în mijlocul unei grădini imense.

Maşina trecu prin faţa unui imobil recent construit rămas intact. Opri doar câteva clipe în capătul străzii ca să coboare pasagerul din ea.

— Pe curând, Jim, făcu Vincent Faulkner. Ne vedem în centrul Gefinor.

Acesta se afla la celălalt capăt al oraşului, în Beirutul de Vest. Americanul se întoarse pe jos şi intră în clădire. Surpriză! Liftul mergea, iar becurile erau aprinse… Apăsă pe butonul ce indica etajul zece şi, odată ajuns pe palier, bătu la singura uşă care se afla acolo. Aşteptă câteva clipe, apoi uşa se deschise şi în prag apăru Sohbi Jalloul cu părul grizonat care se înclină înainte de a închide uşa.

Malko veni dinaintea americanului şi cei doi îşi strânseră mâinile. Această întâlnire fusese aranjată de la Washington. Vincent Faulkner ştia că Adal Chartouni avusese o întâlnire importantă în ajun şi că Malko aflase rezultatul. Sohbi aduse cafea şi o sticlă de Gaston de Lagrange XO, apoi se retrase discret în bucătărie. Nu uitase că lui Vincent Faulkner îi plăcea la nebunie coniacul franţuzesc. Malko îi turnă într-un pahar pântecos, iar americanul începu să-l încălzească în mâini.

— L-aţi văzut pe Chartouni? îl întrebă Vincent Faulkner.

— Foarte puţin, răspunse Malko, nu am avut timp să vorbesc cu el. A fost ridicat sub ochii mei.

Americanul păli.

— *For Christ sake!* De cine? Dacă e vorba de gruparea Hezbollah, atunci îl vor face să vorbească şi va spune tot ce ştie. Pe dumneavoastră v-au văzut?

— Nu sunt sigur că au fost membrii Hezbollah. Am senzaţia că Sohbi ştie mai multe decât mine.

— Sohbi! îl strigă imediat americanul.

Şoferul apăru din bucătărie şi Faulkner îl întrebă în arabă. Pe măsură ce libanezul îi povestea, trăsăturile americanului se destindeau.

— Asta nu are nici o legătură cu afacerea noastră. Am tras o spaimă…

Scoase din buzunar un pachet de Lucky Strike, aprinse o ţigară şi

suflă fumul afară cu uşurare. Malko se uită la el un pic mirat. I se părea că răpirea lui Adal Chartouni era considerată ca un lucru absolut normal.

— Maya Sarkis este aici?

— Da, doarme în camera cealaltă. Aseară era într-o stare jalnică. O cunoaşteţi?

— Ştiu cine e, doar atât. Bine, Sohbi, du-te şi adu-o aici.

După câteva minute, Maya Sarkis pătrunse în încăpere cu picioarele goale, ciufulită, cu ochii umflaţi de somn, cu privirea rătăcită. Vincent Faulkner i se adresă şi ei tot în arabă, iar ea îi răspunse 6u fraze întrerupte de hohote de plâns. După ce termină, Vincent se întoarse către Malko.

— Este ceea ce credeam. Nu sunt membrii Hezbollah, slavă Domnului!

— Atunci, ce a păţit Chartouni?

— În orice caz, nimic plăcut! zise americanul strâmbându-se. Trecutul lui l-a tras un pic de mânecă. Tipul care îl căuta, un anume Maroun Haddad, l-a ciopârţit cu ferăstrăul electric. Dar ea a scăpat mai ieftin: s-au mulţumit s-o violeze. Haddad nu are un suflet rău.

Malko se întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost într-adevăr furios. Hotărât lucru. Libanul nu se schimbase. Soarta oribilă a lui Adal Chartouni nu părea să-l tulbure pe american, ca şi cum asta ar fi în firea lucrurilor. Liniştit, Vincent Faulkner savură o înghiţitură de coniac.

Maya Sarkis plecă în camera ei fără să scoată o vorbă.

— Puteţi să-mi explicaţi şi mie? îl întrebă Malko.

— Fireşte. Când l-am contactat noi pe Adal Chartouni, tocmai se stabilise la New York după ce îşi cumpărase un mic lanţ de magazine de încălţăminte şi nu avea chef să mai pună vreodată piciorul în Liban. A trebuit să-l constrângem într-un fel fiindcă aveam mare nevoie de el...

— De ce?

— Unul dintre colegii lui de clasă era miliţian în grupul care l-a răpit pe William Buckley şi deţinea informaţii preţioase, unice chiar. Adal era singurul care avea şansa să le obţină. Numai că nu se mai putea întoarce... Ca să-şi poată plăti magazinele, i-a făcut o potlogărie lui Maroun Haddad, cel mai important furnizor de arme pe care îl au creştinii. Când sirienii le-au cerut miliţiilor să se descotorosească de armamentul greu, Maroun Haddad a fost însărcinat de Forţele Libaneze să negocieze în afara Libanului ca să găsească cumpărători. Atunci, el a tratat cu Adal Chartouni care avea legături cu croaţii. Acesta a comandat un cargou plin cu tancuri, cu tunuri, cu vehicule blindate şi cu muniţia aferentă. Toate acestea valorau şase milioane de dolari. La început, totul a mers strună; armele au fost livrate în

portul Byblos şi încărcate pe un vapor în prezenţa unei delegaţii croate. Adal Chartouni îi spusese lui Haddad că jumătate din bani erau plătiţi în avans, iar cealaltă jumătate la recepţia din portul Split. Vaporul şi-a văzut de drum în largul mării, iar Chartouni şi croaţii au plecat cu avionul.

Numai că, în largul apelor teritoriale ale statului Muntenegru, cargoul ticsit cu armament a fost interceptat de o fregată sârbească şi l-a obligat să descarce preţioasa încărcătură într-un port din Serbia.

— Dar nu a fost vina lui Adal Chartouni, observă Malko.

Americanul îi zâmbi cu răceală.

— La început aşa a crezut şi Maroun Haddad. Până în clipa în care a aflat că cele şase milioane de dolari au fost vărsate de croaţi la plecarea din Jounieh! Chartouni băgase deja în buzunar trei milioane de dolari. El le-a furnizat sârbilor numele şi traseul cargoului, în schimbul unui mic bacşiş suplimentar. Trăia cu speranţa că Haddad nu va afla niciodată. Dar nici acesta nu era căzut din lună... Când a aflat, Adal Chartouni s-a evaporat. Numai că noi am ştiut unde să-l găsim. Atunci am făcut târgul. Avea de ales: ori îşi vindea în continuare pantofii la New York, iar noi îi spuneam lui Haddad unde se află, ori accepta cele cincizeci de mii de dolari şi se întorcea pentru câteva zile la Beirut. A acceptat a doua variantă şi i-am făcut rost de un paşaport fals, desigur. Dar nu a fost de ajuns fiindcă Haddad are multe relaţii şi memorie bună...

— A aflat ceva? întrebă Malko.

— După părerea lui Maya Sarkis, da. Numele proprietarului locului unde a fost dus William Buckley după răpire; şi localizarea acestuia. Într-o tipografie din suburbia sudică. Avea întâlnire cu informatoarea lui mâine la ora nouă la restaurantul Nasr, pe cornişă. Vă veţi duce în locul lui. Maya Sarkis l-a însoţit la prima întâlnire. Poate să o recunoască pe fată.

Malko se încruntă.

— Credem că operaţiunea trebuie să rămână ermetic închisă... Aveţi încredere în Maya Sarkis?

Şeful Centralei CIA surâse cu resemnare.

— În Liban nimic nu rămâne vreodată ermetic închis. Fireşte că aş fi preferat să mă descotorosesc de ea, dar a aflat trucul nostru. Este o veche relaţie a lui Chartouni pe care el a „reactivat-o” când s-a întors. Şi nu ea ne va vinde membrilor Hezbollah...

— De ce?

— Vă va spune singură, dacă o veţi întreba. Datorită legăturilor sale, Chartouni a pus ochii pe una dintre angajatele tipografiei, o anume Zema Hazmiye.

— Şi această Zema de ce colaborează cu noi?

Vincent Faulkner îşi frecă degetele într-un gest elocvent:

— Interesul, bineînţeles. Câştigă două sute cincizeci de mii de lire libaneze pe lună, asta ar însemna cam şase sute de dolari. Şi pentru că vorbeşte engleza la perfecţie, Adal i-a promis o slujbă la New York, o carte de muncă şi cincizeci de mii de dolari. Eu sunt de acord.

— Şi nu va vorbi?

— Nici gând. O vom scoate din ţară imediat după ce terminăm operaţiunea, iar, dacă aceasta nu va fi gata în timp util, o vom ascunde la Fermă.

— Ce trebuie să facă ea?

— Să ne ducă la proprietarul tipografiei unde a fost ţinut Buckley. *El* ne va spune mai multe. Acesta este începutul pistei.

Malko preferă să nu-l întrebe pe american cum va reuşi să-l determine pe şiit să vorbească. Ghicindu-i gândul, Vincent Faulkner adăugă:

— Pentru etapa asta, fraţii Maalouf sunt cei mai nimeriţi.

— Chiar dacă îl vom elimina pe tipul ăsta, obiectă Malko, riscăm să-i alertăm pe ceilalţi. Printre care şi Imad Mughnieh.

— Vom încerca să acţionăm cu discreţie, zise americanul. Fraţii Maalouf sunt experţi. Mai întâi întâlniţi-vă cu Zema Hazmiye. Sohbi va stabili legătura. Dacă aveţi nevoie de mine, îi spuneţi lui, iar el mă va suna la un anumit număr.

— Nu credeţi că sirienii au aflat deja de prezenţa mea la Beirut?

— Sincer să fiu, nu cred. Pe aeroport controalele nu sunt atât de riguroase. Paşaportul dumneavoastră fals trebuie expus unei examinări complexe. Ar putea să vă recunoască după fotografie… Deocamdată însă, nu trebuie să ne fie frică… Şi apoi, dacă va fi cazul, adăugă el cu mister în glas, dispun de o „sonerie de alarmă”. Un colonel din serviciul de informaţii sirian care mă va anunţa la momentul potrivit. Acum stă la pândă.

Americanul îşi termină coniacul cu vădită plăcere şi se ridică. Malko îl conduse până pe palier. Când se întoarse, Maya Sarkis era tolănită pe divan, cu ochii în ecranul televizorului Samsung pe care îl dăduse tare. Se vedea că făcuse un duş.

— Mi-e foame! Nu am mâncat nimic de aseară.

— Vă duc în oraş să mâncăm, îi propuse el, dar mai întâi trebuie să vă schimbaţi, îi propuse Malko.

— Locuiesc tot pe strada asta, zise ea simplu. Mă duc acasă ca să mă schimb şi vin să vă iau la cină. Nu departe de aici e un restaurant italian foarte bun, *Al Dente.*

Părea că şi-a revenit din emoţia prin care a trecut. Pentru Malko libanezii erau mereu o surpriză. Îşi spuse că avea de străbătut cale lungă până să-l găsească pe Imad Mughnieh, principalul vinovat. Iar sfoara de care avea să tragă se numea Zema Hazmiye.

*

* *

Pe terasa micuţă a restaurantului A! Dente era încă zăpuşeală, deşi era ora nouă seara. Adăpostit pe una din străduţele vechi din Ashrafieh, era unul dintre localurile la modă din Beirut. Maya Sarkis purta un taior clasic portocaliu, se pieptănase şi se fardase puţin. Numai pungile vineţii de sub ochi şi uşorul tremur al mâinilor îi trădau stresul.

De cum intră, comandă o bere Heineken şi un scotch Johnnie Walker sec într-un pahar mare. Spre surprinderea lui Malko, ea turnă berea în scotch, amestecă, adăugă piper şi bău amestecul pe nerăsuflate. Apoi mai comandă un rând. De abia după ce bău şi al doilea pahar, îi adresă un zâmbet absent lui Malko.

— Iertaţi-mă, dar înainte nu puneam strop de băutură în gură…

— Ceea ce vi s-a întâmplat în seara asta este îngrozitor, zise el.

Ea ridică din umeri.

— Of, bineînţeles, dar nu de asta beau eu. Acum patru ani, eram împreună cu fiul meu Pierre care avea şaisprezece ani. Am fost opriţi la un baraj de membrii Hezbollah. Fiul meu purta bocanci. L-au acuzat că este miliţian. L-au omorât sub ochii mei; i-au tras două gloanţe în cap. După aceea m-au luat şi m-au ţinut închisă opt zile. Dar asta n-ar fi nimic. Nu-l aveam decât pe el…

Privirea îi deveni fixă, îndepărtată. Colţurile gurii se lăsară în jos.

— Îi urăsc, zise ea. Dacă aş putea să-i omor pe toţi, aş face-o. Sunt nişte bestii perverse şi pline de cruzime. Dacă v-aş putea ajuta…

Malko înţelegea de ce lui Vincent Faulkner nu-i era teamă că avea să-l trădeze.

— Acum ar fi avut optsprezece ani, mai spuse ea în timp ce împingea farfuria cu spaghete.

În vocea ei era atâta disperare, încât Malko nu ştiu ce să-i răspundă. Cu privirea înceţoşată, Maya Sarkis îşi aprinse o ţigară. De-abia după al treilea fum se mai calmă.

*

* *

Restaurantul *Nasr* se înălţa ca un imens pachebot cu ferestre mari pe marginea cornişei Mazra, vizavi de Beirutul de Vest. Era unul dintre localurile unde se găseau cele mai gustoase *meze.* Maya Sarkis comandă o masă de unde să se vadă plaja, iar chelnerul se strădui să-i facă pe plac. Salonul imens era pe trei sferturi gol.

Maya Sarkis comandă un Cointreau cu gheaţă şi cu lămâie, iar Malko o votcă şi începură să supravegheze uşa. Pe la nouă şi zece minute o femeie apăru în prag. Era sexy, avea un păr lung şi ondulat, un pulover mulat pe corp şi o fustă scurtă roz… Nu prea părea genul de soldat Hezbollah. Un chelner se apropie de ea şi o conduse la o masă din apropierea barului.

— E Zema, zise Maya Sarkis.

Malko tocmai îi spuse să o aducă la masa lor, când un bărbat înalt intră în restaurant. Un brunet frumos cu faţa ascuţită. Se îndreptă direct spre masa lui Zema care tresări când îl văzu. Schimbară câteva cuvinte pe un ton vizibil încordat, apoi plecă şi se instală la bar fără s-o slăbească din ochi.

Pulsul lui Malko se acceleră. Cine era acest bărbat? Doar nu se va repeta povestea din ajun… Dacă pleacă fără să vorbească cu tânăra femeie, nu va mai şti unde s-o găsească, în caz contrar, avea toate şansele să se arunce singur într-o cursă.

Ce trebuia să facă?

Capitolul IV

— Îl cunoaşteţi pe bărbatul acesta? o întrebă Malko pe Maya Sarkis.

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse femeia.

Zema Hazmiye comandase un *arak* şi se uita cu nervozitate în jurul ei; se vedea că nu se simte în largul ei. Povestea era uşor de reconstituit: Adal Chartouni trezise neîncrederea oamenilor pe care îi întâlnise, iar aceştia i-au întins o cursă.

Intrusul o supraveghea pe Zema, dar necunoscându-l pe Malko, acesta avea acum libertate de acţiune. Nu părea s-o fi reperat pe Maya Sarkis care stătea destul de departe de ea. În clipa asta clienţii începuseră să intre în restaurant, oprindu-se în picioare şi aşteptând să se elibereze o masă. Se forma astfel un paravan între necunoscut şi Zema Hazmiye pe de o parte, iar pe de alta, între Maya Sarkis şi Malko. Acesta reuşi foarte lesne să se despartă de Maya. Lui Malko îi veni subit o idee:

— Vei profita de învălmăşeala asta şi te vei furişa afară din restaurant. Te vei întoarce ca şi cum atunci intri în local pentru prima oară şi te duci la masa ei. Bărbatul nu te cunoaşte. Dacă vorbeşti cu Zema, vei afla ce se întâmplă. Pe urmă, te duci la toaletă. Ne vom întâlni acolo.

Maya Sarkis se ridică, se îndreptă spre ieşire înconjurând grupul care mişuna în jurul mesei lui Zema Hazmiye. Când Maya apăru după cinci minute, se îndreptă foarte normal spre masa brunetei care, după o scurtă ezitare, o primi cu căldură. Cele două femei începură să discute, observate îndeaproape de necunoscutul de la bar. Îl chemară pe chelner şi în cinci minute, masa lor se umplu cu nenumărate farfurii cu aperitive, specialitatea restaurantului. Fetele începură să guste din fiecare în timp ce discutau. După un sfert de oră, Maya Sarkis se ridică de la masă foarte natural şi se îndreptă spre fundul salonului. Malko aşteptă câteva secunde, apoi o ajunse pe scara ce ducea la toaletă. Animaţia din restaurant îi ascundea foarte bine.

— Este amantul ei! îi spuse cu uşurare Maya Sarkis. Îl cheamă Moktar. A zărit-o ieri cu Adal şi a crezut că se întâlneşte cu el, că au o mică aventură. A urmărit-o ca să verifice dacă este adevărat. Din fericire, i-a spus că se întâlneşte cu o prietenă...

Aceasta era o adevărată minune!

— Aşteptaţi-mă la mine acasă, îi sugeră Maya. După cină o aduc acolo. Luaţi cheia de la portiţa din grădină. Staţi pe verandă.

Ea se întoarse în salon. Când ajunse şi Malko, observă că amantul lui Zema dispăruse, dar era mai bine să fie atent. Malko se duse la Sohbi care stătea la o sută de metri mai încolo, prefăcându-se că studiază un pliant pe care îl avea mereu în maşină. Îi povesti ce s-a întâmplat. Peste douăzeci de minute, Buick-ul se opri în faţa unei porţi

cu grilaj în spatele căreia se ascundea o grădină lăsată în paragină în centrul cartierului Ashrafieh. Folosindu-se de cheia pe care i-o dăduse Maya, Malko descuie şi descoperi o căsuţă veche în stil otoman cu obloane din lemn care părea lăsată la voia întâmplării, atât de jalnic arăta. Câteva pisici vagaboande se băteau pe o grămadă de gunoi. Ajunse pe verandă şi se instală într-un fotoliu de răchită cu faţa spre portiţă.

Moţăia în concertul de mieunături când două voci de femeie îl făcură să tresară. Maya Sarkis venise însoţită de Zema Hazmiye. Malko îşi dădu seama imediat că dansatoarea băuse. Privirea era fixă şi se clătina uşor.

— Vă las, zise ea împleticindu-se. Mă duc să mă culc.

Deschise uşa şi aprinse lumina. Malko avu răgazul să zărească un salon plin cu mobilă, cu tavanul incredibil de înalt, luminat de un bec fără abajur care atârna de un cablu. Zema se aşează în faţa lui Malko şi îl examină curioasă.

— Sunteţi american? îl întrebă fata sfioasă.

— Nu.

— Lucraţi cu Adai Chartouni? Ce i s-a întâmplat?

— Nimic serios, dar a trebuit să plece din Beirut. Am venit să discut despre înţelegerea pe care aţi făcut-o cu el. Mai e cazul?

— Da, însă acum îmi e teamă. Dacă fac ceea ce mi-a cerut, mă vor găsi şi mă vor ucide.

Malko încercă să o liniştească zâmbindu-i cu căldură.

— Vă asigur că nu se va întâmpla aşa. Vom lua toate măsurile de prevedere. Nu veţi rămâne în Beirut. Dar mai întâi spuneţi-mi de ce aţi încercat să mă ajutaţi?

— Vreau să ajung în America, zise ea fără să mai stea pe gânduri. De când s-a terminat războiul, viaţa mea aici e un rahat. Lucrez de unsprezece ani în această tipografie şi nu am nici o perspectivă. În plus, membrii Hezbollah le hărţuiesc pe toate femeile care nu poartă voal aici în Bir el-Abeit. Dacă vor deveni şi mai puternici, nu va mai fi de trăit.

Îi distingea trăsăturile feţei, nasul puţin coroiat şi ochii cu o expresie provocatoare. Era o fată drăguţă şi foarte apetisantă. Părea nervoasă şi îşi schimba poziţia, când picior peste picior, când în poziţie normală, aşteptând să vadă ce urmează. Ca toate libanezele, avea în sânge puterea de seducţie. Malko îi putea zări sânii prin puloverul subţire. Avea darul să-l înnebunească pe cel mai cast membru Hezbollah.

— I-aţi spus lui Adal Chartouni că şeful dumneavoastră a participat la răpirea lui William Buckley? o întrebă Malko. Cum de eraţi atât de sigură? Dar mai întâi, spuneţi-mi cum îl cheamă.

Ea trase nervoasă un fum din ţigară.

— Hadj Ali Chehade. Într-o zi, prin 1984, nişte muncitori tipografi care lucrau în nivelul al treilea din subsolul tipografiei mi-au spus că au văzut un BMW gri care a tras pe rampă, chiar lângă locul lor de muncă. Din el au coborât trei bărbaţi înarmaţi care împingeau un agnabi; era un bărbat scund, legat la ochi, care îşi pierduse un pantof. Avea pielea foarte albă.

— Cum de vă amintiţi data?

— Pe 16 martie e ziua mea de naştere.

În acea zi un singur străin fusese răpit la Beirut: William Buckley.

— Hadj Ali Chehade era membru Hezbollah?

— Chiar de la început! Mai întâi le tipărea manifestele. Pe urmă, le-a cerut tuturor muncitorilor să poarte ţinuta islamică, adică o robă lungă şi o eşarfă.

— Şi dumneavoastră v-a cerut acest lucru?

— Mie nu, fiindcă…

— Fiindcă?…

— Eu sunt amanta lui, mărturisi ea dintr-o dată. Dacă nu aş fi fost, mi-aş fi pierdut slujba.

Era de la sine înţeles că membrii Hezbollah nu ţineau să fie cunoscuţi. De altfel, nici măcar cei mai mari şefi religioşi ai lor nu se dădeau în lături de la plăcerile lumeşti. Şeicul Fadiallah se lăuda cu cei unsprezece copii ai lui. Castitatea nu era trecută pe nicăieri în Coran.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Hadj Ali Chehade i-a scos afară din subsol pe toţi muncitorii. Când s-au întors după două ore, străinul dispăruse. La fel şi maşina împreună cu unul dintre miliţieni. Ceilalţi doi rămăseseră acolo cu Kalaşnikovurile lor. Stăteau retraşi într-un colţ şi nu discutau cu nimeni.

— Unde era William Buckley?

— Nu am aflat decât după trei zile. Un muncitor i-a văzut cum deschideau o trapă din podeaua subsolului. Dădea într-o încăpere dezafectată ce folosise cândva ca punct termic. Se cobora pe o scară din fier şi nu mai exista altă ieşire. Cei doi miliţieni au coborât cu apă şi cu *chawerma*. Au rămas acolo o jumătate de oră, apoi au urcat. Cât timp a rămas străinul acolo, unul dintre ei stătea de pază. Câteodată mă trimitea să-i aduc o cafea sau ceva de mâncare. Erau foarte politicoşi cu mine şi îmi spuneau „soră”.

— Toţi oamenii care lucrau la tipografie aflaseră despre acest lucru?

— Bineînţeles.

— De ce nu a suflat nimeni o vorbă?

Zema se tulbură uşor.

— Ne era frică, zise ea. Hadj Ali Chehade ne-a spus să nu ne băgăm nasul în treaba asta, că era o chestiune politică, iar un bun musulman

trebuia să susţină Partidul lui Dumnezeu. Chiar dacă îi chemam pe americani sau poliţia, tot nu ar fi rezolvat nimic, pentru că membrii Hezbollah controlau tot cartierul. Aveau timp berechet să-l omoare pe prizonier.

— Cât timp a stat acolo?

— Aproximativ cincisprezece zile. Într-o noapte l-au luat. Dimineaţa când am ajuns eu, miliţienii dispăruseră.

Malko asculta fascinat istorisirea tinerei femei. Pentru prima oară calvarul prin care trecuse William Buckley putea fi reconstituit datorită unui martor foarte important.

— Îi cunoaşteţi pe cei doi miliţieni? o întrebă el.

— Da, înclină ea capul. Pe unul îl cheamă Ibrahim. Acum are patiseria *Sea-Side* în spatele lui Majlis al-Choura, din Bir el-Abeit.

— Şi celălalt?

— Îi ştiu doar prenumele: Farid. Locuieşte pe strada al-Mahdi şi are o motocicletă roşie. Este mecanic auto pe undeva prin Beirutul de Vest. Îi cunosc casa.

Malko înregistra toate aceste informaţii preţioase. Bietul Adal Chartouni îşi făcuse bine treaba.

— Miliţienii au şi ei legături cu membrii Hezbollah?

— Desigur, zise Zema. În fiecare vineri se ocupă de treburi obşteşti: repară gratis generatoarele stricate din oraş, chestii de genul ăsta. Omul Hezbollah s-a schimbat.

— Credeţi că le pasă?

— Nici cât negrul sub unghie. Ei cred că America este un fel de diavol din carton pe care au învins-o şi care a plecat pentru totdeauna din Liban, *Inch' Allah.*

— Dar şeful dumitale, Hadj Ali Chehade, ce face?

— Îşi vede în continuare de treaba lui. Afacerile sunt dure. În fiecare vineri se duce la moscheea grupării Hezbollah situată pe drumul spre aeroport şi strânge bani pentru miliţienii din Partidul lui Dumnezeu care se luptă în sud cu israelienii. Nici el nu se mai gândeşte la ce-a fost atunci.

Malko lăsă să treacă un interval de timp, apoi zise cu voce gravă:

— Tot ceea ce mi-aţi dezvăluit este extrem de interesant. Dar sunteţi absolut conştientă de ceea ce avem de gând să facem?

Ea lăsă capul în jos, apoi răspunse.

— Da, vreţi să-l omorâţi. Mie mi-e indiferent. Este un om rău, cu toate că vorbeşte tot timpul de Dumnezeu.

Din nou lăsă să treacă câteva secunde înainte să întrebe cu un ton detaşat:

— Cum putem să ajungem la el fără să trezim bănuieli? Nu vrem să facem rău nici unui om nevinovat.

Zema se gândise mai înainte, căci răspunse imediat:

— În fiecare joi îmi cere să rămân până târziu ca să termin socotelile din acea săptămână. În realitate, mă duc în biroul lui şi…

— Cine se mai află în tipografie la ora aceea?

— Numai paznicul de noapte, la intrarea în rampă. Dar e beat criţă şi nu opreşte nici o maşină.

Acest lucru părea destul de uşor. La un moment dat, Malko îşi zise că tânăra şiită face un joc dublu, că în mod sigur era o cursă.

— Mai aveţi întrebări?

— Nu, spuse Malko. Acum pregătim operaţiunea. Este momentul să aflăm mai multe amănunte despre cei doi miliţieni. Puteţi să veniţi aici peste două zile la ora nouă? Vă voi aştepta.

— Sigur.

Nu mai aveau ce discuta, însă fata nu se ridica. Nu avea chef să plece. Îşi puse din nou picior peste picior. Avea senzaţia că numai dacă întindea puţin mâna, ea ar fi căzut în braţele lui. Ca şi cum un simplu act sexual le-ar pecetlui înţelegerea. În fine, ea se ridică, făcând să trosnească beţele de răchită din fotoliu.

— Sunteţi sigur că nu mai ştie nimeni nimic? întrebă ea cu îngrijorare.

— Absolut sigur, afirmă el. Cum ajungeţi acasă?

— Mă duc să chem un taxi. Să vă mai spun un amănunt. Ca să ajungeţi în biroul lui Aii Chehade, trebuie să urcaţi pe scara interioară care porneşte de la cel de-al treilea subsol. Va fi singura parte luminată.

Străbătură grădina lungă şi se despărţiră cu o strângere de mână.

Sohbi aprinse scurt farurile ca să zărească maşina pe întuneric. De acum încolo, problema era simplă. Lichidarea primului paznic al lui William Buckley şi, eventual, a răpitorilor lui părea uşor de înfăptuit. Însă principalul vinovat şi instigator rămânea Imad Mughnieh. Dar mai exista riscul să afle de execuţiile acestea şi să se ascundă şi mai bine. Era nevoie ca tipograful şi cei doi miliţieni să-i arate calea către teroristul numărul unu.

Înainte de a avansa un pas şi de a-i cere undă verde lui Vincent Faulkner, trebuia să pregătească acţiunea celor doi ucigaşi recrutaţi de CIA, Samir şi Nabil Maalouf. Aceasta era treaba lui de mâine.

*

* *

Cu mânecile cămăşii mov suflecate mai sus de cot, dezvăluind braţele incredibil de musculoase, Samir Maalouf se aplecă deasupra jocului de table aşezat pe o cutie în mijlocul salonului gol. Acum era rândul lui Nabil, fratele său, să arunce zarurile. Tablele l-au pasionat dintotdeauna. De mic copil, rămânea ore în şir să se uite la jucătorii instalaţi pe terasele cafenelelor din cartierul Ashrafieh.

— Joci sau ce faci?

Nabil se nelinişti. Cei doi fraţi semănau ca două picături de apă. Înalţi – un metru nouăzeci – musculoşi ca nişte atleţi de bâlci, cu părul foarte negru şi uşor ondulat, cu umeri laţi de docheri, nasul mare, o mustaţă fină neagră, maxilare puternice de animal carnivor şi ochi negri ca de rechin, rotunzi şi lipsiţi de expresie. De îndată ce te aflai în faţa fraţilor Maalouf, aveai o senzaţie de disconfort, ca şi cum ar fi venit de pe altă planetă. Cu toate astea, aveau o voce blândă, îşi ieşeau din fire mai rar, nu consumau niciodată alcool, nu s-au atins în viaţa lor de droguri şi îşi adorau mama. Dar, ca şi rechinii, singura lor vocaţie era aceea de a ucide. Făceau acest lucru cu o uşurinţă, o dexteritate şi o măiestrie care îi plasau printre animalele cele mai periculoase de pe pământ.

Îşi descoperiseră vocaţia aproape din întâmplare, în 1976, în timpul luptelor feroce dintre palestinieni şi Forţele Libaneze pentru menţinerea controlului asupra hotelului *Holiday Inn*. Un mic comando din care făceau parte şi fraţii Maalouf a reuşit să pătrundă în subsolul clădirii ocupate de palestinieni. Ideea era de a ocupa cât mai mult teren posibil înainte ca aceştia să-şi dea seama de prezenţa inamicului. Erau nevoiţi să înainteze cu pumnalul în mână.

Cu acea ocazie s-au remarcat fraţii Maalouf. Până atunci nu au fost decât nişte miliţieni obişnuiţi. Cu un an în urmă, adică în 1975, au primit primele lor arme M 16 şi au plecat la vânătoare de palestinieni, reuşind să omoare vreo doisprezece.

De-abia la *Holiday Inn* camarazii lor au descoperit cât de feroce erau. În două ore, Samir şi Nabil le-au tăiat gâtul fără să clipească la treizeci de palestinieni. Ultimul a fost ucis de Nabil cu douăzeci de lovituri de şurubelniţă în spinare.

Această acţiune le-a adus satisfacţia că au fost remarcaţi de Elie Hobeika, şeful serviciului de securitate al Forţelor Libaneze şi, de atunci, s-au ocupat de toate reglările de conturi ale acestuia.

În scurtă vreme, fraţii Maalouf au devenit mascota Păianjenului, *Aan-kabout,* serviciul de securitate din interiorul şi din afara Forţelor Libaneze, poreclit astfel din cauza ecusonului care reprezenta o pânză de păianjen.

Samir şi Nabil s-au străduit să dea tot ce aveau mai bun în ei cu ocazia masacrului din taberele palestiniene din Sabra şi Chatila, sub conducerea lui Elie Hobeika. Numai ei doi au omorât în două ore mai mult de o sută de palestinieni, mai cu seamă femei şi copii.

După această ispravă, au avut un regres, iar Forţele Libaneze i-au pus la dispoziţia CIA ca să negocieze anumite execuţii puţin mai delicate. Fără suflet, de o cruzime ieşită din comun, au căutat mereu să le facă pe plac şefilor. Erau cele mai eficiente maşini infernale din Beirutul de Est. Ca să se distreze, Samir, fratele mai mare, născut cu un minut mai devreme, a pus la punct un joc destul de sofisticat.

Împreună cu câţiva amici, a ales un apartament situat pe „linia verde”, care separa partea vestică a Beirutului de cea estică. Au instalat o mitralieră grea şi s-au aprovizionat cu tot felul de merinde.

La lăsarea nopţii, au făcut rost de o carte de telefon cu abonaţii din oraş şi au ales un număr dintr-una din clădirile situate vizavi, la inamic. Nu făceau altceva decât să formeze numărul. Trezit din somn de soneria telefonului, abonatul făcea gestul obişnuit de a aprinde lumina. În acel moment, Samir Maalouf îi trimitea o ploaie de gloanţe din mitraliera grea... Fireşte că această activitate nu schimba raportul de forţe, dar le permitea să-şi petreacă timpul într-un mod mai „plăcut”.

La sfârşitul războiului, gemenii s-au reprofilat pe activitatea de import-export. Se învârteau precum rechinii într-un acvariu când fostul lor patron – CIA – le-a propus un contract: era vorba despre suma de o sută de mii de dolari de fiecare şi, în plus, puţină distracţie în singurul domeniu pe care ei îl apreciau: crima.

S-au întors cu discreţie la Beirut. Fiindcă nu au participat niciodată la răzbunări cu caracter personal, dar au acţionat mereu în cadrul unei miliţii, nimeni nu i-a primit rău. S-au instalat într-un apartament din cartierul Verdun, unde locuia deja mama lor împreună cu ceilalţi doi fraţi mai mici. Treaba pe care o aveau de făcut era foarte uşoară: aşteptau să li se indice ţinta.

*

* *

Clădirea cu patru etaje şi cu balcoane largi din strada 54, sectorul 39 din cartierul Verdun nu prea făcea impresie când te uitai la ea. Trebuie să fi fost ceva de capul ei acum o jumătate de secol, însă căldura, umiditatea şi gloanţele i-au imprimat acelaşi aspect jegos ca şi imobilelor din apropiere.

Sute de cabluri electrice se încrucişau deasupra străzii înguste, iar holul de la intrare era întunecat ca o peşteră. Bineînţeles că liftul nu era decât o amintire...

Malko şi Sohbi începură să urce scara largă. Zugrăveala era decojită pe porţiuni mari, pereţii plini de găuri ca nişte spumători, iar firele atârnau peste tot. La fiecare etaj erau numai câte două uşi masive din lemn aşezate faţă în faţă. Sohbi bătu la cea din dreapta de la etajul al treilea. Soneria dispăruse de multă vreme.

Dinăuntru răzbătea un zgomot înăbuşit, câteva cuvinte schimbate în arabă ce treceau prin uşa masivă care se deschise spre exterior. În realitate, era o uşă blindată. În prag apăru Samir Maalouf. Malko avu un şoc. Chris Jones era imaginea palidă a acestuia: un metru nouăzeci, numai muşchi, părul tuns foarte scurt, umeri largi, cu trăsături regulate, dar reci şi ochi de rechin rotunzi, negri, privire de gheată.

— *Kifak!*[17] îi zise Samir Maalouf lui Sohbi. *Mahraba*[18].

Sohbi făcu prezentările şi intrară într-un salon imens şi gol, doar cu un bec atârnat de tavan, iar deasupra unei canapele desfundate erau prinse în perete nişte aplice cu abajururi verzi. Un televizor mare Akai era pus direct pe podea.

De îndată ce pătrunseră în încăpere, Nabil Maalouf se ridică lăsând tablele de o parte. În cadrul uşii apăru un tânăr căruia îi dădu ordin în timp ce ei se aşezau. Apăru după câteva clipe cu un platou pe care se afla o cafetieră plină cu cafea turcească şi patru ceşcuţe. Gemenii se aşezară, aprinseră câte o Lucky Strike şi îl fixau pe Malko precum doi ciobăneşti germani bine dresaţi. În afară de cămăşi – a unuia mov şi a celuilalt, roşie – erau aproape identici.

— Să le spun despre ce este vorba? zise Sohbi Jalloul.

— Dă-i drumul! fu de acord Malko.

În apartament stăruia o căldură înăbuşitoare, deşi era semiîntuneric din cauza draperiilor trase. Sohbi se lansă în istorisirea sa în arabă fără să fie întrerupt. După ce a terminat, Samir se întoarse mai întâi spre fratele lui, pe urmă spre Malko şi zise cu o voce deopotrivă blajină şi glacială care îţi făcea pielea de găină:

— Sohbi ne-a explicat. Nu este nici o problemă în legătură cu ceea ce doriţi dumneavoastră.

— Cum o să faceţi?

— Avem nevoie de o maşină cu geamuri negre ca să nu fie recunoscuţi pasagerii. Şi, bineînţeles, de numere false. Aşa ceva e uşor de obţinut.

— Arme?

— Nu trebuie să facem gălăgie, nu-i aşa? Noi avem ce ne trebuie.

— Corpul nu trebuie găsit…

Samir făcu un gest sugestiv prin care Malko înţelese că acest lucru intră în preţ. Nabil ridică mâna aproape cu sfială.

— Şi lui Zema îi facem felul?

— Nu, zise Malko, de fată mă ocup eu.

Ca să taie un gât în plus sau în minus nu constituia o problemă prea mare pentru ei…

— Când doriţi s-o facem? Avem nevoie de o zi pentru pregătiri.

— În principiu, pentru joi seara, făcu Malko. Sohbi vă va da de ştire joi dimineaţă.

— *Taib!*[19] zise Samir.

Discuţia ajunsese la sfârşit. Toată lumea se ridică. Urmară strângerile de mâini şi zâmbetele de complezenţă. Samir îl conduse

---

[17] Ce faci! (n.a.).

[18] Bună ziua (n.a.).

[19] Bine! (n.a.).

pe Malko până la uşă. Nabil îşi reluase deja locul în faţa tablelor. Sohbi şi Malko coborâră în linişte scările vechi. Malko avea impresia că a intrat în cuşca unor şerpi veninoşi. Când se urcară în maşină, Sohbi comentă pe un ton plin de încredere:

— Cu ăştia doi nu vom avea probleme.

După cincisprezece ani de război civil, ştia el ce ştia. Deodată, pagerul începu să ţiuie. Era sunat de la mesagerie. Opri în faţa unei brutării şi coborî. După cinci minute reveni, dar era îngrijorat.

— Era Maya, zise el. Tocmai i-a telefonat Zema. L-a găsit numărul în cartea de telefon. Nu mai vrea să facă nimic pentru noi. Moare de frică.

Malko avu impresia că se află brusc la Polul Nord. Adevărata problemă de-abia acum începea. Dacă Zema îi turna tipografului Hezbollah tot ce ştia, acesta îşi va asmuţi prietenii, iar Malko risca să se pomenească cu o bandă de ucigaşi pe lângă care fraţii Maalouf erau nişte îngeraşi...

— Ce vrea să facă?

— Va veni la Maya în seara asta pe la ora opt.

— Bine, zise Malko cu gândul aiurea.

Sohbi se uită la Malko în oglinda retrovizoare şi îl întrebă cu un calm înspăimântător:

— Să-l anunţ pe Samir?

Aceasta era „soluţia libaneză”: s-o elimine pe Zema înainte ca ea să poată vorbi. Malko respinse această idee. Mai întâi că aşa era etic, pe urmă, dacă tânăra şiită dispărea, operaţiunea cădea de la sine.

— Nu, îi spuse el lui Sohbi. Mă duc să mă întâlnesc eu cu ea.

Trăgea nădejde că fata nu va veni cu o şleahtă de golani Hezbollah. Când eşti un aristocrat austriac, pe deasupra şi cu ditamai titlul nobiliar, nu poţi să te porţi ca un miliţian libanez care taie găturи în stânga şi-n dreapta.

Cum nu dăduse încă în patima blândeţii, îi spuse lui Sohbi să-i cheme pe fraţii Maalouf. Şi cât mai repede. Ca să evite o surpriză neplăcută de probabil era pe cale să apară.

Capitolul V

La biserica din Ashrafieh orologiul bătuse de mult de opt ori, dar Zema tot nu apărea. Malko se uita într-una la ceas timp de cinci minute. Poate că tânăra şiită era moartă de frică şi se hotărâse să nu mai dea nici un semn de viaţă. Aceasta era varianta cea mai optimistă... Sohbi şi fraţii Maalouf aşteptau în Buick-ul care staţiona puţin mai departe, pândind poarta dinspre grădina lui Maya Sarkis.

Tânăra femeie se afla la etaj. Instalat pe canapeaua desfundată din salonul imens cu tavanul ca de catedrală, Malko, neputincios, pândea uşa. Stomacul i se strângea cu fiecare clipă care trecea. Când zări silueta unei femei care împinse poarta şi se îndreptă spre casă, Malko avu senzaţia că este victima unei halucinaţii. O recunoscu pe Zema după părul lung şi ondulat.

Însă bucuria îi fu de scurtă durată, căci după ce intră ea, mai zări încă o siluetă care o urmă. De data aceasta era un bărbat. Începu să fugă pe alee şi urlă la ea:

— *Kess ekhtak charmouta!*[20]

Zema se întoarse şi, rămasă ţintuită locului, slobozi un ţipăt ascuţit.

— Moktar!

Bărbatul cu trăsături ascuţite pe care Malko îl văzuse la restaurantul Nasr agita un cuţit, cu intenţia vădită că venise să-i taie gâtul logodnicei infidele. Malko simţi un val de sânge care clocotea prin artere. Doar un tip de soiul ăsta mai lipsea acum ca să complice lucrurile...

Samir Maalouf ţâşni pe poartă cu viteza şi agilitatea unui jaguar. Moktar nu-l auzise venind. Simţi ceva foarte greu care îi ateriză în spinare, ca o sălbăticiune şi fu proiectat cu nasul în pământ. O lamă rece era proptită de gât şi o voce blândă îi şopti la ureche:

— Dacă te mişti, ya habibi[21], eşti mort...

Agresorul îi trase capul pe spate apucându-l de păr şi îi propti pumnalul în gât. Dintr-o singură mişcare putea să-i taie beregata... Cum stătea cu capul dat pe spate, Moktar vedea doar cerul plin de stele. Nici măcar nu-l simţi pe celălalt bărbat care trecu pe lângă el şi se duse în casă.

Zema tremura ca varga în braţele lui Malko când apăru Nabil fără nici un zgomot. Se aplecă la urechea lui Malko şi îl întrebă:

— Acum ce facem?

Zema înţelese şi îl imploră:

— Nu! Nu-l omorî!

— Lasă-l să plece, zise Malko.

---

[20] Mama ta de căţea! (n.a.).

[21] Prietene (n.a.).

Nabil se duse la fratele său şi schimbară câteva cuvinte. Imediat Samir îl ridică pe bietul logodnic şi îl împinse până la portiţă ţinându-i pumnalul la gât. Pe urmă îl azvârli cu violenţă în stradă.

— *Rouh!*[22]

Mort de frică, Moktar o luă la goană. Nu-şi închipuise că, dacă o urmărea pe logodnica lui, va cădea într-o astfel de cursă. Nu mai înţelegea nimic. Nu se opri din alergat decât atunci când ajunse în bulevard şi chemă un taxi.

*

* *

Zema nu se opri din tremurat, deşi era la al treilea pahar de arak curat.

— Am telefonat din cauza lui Moktar, zise ea. Tot timpul mă urmăreşte şi mi-e teamă că va descoperi ce vreau să fac. Ar fi în stare să mă denunţe. Nu este membru Hezbollah, dar în multe privinţe gândeşte ca ei. În seara asta m-a aşteptat la ieşirea din atelierul de fotogravură. A vrut să vină cu mine. I-am spus că mă duc la prietena mea, dar nu m-a crezut. Dumnezeule! După ce s-a întâmplat în seara asta, o să mă strângă de gât! Trebuie să-i spun adevărul, altminteri, va fi în stare. *Ya haram*[23]... E atât de gelos.

Vorbirea începu să-i fie serios afectată de alcool. Malko o observa, calculând în minte succesiunea evenimentelor. Era miercuri seara şi mai rămăseseră douăzeci şi patru de ore până la demararea acţiunii pe care o pregătiseră. Nu mai putea aştepta încă o săptămână cu sabia lui Damocles atârnând deasupra capului. Se aşeză lângă Zema şi o obligă să se uite în ochii lui.

— Nu trebuie să vă fie frică, îi spuse el. Veţi rămâne cu mine până mâine dimineaţă, iar Sohbi vă va duce la tipografie. Acolo nu aveţi de ce să vă temeţi. Nu ieşiţi să mâncaţi ca să nu vă riscaţi viaţa. Mâine e joi. Din tipografie veţi ieşi numai cu mine.

— Şi după aceea?

— După aceea, plecaţi din Beirut.

— Imediat?

— Imediat.

— Cum?

— Încă nu pot să vă spun.

— Atunci, nu pot s-o mai văd pe mama?

— Nu, nu acum.

Începu să plângă din nou. Samir şi Nabil se evaporaseră ca duhul cel rău în sticla lui, dar Zema îşi aminti de ei.

— Cine sunt oamenii ăia doi?

---

[22] Cară-te! (n.a.).

[23] Bietul de el (n.a.).

— Nişte prieteni care vă păzesc.

Ea se smiorcăi. Alcoolul o ameţise. Îşi lăsă părul ondulat să cadă pe umerii lui Malko şi îl întrebă cu glas de fetiţă:

— E adevărat ce mi-aţi spus?

— Da, mâine totul se va termina. Acum, haideţi să mergem.

A fost obligat să o susţină, căci singură, nu se putea ţine pe picioare. Sohbi îi conduse în apartament. Nu avea importanţă că fata îl vedea, pentru că nu era în stare să-şi amintească nimic a doua zi, nici măcar pe ce lume fusese. Malko o conduse în camera pe care o ocupase deja Maya Sarkis şi o lăsă acolo, iar el se întoarse la Sohbi care avea sarcina să-i facă legătura cu Vincent Faulkner.

După zece minute, o zări pe Zema apărând în salon goală, goluţă, legănându-se pe picioare. Îşi scosese rochia şi pantofii, lăsându-şi pe ea doar slipul roz. Sânii ascuţiţi îi stăteau în sus. Dintr-o singură mişcare, ea fu în braţele lui Malko, strivindu-şi buzele de gura lui, repetând ca o moară stricată:

— *Ayete![24] Ayete! Ayete!*

Pântecele dansa lipit de al lui, frecându-şi sânii mici de pieptul lui cu o mimică fără echivoc. Ea îl trase înspre canapea. Voia să facă dragoste aşa cum un copil îşi dorea o acadea şi slobozi un suspin lung atunci când Malko pătrunse în ea. Trupul plin de neastâmpăr se ondula sub el, îl muşcă şi, în final, se arcui zguduită de un orgasm violent. Ţipătul ei făcu să zăngăne geamurile. Apoi îl sărută pe Malko precum o nebună, mai, mai să-i spargă dinţii. După asta, se linişti şi adormi.

Nu se trezi decât atunci când el se smulse din ea. Sfios, Sohbi se retrăsese în bucătărie. Malko făcu un duş şi se duse pe balcon. În stânga lui, covorul de lumini al Beirutului era întrerupt de un şanţ lat şi negru: „linia verde”, zona distrusă, unde atâţia locuitori ai oraşului îşi găsiseră moartea.

O clipă mai târziu, Sohbi i se alătură, puţin aplecat, după cum îi era obiceiul. Îi întinse o tartină cu brânză şi un suc rece de smochine.

— Îl vom anunţa mâine pe domnul Vincent, zise el.

Malko privea cerul înstelat. Peste douăzeci şi patru de ore, răzbunarea pusă la cale de CIA va începe. Numai dacă nu i se întindea o cursă…

*

* *

Numai bâzâitul aparatului de aer condiţionat tulbura liniştea ce domnea în BMW. Samir Maalouf conducea, Sohbi stătea alături de el, iar Nabil şi Malko se aflau în spate. Plecaseră din Ashrafieh cu o jumătate de oră în urmă, îndreptându-se spre sud, pe fostul bulevard

[24] Dragule! (n.a.).

Camille-Chamoun, lăsând în stânga lor stadionul înţesat de israelieni. Maşina aleasă de fraţii Maalouf era perfectă, aproape nouă, cu geamuri întunecate prin care era imposibil să distingi călătorii din ea chiar de la un metru. Placa de înmatriculare o furaseră de la alt vehicul.

Samir încetini ca să treacă prin barajul sirian, plasat lângă stadion. Soldatul le făcu semn cu capul să treacă. Malko răsuflă uşurat. Mai merseră un kilometru. La dreapta, o zonă în care s-a construit puţin era întreruptă de terenuri virane, iar la stânga, începea suburbia sudică cu amalgamul ei de străduţe prăfuite care se intersectau la tot pasul, cu unele porţiuni asfaltate, în altele doar pietruite, ca nişte drumuri de ţară.

— La stânga, spuse Sohbi.

Dimineaţă o condusese pe Zema, lăsând-o la o sută de metri de tipografia lui Hadj Ali Chehade şi profitase de acest lucru ca să recunoască locurile.

BMW-ul mergea acum pe o stradă ce traversa cartierul de la est la vest mărginită de vile şi de case de locuit.

— Prima clădire la dreapta, indică Sohbi.

Nu se distingea prin nimic de celelalte, neavând nici un indiciu că la subsolul ei funcţiona o tipografie. Când ajunseră mai aproape, farurile luminară intrarea pe o rampă pentru vehicule care se afunda în clădire. Samir viră fără să ezite şi se angajă pe rampa întunecată.

În trecere, Malko reperă în stânga lui o gheretă în care un bărbat stătea aplecat peste un ziar. Samir făcu semn cu farurile, luminând rampa din ciment cu pereţii negricioşi. Ajunseră pe palierul de la primul nivel al subsolului. BMW-ul continua să coboare într-o linişte apăsătoare. Al doilea nivel de la subsol era tot atât de pustiu. Farurile luminau teancurile de hârtie, sulurile enorme şi utilajele. În fine, ajunseră şi la al treilea nivel. Rampa se întrerupea aici. BMW-ul se opri în spatele unei maşini gri japoneze, rablagită, fără număr. Coborâră toţi patru. În clădire era linişte. Cu ajutorul lanternei, Samir descoperi o scară din fier pe care începură să urce. Toţi erau încălţaţi cu bascheţi şi se deplasau fără zgomot.

Urcară în linişte prin întuneric, dirijaţi de fasciculul subţire al lanternei. La parter zăriră o lucire. Un singur birou era luminat. Se apropiară pe întuneric şi, deodată, liniştea fu întreruptă de suspine sacadate. Malko trecu înainte şi ajunse în faţa unei încăperi luminate; era un birou cu uşile jumătate din lemn, jumătate din sticlă. Pereţii erau acoperiţi cu gravuri, iar biroul ocupa aproape tot spaţiul. În spatele lui, un bărbat era afundat într-un fotoliu, în cămaşă cu mâneci scurte. Între buzele groase strângea o ţigară. Cu faţa plată, cu ochii duşi în fundul capului, cu tenul întunecat, gâfâia cu gura căscată ca şi cum ar respira cu greutate. La început, Malko crezu că e singur, apoi îi

văzu mâna apăsând un cap cu un păr ondulat care urca şi cobora, apărând şi dispărând sub birou. Îngenuncheată lângă fotoliul directorului, Zema fi administra cu conştiinciozitate o felaţie patronului său, Hadj Ali Chehade. În clipa în care intră Malko cu pistolul în mână, corpul libanezului fu zguduit de un spasm violent, slobozind un soi de geamăt sugrumat şi înfigând degetele în pletele fetei. Malko apăru în pragul uşii aţintind asupra lui pistolul Walther PKK cu amortizor. Ali Chehade duse instantaneu mâna la sertar. Samir Maalouf se şi năpustise spre el. Lama ascuţită a pumnalului îi tăie mâna tipografului până aproape de palmă.

— Uşurel, *ya habibi*, zise el cu vocea lui blândă.

Nabil Maalouf intră şi el în birou. Afară, Sohbi stătea de pază.

Cu faţa schimonosită de durere, Aii Chehade încercă să-şi încheie şliţul cu mâna dreaptă, în timp ce Zema se ridica roşie de ruşine, evitând privirile celor trei bărbaţi. Furios, şeful ei strigă ceva în arabă.

— Ne întreabă ce vrem de la el, traduse Samir.

— Vorbeşte engleza?

— Da, vorbesc engleza, răspunse imediat şiitul. Cine sunteţi?

— Vi-l mai amintiţi pe William Buckley? întrebă Malko.

Ali Chehade nu răspunse. O lucire de îngrijorare care se stinse repede îi fulgeră în ochii negri.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta!

— Ba da, insistă Malko, un spion american răpit în martie 1984.

Tipograful făcu o mutră surprinsă când îl auzi pe Malko.

— A trecut mult timp de-atunci!

— Da, răspunse Malko, dar noi n-am uitat. Aţi fost condamnat la moarte.

— De cine?

— De prietenii lui. Noi am venit să executăm sentinţa.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Ali Chehade îşi dădu seama că nu are de-a face cu nişte simpli ageamii. Fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. Bâigui:

— Sunteţi nebuni, nu mai înţeleg nimic, nu am avut nici o legătură cu afacerea asta. E o greşeală... Vă înşelaţi!

— Ba nu, obiectă Malko. După răpire, William Buckley a fost adus aici în tipografie. Maşina a plecat, dar doi miliţieni Hezbollah au rămas ca să păzească închisoarea lui William Buckley din subsolul tipografiei dumneavoastră. A rămas aici cincisprezece zile. Nu cred că nu eraţi la curent cu acest lucru.

Sângele fugise din obrajii tipografului. Îşi căuta cuvintele. Ca să-l zgândărească, Malko preciză:

— De altfel, Zema Hazmiye îşi aminteşte foarte bine. Era chiar ziua ei de naştere.

Lui Ali Chehade îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă. Brusc,

încercă să se ridice din fotoliu înjurând. Nebun de ură, era cât pe ce s-o strângă de gât pe Zema care stătea chircită într-un colţ al încăperii. Însă pumnalul lui Samir Maalouf proptit în gâtul lui îl linişti repede. Căzu din nou în fotoliu. Malko profită de confuzia în care se afla.

— Cine a organizat răpirea? Ştiu că aţi fost doar complice.

Aii Chehade ridică spre el o privire plină de mânie şi de ură.

— Ştiţi dumneavoastră foarte bine! Imad Hadj Mughnieh... Dacă aş fi refuzat, m-ar fi omorât. Pe atunci, el făcea legea pe aici.

— Cine au fost cei trei bărbaţi care l-au ridicat pe William Buckley?

— Nişte miliţieni din Hezbollah.

— Numele?

— Toufik, Farid şi Ibrahim. Toufik a fost omorât la câteva luni după răpire. Ceilalţi doi sunt încă în viaţă. Ibrahim ţine o patiserie, iar Farid Cherif este mecanic auto.

— Cât timp a stat ostaticul aici?

— Două săptămâni. S-au purtat bine cu el.

Din când în când privirea plină de ură îi aluneca spre Zema. Îi venea să-i smulgă inima din piept cu mâinile lui.

— Şi după aceea?

— Oamenii lui Mughnieh au venit să-l ia cu o camionetă care transporta tuburi de ciment. L-au făcut sul ca pe o mumie şi l-au ascuns într-un tub. De atunci nu l-am mai văzut, *Wahiet Allah!*

— Unde l-au dus?

— Cred că în Bekaa, la cazarma membrilor Hezbollah din Baalbeck.

Ali Chehade îşi pierduse aroganţa de la început. Acum avea un singur gând: să-şi salveze pielea. Un miros acru de sudoare invadă încăperea; era mirosul spaimei.

Cu figura descompusă, tipograful îşi ştergea într-una fruntea. Ochii plini de groază se îndreptau repede, când spre Malko, când spre fraţii Maalouf. Ca participant la răpire, nu vedea nici o ieşire din acest birou oricâte speranţe şi-ar pune în cineva, fiindcă în tipografie nu mai era nimeni. Malko vedea cum creştea disperarea în ochii lui care se mişcau necontenit. Ca nişte stane de piatră, fraţii Maalouf aşteptau cu ferocitatea unor rechini care îşi pândesc prada. Înghesuită în zid, Zema se mira de curajul ei. Acum nu mai putea da înapoi.

— Aţi aflat tot ce voiaţi să ştiţi? întrebă brusc Chehade.

Era la capătul puterilor. Malko scutură din cap.

— Nu, vreau să-mi arătaţi locul unde a fost sechestrat William Buckley.

Deodată, Ali Chehade păru că se face totuna cu fotoliul. Gândul de a se duce din nou în acel subsol îl îngrozea, ghicea cam ce vrea să însemne acest lucru. Cum nu făcea nici un gest, Samir îndreptă pumnalul spre gâtul lui. În sfârşit, Ali Chehade se ridică, înfăşurându-şi mâna rănită într-o cârpă.

Zema întoarse privirea în altă parte când acesta trecu prin faţa ei. Merse încetişor până la scara metalică şi începu s-o urce. Samir venea în urma lui. Gâfâind ca o focă, ajunse la primul nivel din subsol şi se întoarse cu chipul schimonosit de teroare.

— N-am putut să fac nimic! *Wahiet Allah!* Imad Mughnieh este vinovatul.

Se agăţă de bara de fier. Samir îl înţepă cu vârful pumnalului, dar Ali Chehade parcă nici nu simţise. Se uita ţintă la Malko cu umbra de speranţă ce îi mai rămăsese.

— Poate că este adevărat, însă Imad Mughnieh a dispărut de multă vreme, zise Malko.

— Pot să vă spun unde este, se smiorcăi numaidecât tipograful.

— Unde?

— Dar pe urmă mă lăsaţi în pace?

— Poate.

Samir îl înţepă din nou.

— Se află la Bekaa, zise el pe nerăsuflate. Într-un sat al membrilor Hezbollah, Janta, aproape de graniţa cu Siria. Au acolo o tabără de antrenament...

Tipografului îi era teamă că s-ar putea să fie adevărat. Malko se gândi la suferinţele îndurate de William Buckley şi răspunse:

— Foarte bine, totuşi vreau să văd locul în care a fost ţinut Buckley.

Fără o vorbă, Ali Chehade începu să coboare scara, dar cât de încet putea, de parcă avea tălpile de plumb. Lanterna lui Samir lumina formele fantomatice ale utilajelor. Mirosul cernelii de tipografie, la fel de fad ca şi cel al sângelui, pătrundea până în gât. Ajunşi la cel de-al treilea nivel, Ali Chehade se opri gâfâind, ca şi cum ar fi urcat cele trei etaje, nu ar fi coborât... Samir răsuci comutatorul. Lumina chioară făcea ca locul să pară şi mai sinistru. Aveau senzaţia că se află într-o grotă, la mare distanţă de suprafaţa pământului. Vocea lui Malko rupse tăcerea:

— Unde este?

Fără să răspundă, Ali Chehade se îndreptă spre un teanc de hârtie înalt de un metru, aşezat pe o dală metalică.

— Aici este, spuse el cu o voce stinsă.

— Daţi la o parte hârtia!

Nu zise nimic şi se puse pe treabă cu gesturi mecanice, îndepărtând hârtia teanc cu teanc. Cei trei bărbaţi îl supravegheau. Treaba asta a durat mai mult de un sfert de oră. Gesturile tipografului erau din ce în ce mai lente: voia să mai câştige câteva minute de viaţă... în fine, apăru o trapă din fier. În trapă era prins un mâner de care Ali Chehade se strădui din răsputeri să tragă, dar nu reuşi. Atunci, Samir îl împinse în lături şi, de prima oară, reuşi să ridice trapa lăsând vederii o gaură neagră dreptunghiulară cu trepte din fier.

— Daţi-mi lanterna, ceru Malko.

Orientând fasciculul luminos, coborî scările simţind un nod în gât. Nu exista nici o altă deschizătură, pereţii erau negri, iar apa se prelingea pe ei. Pe podeaua din pământ bătătorit, zăcea într-un colţ o saltea aşezată lângă un soi de strachină şi o găleată pentru nevoi. William Buckley îşi petrecuse aici primele ore de captivitate... Ce deznădejde trebuie să fi simţit el în văgăuna asta în care putea să urle cât îl ţinea gura că tot nu-l auzea nimeni... Malko urcă simţind un ghem în stomac. În acel subsol liniştea era apăsătoare.

— Nu i-a făcut nimeni nici un rău, bâigui Ali Chehade. Nu l-am mai văzut de-atunci.

— Dar ştiaţi cine era, nu-i aşa?

Lui Malko nu-i era deloc milă de el. Acei oameni erau de-a dreptul amorali, nu imorali. Nimeni nu-i putea schimba. Ar fi fost în stare să comită orice fel de crimă în numele lui Allah.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Pe urmă, Samir Maalouf se duse încetişor în spatele lui Ali Chehade. Fusese atât de rapid, încât Malko abia îi observă gestul. Cu mâna stângă îl lovi pe neaşteptate pe tipograf în spate. Cu dreapta, ţinea lama tăioasă a pumnalului de-a latul gâtului. Antrenat de greutatea corpului, Chehade căzu în faţă, direct în pumnalul ţinut cu fermitate. În acelaşi timp, Samir retrase lama cu o mişcare bruscă. Cu gâtul deschis, cu laringele şi coardele vocale secţionate, tipograful se prăbuşi ca o masă inertă în gaura neagră, cu sângele ţâşnind din carotidele tăiate.

Se auzi o bufnitură atunci când trupul se izbi la câţiva metri mai jos, apoi se lăsă din nou tăcerea. Malko se simţea deopotrivă dezgustat şi uşurat. În sinea lui îi era recunoscător libanezului. Samir puse trapa la loc. Apoi, fără să-şi adreseze vreun cuvânt, cei trei bărbaţi se apucară să pună hârtia la locul ei. În zece minute, nu era nici urmă de asasinat. Cadavrul putea fi descoperit şi după câteva săptămâni. Nabil urcă să-i ia pe Sohbi şi pe Zema. Nimeni nu întrebă de Ali Chehade. Samir Maalouf se instală la volanul BMW-ului, iar Zema în spate, între Malko şi Nabil. În faţă la *Summerland* au fost superficial controlaţi de un baraj sirian. Soldatul lumină interiorul maşinii, apoi le făcu semn să plece.

Mai târziu, Samir opri în faţa hotelului *Bristol.* Sohbi recuperă Buick-ul, iar BMW-ul fraţilor Maalouf se făcu nevăzut. Sohbi conducea acum pe strada Farrad-Chebah care mergea de-a lungul portului şi se îndreptă spre Jounieh. Peste tot era întuneric... Numai câteva magazine de trufandale rămâneau deschise până noaptea târziu.

Înainte cu cinci sute de metri de bifurcaţia care ducea la Ambasada americană, Sohbi opri maşina în parcarea unui imobil. Un bărbat pe care Malko nu-l cunoştea coborî dintr-un Chevrolet negru. După felul în care era tuns, trebuie să fi fost ofiţer.

— Totul a mers bine? întrebă el.

— Da, răspunse Malko.

Se întoarse spre maşină şi o strigă pe Zema.

— Haideţi!

Ea coborî vizibil speriată.

— Plecaţi cu acest domn, îi spuse Malko.

— Unde?

— În Statele Unite, cum v-am promis. Câteva săptămâni veţi fi în custodia noastră, pe urmă vă veţi muta într-o vilă la alegerea dumneavoastră. Mult noroc!

— Dar nu văd nici un avion, protestă ea cu naivitate.

— Nu plecaţi cu avionul, preciză Malko. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

Ofiţerul o şi împinse în Chevrolet. Vehiculul se îndepărtă rapid. Malko şi Sohbi rămaseră pe loc. Peste douăzeci de minute, liniştea fu tulburată de uruitul unui elicopter. Luminile aparatului se zăriră câteva clipe în timp ce se desprindea de colină, apoi dispărură în zare. Decolase de pe pista Ambasadei americane şi zbura acum spre o navă ce făcea parte din Flota a şasea.

De acolo, Zema Hazmiye va fi transferată în Cipru, de unde, un avion Falcon 90 aparţinând CIA o va duce la Langley. Autorităţile libaneze puteau să se neliniştească din cauza dispariţiei tipografului şi a angajatei sale, dar nu aveau nici un fir călăuzitor ca să dea de ei.

Operaţiunea *Wrath of God* abia acum începuse. Totul era s-o poată continua.

Capitolul VI

— Nu am găsit cel mai vag amănunt supărător, nici măcar un rând în *Al-Ahad*[25] sau în alte ziare arabe. Nici serviciile secrete nu pomenesc nimic. Mi-am activat toate antenele. Nu sunt alertaţi nici sirienii, nici libanezii. Aţi făcut o treabă bună…

Vincent Faulkner se întrerupse brusc şi i se adresă lui Malko:

— Sunteţi cu gândul în altă parte. Unde, mă rog?

Cei doi bărbaţi se aflau în Honda americanului, într-o parcare subterană din Espace 2000, un întins spaţiu comercial pe drumul spre Jounieh. Două echipaje le asigurau paza. Trei soldaţi într-un Mercedes, fraţii Maalouf şi Sohbi în Buick. De la execuţia lui Ali Chehade s-au scurs două zile. Când Vincent Faulkner îi pusese întrebarea, Malko tocmai revedea în minte trupul tipografului care se prăbuşea şi cele două jeturi de sânge ce ţâşneau din carotide. Între planurile curat ticluite ale unei răzbunări şi până la înfăptuirea ei se căsca o lume.

— Nu mă gândesc la nimic special, răspunse Malko, doar la ce va urma. Avem suficiente elemente ca să-i identificăm pe răpitori. Dar, principala noastră ţintă este Imad Mughnieh…

— Mă ocup eu, zise Vincent Faulkner. Am reactivat un băiat care a lucrat mult timp pentru noi la Bekaa. Îl cheamă Fouad Daouk. Face şi pe ghidul prin împrejurimi pentru echipele din DEA. I-am promis cincizeci de mii de dolari dacă îmi va confirma prezenţa lui Imad Mughnieh la Janta şi dacă ne ajută să-l eliminăm.

— Cum poate supravieţui în Bekaa dacă are astfel de legături cu dumneavoastră? se miră Malko.

— Face parte dintr-o familie foarte puternică pe care nici măcar membrii Hezbollah nu îndrăznesc s-o atace. Este foarte prudent. Aştept răspuns de la el. Fapt care vă dă răgaz să le „faceţi felul” lui Farid Cherif şi Ibrahim Halla.

— Dar pe ei nu-i putem face să dispară, obiectă Malko.

— Da, recunoscu americanul, însă vor fi şi mai atenţi dacă Imad Mughnieh va fi lichidat. Sunteţi pregătit să acţionaţi fără să mai aşteptaţi?

— Am pus la punct un plan, confirmă Malko, în colaborare cu Maya Sarkis. Ea ţine foarte mult la el.

Vincent Faulkner clătină din cap.

— Nu de la ea ni se trag ponoasele. Îi urăşte într-atât pe membrii Hezbollah, încât îi putem acorda încrederea ca nimănui altcuiva. Dacă i s-ar da pe mână o bombă atomică, ar preface în cenuşă toată periferia sudică. Nu uitaţi că i-au omorât băiatul. (Se uită la ceas.) Viitoarea întâlnire va fi peste patruzeci şi opt de ore. Aveţi tot timpul să acţionaţi. *God help you.* Sper să primesc răspuns de la Fouad.

---

[25] Cotidianul grupării Hezbollah (n.a.).

*

* *

— Bismillah Al Rahman Al Rahim...

Megafoanele moscheei din Majlis al-Choura răsunau foarte tare în zăpuşeala de la sfârşitul zilei, chemându-i pe credincioşi la cea de-a cincea rugăciune, recitând versetul potrivit din Coran. Câteva femei în ţinută islamică îşi croiau drum prin labirintul de străduţe din cartierul Bir el-Abeit în zgomotul claxoanelor vehiculelor de tot felul. În suburbia sudică, pe aproximativ douăzeci şi doi de kilometri pătraţi, trăiau vreo şase sute de mii de persoane. Majoritatea locuia în apartamente cu chirie medie, toate asemănătoare, cenuşii, sinistre, unele chiar neterminate. Miliţienii bărboşi cu Kalaşnikovurile pe umăr supravegheau centrul membrilor Hezbollah din suburbia sudică alcătuit dintr-un grup de clădiri în formă de „U” a cărui intrare era protejată de o barieră.

De câtva timp, Sohbi se învârtea pe străduţele cartierului; Malko stătea în spate atrăgând privirile ostile ale vreunui tânăr fanatic ce scuipa ca să-şi arate dispreţul. La tot pasul puteau fi întâlnite portretele lui Khomeiny, ale imamului Moussa Sadr, asasinat de libieni, sau ale tinerilor martiri necunoscuţi care au luptat împotriva Israelului.

Circulaţia era riguros pusă la punct. Ca să se evite ambuteiajele, înfipseseră steaguri negre în canistre de petrol şi le plantaseră în mijlocul şoselei. În vârful unui catarg flutura un imens drapel al grupării Hezbollah, reprezentând un Kalaşnikov ce ţâşnea dintr-un glob pământesc. Faţadele celor mai multe imobile din cartier erau înconjurate cu panglici colorate. Dacă acestea erau lăsate să atârne de la balcoane, însemna că unul dintre credincioşi s-a întors din pelerinajul la Mecca. În acest cartier cu locuitori habotnici, acest lucru era o onoare... La fiecare intersecţie, portretele lui Khomeiny, ale lui Khameini, ale imamului Moussa Sadr, ale tinerilor „martiri” necunoscuţi şi bărboşi domneau peste mulţime. Dedesubtul unui panou, o patrulă a armatei libaneze grupată în jurul unui M.113 încerca să se ţină deoparte sub privirile ostile ale tinerilor care căscau gura pe acolo. Aceştia scuipau pur şi simplu când vedeau că un străin se uită la portretele martirilor necunoscuţi din războiul împotriva sioniştilor sub care erau câteva garoafe veştejite; şiiţii aveau gustul martiriului.

Pe măsură ce vocea din megafoanele moscheei chema la rugăciune, trecătorii se opreau acolo unde se aflau şi îngenuncheau direct pe soi, printre mormanele de gunoaie, printre carcasele de automobile sau printre grămezile de moloz. În suburbia sudică trotuarele erau inexistente, majoritatea străzilor nu aveau nume, iar cea mai mică noţiune de urbanism era total necunoscută...

Sub privirile ostile a doi tineri, Sohbi Jalloul fu nevoit să întrerupă prefăcutul meşterit pentru schimbarea unei roţi şi îngenunche la fel ca şi ceilalţi în mijlocul şoselei. Nu trebuia să se facă remarcat. În maşină, Malko se prefăcea că citeşte ziarul. Se opriseră în faţa patiseriei *Sea-Side* cu vitrina vopsită în roz şi verde. Acum doi ani, nu s-ar fi putut aventura până aici. Cartierul era controlat în întregime de soldaţii Hezbollah şi interzis străinilor care erau consideraţi nişte *jallous,* adică spioni. Astăzi îi tolerau din cauza ordinii instaurate de sirieni.

Nimeni nu se îngrijise să panseze rănile clădirilor din această suburbie netedă ca o palmă ce semăna mai mult ca niciodată cu un cartier popular din Napoli după cutremur. Nu se afla departe de cartierul creştin cu vilele lui elegante, dar parcă era deja altă galaxie.

Malko nu slăbea din ochi patiseria. În vitrină, prăjiturile colorate formau un soi de piramidă. Înăuntru, un singur bărbat se chinuia să facă nişte pachete. Ibrahim Halla, unul dintre răpitorii lui William Buckley, părea să aibă vreo treizeci de ani, barbă şi mustaţă. După ce termină de făcut pachetele, îl strigă pe un băiat care stătea la aer în faţa patiseriei şi se aşeză la tejghea. Pe urmă, fixă încărcătura în portbagajul unei biciclete şi se îndepărtă, croindu-şi drum cu greutate printre vehiculele de tot felul. Gânditor, Malko îl urmări cu privirea.

Băiatul, transfug din Amal, în aparenţă inofensiv, fusese un militant fanatic al Partidului lui Dumnezeu, care apreciase că este prea moale. Pentru două sute de dolari pe lună, a lucrat timp de şase ani în serviciul de securitate al grupării Hezbollah, legat printr-un pact secret de şeful lui religios, şeicul Hadj Naim Kassiz. După terminarea războiului, a deschis această prăvălie din economiile sale, s-a căsătorit cu o vecină şi se descurcă datorită clientelei formate din vechii lui prieteni. Visul său era să ajungă la Mecca, ori, cel puţin, să se bată cu sioniştii din sud.

Sohbi aşteptă puţin, puse roata la loc şi demară, puţin lipsind să dea peste un negustor de cafea care vindea ceaşca cu cincizeci de centi. Îl ajunse imediat din urmă pe Ibrahim Halla în dreptul ruinelor bisericii Harek Hreik, dinamitată chiar la începutul războiului. Puţinii creştini ce locuiau în cartier, au fost nevoiţi să fugă sau au murit cu gâtul tăiat în numele Islamului. Epurarea etnică şi-a făcut deja apariţia.

Patiserul nu-i dădu nici o clipă atenţie Buick-ului care îl urmărea. Asurzit de zgomotul claxoanelor, mort de căldură, opri bicicleta în faţa clădirii Bir Hachem şi dezlegă pachetele. Acum două ore, intrase în prăvălia lui o femeie îmbrăcată în ţinută islamică şi comandă prăjituri ca să sărbătorească un luptător care tocmai s-a întors din sud. Plătise în avans. Imobilul cu cincisprezece etaje, la fel de jegos ca şi cele din apropiere, era decorat cu efigia gigantică a lui Khomeiny. Nu departe

de aici, un poliţist în uniformă gri încerca în zadar să dirijeze circulaţia la intersecţia cu strada Damasc. Nimeni nu-i băga în seamă fluierăturile. Dacă ar mai fi război, l-ar fi împuşcat ca pe un iepure.

Ibrahim Halla intră în clădire. Bineînţeles că pe nicăieri nu era trecut nici un nume, dar clienta lui îi spusese că locuieşte la etajul şapte, uşa din stânga liftului care fusese transformat de mult în debara. Începu să urce scara cu tente gri din cauza jegului. La etajul al treilea, o gaură enormă de obuz îţi permitea să vezi marea. Ajunse la etajul şapte şi, prin uşa deschisă, zări un apartament devastat din care numai pereţii mai rămăseseră în picioare. Se opri surprins când o voce şopti în spatele lui:

— Pe cine cauţi, *ya habibi?*

Un bărbat înalt, cu zâmbetul pe buze, tocmai se ivi de pe scară. Ibrahim Halla nu se tulbură deloc.

— Fatmeh Itani mi-a comandat nişte prăjituri, zise el.

— Vizavi, făcu necunoscutul în timp ce îi arăta cealaltă uşă de pe palier. A plecat, dar se întoarce. Spune-mi, nu te cheamă cumva Ibrahim Halla?

— Mă cunoşti?

Zâmbetul necunoscutului se lăţi şi mai mult pe buze.

— Mai ţii minte când îi împuşcai pe palestinienii din Chatila? Unul dintre ei s-a furişat prin spatele tău şi a ieşit prin canal; era cât pe ce să te omoare…

— Aşa este, recunoscu Ibrahim, de unde ştii?

— Eram la Amal. Haide să mai discutăm în timp ce îţi aştepţi clienta. Vino pe aici.

Îl făcu să intre în apartamentul distrus şi împinse uşa. Lui Ibrahim de-abia avu timp sa i se facă frică. Cu spatele lipit de perete, zări pistolul negru cu amortizor pe care necunoscutul îl scoase de sub cămaşă. Bărbatul zâmbea într-una. Întinse braţul şi trase o dată. Glonţul trecu fără greutate prin teancul de prăjituri şi pătrunse în pieptul patiserului. Năucit, acesta se clătină şi scăpă prăjiturile. Străinul continua să tragă cu sârg.

Ultimul glonţ îl lovi pe Ibrahim sub ochiul stâng. Asasinul contemplă cadavrul câteva clipe, apoi îi mai trase un glonţ în ureche.

Pachetele erau răspândite pe jos. Samir Maalouf luă un pumn de prăjituri cu brânză, puse pistolul la loc şi coborî liniştit scara. Când ieşi din clădire mai avea încă gura plină. Traversă intersecţia şi se urcă în Buick-ul aflat vizavi de staţia de autobuz.

— A mers? îl întrebă Malko.

Cu părul acoperit de un *hijab,* nemachiată, Maya Sarkis făcuse comanda falsă de prăjituri.

— *Mafi machkal*[26]*,* răspunse simplu Samir Maalouf.

Pentru el, uciderea unui om era ca şi cum ar fi strivit o muscă. Malko, care văzuse totuşi multe la viaţa lui, era uimit de sângele lui rece.

Se îndreptă către centrul Beirutului. Următoarea ţintă era Farid Cherif, cel de-al doilea răpitor al lui William Buckley. Avea un mic garaj în apropiere de centrul comercial Gefinor, în Beirutul de Vest.

*

* *

Farid Cherif era plin de unsoare din cap până în picioare, încerca să asambleze un motor de Volkswagen din mai multe piese fără formă. Viaţa era grea şi nici de lucru nu se prea găsea. Era gol până la brâu şi îşi răsese barba aşa cum îi recomandaseră şefii lui. Trebuia să-şi schimbe imaginea clasică a soldatului Hezbollah bărbos ca să arate cât de zelos era. După încetarea războiului civil, a fost trimis la Nabatiyeh, în sud, unde a fost grav rănit: israelienii îl împuşcaseră în burtă.

Îi era imposibil să mai continue lupta. Atunci s-a reconvertit şi se ducea în fiecare seară la Borj Brajnieh, departe în suburbia sudică.

— *Mahraba!*[27]

Îşi înălţă capul. În faţa lui stătea o femeie fardată provocator, aşa cum numai libanezele ştiu s-o facă. Era îmbrăcată într-un body mulat pe ea lăsând să i se vadă pieptul; avea ochi mari, negri şi un zâmbet pe care bărbatul îl categorisi imediat drept satanic… De genul acesta de fiinţe voia Islamul să purifice Libanul.

Din fericire, mâna plină de unsoare îl scutea să dea mâna cu ea.

— *Mahraba.* Răspunse el. Ce doreşti?

— Am rămas cu maşina în pană în garajul din subsolul centrului Gefinor. Ai putea să vii s-o repari?

Era chiar vizavi de atelierul lui.

— Ce are? o întrebă Farid.

— Nu ştiu, nu mai porneşte, răspunse necunoscuta. Poate că e bateria, nu mă pricep.

Farid Cherif îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Du-te şi aşteaptă-mă, vin şi eu mai târziu. Mai am ceva de făcut.

El îi arătă un capac plin cu buloane. Femeia ezită un pic.

— N-o să întârzii prea mult, nu-i aşa?

Fixa cu privirea torsul puternic al tânărului şiit cu vădită senzualitate. Farid ştia foarte bine că bogătaşele din Beirut, mai ales cele creştine, erau extrem de libere. Îi încolţi ideea că ea nu căuta decât o scurtă aventură într-un colţ ferit dintr-o parcare. Dumnezeu

---

[26] Nici o problemă (n.a.).

[27] Bună ziua! (n.a.).

nu interzicea acest lucru: nu era însurat, iar religia şiită permitea „căsătoriile de plăcere”. Cuplurile se căsătoreau numai în weekend-uri…

— *Wahiet Allah,* vin în zece minute, zise el.

Ea se îndreptă spre centrul Gefinor în timp ce el îi admira balansul şoldurilor, puţin cam prea accentuat ca să fie o femeie cinstită. Avea bazinul înalt, iar ţesătura subţire a rochiei îi scotea în evidenţă coapsele. Farid se excită.

Nu trecură cinci minute de când plecase femeia, că se apropie un soldat din armata libaneză cu un M.113, care stătea în post la intersecţie.

— Avem probleme, zise el. Nu putem să mai plecăm…

Hotărât lucru, era ziua norocoasă a lui Farid.

— Trebuie să fac o reparaţie urgentă, zise el.

Soldatul luă un aer ameninţător.

— Vii chiar acum! se răsti el. Trebuie să plecăm.

Era mai bine să nu discute, căci altfel era de rău… în cinci minute găsi defecţiunea: era o legătură greşit făcută la alimentare. În schimb, durase o oră până o demontase… Soldatul îl supraveghea. Se aplecă deasupra motorului şi începu să lucreze. Frumoasa fată îl aştepta…

*

* *

De câtva timp, un mustăcios voinic îi dădea târcoale lui Maya Sarkis. Sprijinită de maşina ei oprită în parcare, fuma o ţigară şi pândea intrarea. Trecuse aproape o oră de când vorbise cu mecanicul. De ce nu mai apărea odată?

Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Oare o recunoscuse? Spusese ceva care să-l fi pus în gardă? Mustăciosul se apropie zâmbindu-i dulce, cu privirea aţintită la buzele ei groase şi rujate.

— Ai nevoie de ceva?

Părea un derbedeu cu mustăcioară fină, cu ochi alunecoşi, bine făcut, măsurând-o cu lăcomie pe tânăra femeie. Ea luă un aer cât se poate de trufaş.

— Îl aştept pe soţul meu, nu întârzie mult.

Bărbatul râse cu ironie.

— Ba te-a făcut să-l aştepţi. Stai aici de aproximativ o oră.

Ea îi întoarse spatele fără să-i răspundă. Dintr-o dată, el o cuprinse cu braţele şi îi simţi trupul musculos lipindu-se strâns de spatele ei. Împingea cu toată puterea şoldurile în fesele femeii. Pe urmă, puse stăpânire pe sâni.

— N-ai chef mai degrabă de o măciucă bună? şuieră derbedeul la urechea ei. Eu am ce-ţi trebuie…

El se freca într-una de ea şi simţi sexul încordat prin jeanşii necunoscutului. Aflase şi ea că uneia dintre femeile elegante din

Beirut care se îmbrăcau cu creaţiile vestimentare ale lui Gianni Versace sau alegeau mobile realizate de Claude Dalle, aduse de la Paris la nişte preţuri exorbitante; nu se sfiiau să întreţină câte o relaţie fugară prin parcările întunecate.

— Lasă-mă în pace că vine soţul meu!

Ea se zbătu şi atunci îi dădu drumul privind-o cu ură. Brusc, îi smulse poşeta şi o rupse la fugă.

Fata vru să-l urmărească, însă tocurile înalte o împiedicau... Palidă de furie, îl văzu dispărând pe rampa ce ducea în stradă şi strigă ca să atragă atenţia vreunui trecător. Bineînţeles că nu-i răspunse nimeni... înfuriată la culme, sări în maşină şi demară. În poşetă avea pistolul cu amortizor cu care trebuia să-i împuşte pe Farid Cherif. Era aceeaşi armă care folosise şi la lichidarea lui Ibrahim Halla.

În clipa în care urca rampa, îl zări pe mecanicul gol până la brâu coborând scările cu trusa de scule în mână. El o recunoscu, apoi îi strigă prin geamul lăsat în jos atunci când trecu prin dreptul lui:

— Hei! Nu mai ai pană?

— Nu mai am nevoie de tine! M-a ajutat altcineva.

Ea acceleră făcând să scârţâie frânele. Din obişnuinţă, Farid se uită la plăcuţa de înmatriculare. Avea număr de Ashrafieh. Poate că soldaţii libanezi l-au făcut să piardă ocazia să reguleze o ticăloasă de creştină. Le mergea vestea că o făceau ca nişte târfe.

Urcă rampa abătut. Aproape că ieşise din parcare când zări o poşetă aruncată pe jos. O ridică şi îl miră greutatea ei. Curios, începu să scotocească prin ea. Nu găsi bani, dar văzu un pistol cu ţeavă lungă. Avea amortizor... înăuntru mai erau un ruj de buze, un parfum, dar nici un fel de act. Subit, imaginea acelei creaturi provocatoare care îl ademenise în parcare îi năvăli în minte şi simţi furnicături pe şira spinării. Trăise destul de mult aproape de violenţă ca să nu-i simtă prezenţa acum... în ciuda calmului aparent din oraş, totul ar fi posibil.

Traversă strada de-a curmezişul ca să ajungă la atelier, când, brusc, îşi dădu seama că sergentul sirian îl cerceta curios. Îl fluieră pe Farid şi arătă geanta cu degetul.

— Ce-ai găsit?

— O poşetă.

Sergentul i-o smulse numaidecât din mână, iar pistolul căzu pe asfalt. Se feri în lături, ca muşcat de şarpe. Farid Cherif se făcu alb ca varul.

— Nici n-am apucat să văd ce este înăuntru! spuse el.

— Rămâi pe loc, strigă sergentul.

Chemă ajutoare prin staţie. După douăzeci de minute, un Jeep al Poliţiei militare îl ducea pe Farid Cherif la Ministerul Apărării din Baabda. Îi şi puseseră cătuşele şi îl duseră la etajul al patrulea, unde

se afla Biroul doi al armatei libaneze condus de colonelul Michel Rahbani. Acesta ţinu cu tot dinadinsul să-l interogheze pe membrul Hezbollah. Sirienii se temeau de un singur lucru: că gruparea Hezbollah va încerca să tulbure liniştea şi aşa fragilă, care domnea în Liban.

Farid povesti istoria cu pana de motor de două ori la rând. În timp ce el vorbea, ei o căutau pe femeia cu semnalmentele furnizate de el.

Norocul era de partea libanezilor. Patrula interceptă pe strada Hamra un derbedeu care avea un teanc de dolari şi voia să cumpere un Rolex... L-au dus imediat la cartierul general pentru un interogatoriu dublat de forţa muşchilor. Colonelul Rahbani reuşi, în fine, să reconstituie povestea cu ajutorul celor doi martori. Totul se potrivea, iar tânărul Hezbollah era în afara oricărei bănuieli. Dar nimic nu dovedea că femeia voia să-l omoare. Poate aştepta pe altcineva. Au deschis un dosar şi au început cercetările.

Seara pe la opt, Farid ieşi din minister cu picioarele înmuiate. Se îndreptă spre cartierul în care locuia întrebându-se ce s-a întâmplat. Se duse drept în Majlis al-Choura şi ceru să-l vadă pe şeicul Naim Kassiz, şeful lui spiritual care îl înrolase odinioară în serviciul de securitate al grupării Hezbollah.

Între ei era o legătură religioasă puternică. Şeicul îl primi numaidecât în biroul decorat numai cu două fotografii: una reprezentându-l pe Khomeiny, alta, moscheea Al-Aqsa din Ierusalim. După ce a jurat pe Coran că va spune numai adevărul, tânărul îşi începu tirada.

*

* *

Cu privirea întunecată, Maya Sarkis învârtea în paharul cu Cointreau trei cuburi de gheaţă şi trăgea fumuri scurte din ţigara Royale. Fuma câte două pachete pe zi. Din fericire, erau foarte uşoare. Temperatura era infernală chiar şi pe verandă, iar cartierul Ashrafieh era sufocat de caniculă. Stând în faţa ei, Malko încerca să cântărească incidentul. Maya Sarkis nu mai avea de ce să se înfurie, căci pierderea pistolului era un lucru extrem de supărător. Numai de n-ar face poliţia libaneză vreo legătură cu asasinatul din Bir el-Abeit şi să descopere că era vorba de aceeaşi armă.

În orice caz, acum nu mai era nimic de făcut. Trebuia doar să-l lase în pace pe Farid Cherif care era în drum spre Bekaa şi să-l caute pe omul recrut de CIA acum zece ani, răspunzătorul direct al majorităţii răpirilor: Imad Mughnieh. Operaţiunea *Wrath of God* nu mai avea succes dacă acesta dispărea. Moartea lui ar fi o lovitură pentru gruparea Hezbollah. Credea că este intangibil; îi pierduseră urma de multă vreme. Putea fi la Teheran, la Baalbeck, la Beirut sau chiar în sudul Libanului. Singurii care ştiau erau sirienii, dar aveau grijă să

stea departe de orice reglare de conturi dintre membrii Hezbollah şi americani. Pretindeau că nu ştiau nimic despre bărbatul a cărui fotografie nici nu o aveau.

Pe el trebuia să-l caute Malko împreună cu Sohbi Jalloul. Dar mai întâi era nevoie să se întâlnească cu Fouad Daouk, informatorul CIA.

— Am chef să uit toate astea, zise dintr-o dată Maya Sarkis. Mergem să mâncăm la munte, la Broumanna.

Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură, păstrând în gură un cub de gheaţă şi urcă să se schimbe.

*

* *

Şeicul Hadj Naim Kassiz asculta cu atenţie povestea lui Farid. Membru al Comitetului executiv al grupării Hezbollah, însărcinat cu paza şi securitatea, stătea în calea celei mai mici ameninţări. În vreme ce tânărul îi explica, se gândea că în ajun descoperise, într-un apartament părăsit, trupul ciuruit de gloanţe al patiserului. Nici unul dintre vecini nu auzise focurile de armă, acest lucru însemnând că a fost o treabă de profesionişti. Răzbunările de ordin personal nu se făceau în felul acesta. Mitraliau toată familia fără să se ferească. Acolo nimeni nu observase nimic. Ajutorul patiserului spusese doar că s-a dus să livreze o comandă importantă.

Mai mult ca sigur că fusese împuşcat cu un pistol cu amortizor… La fel ca acela găsit de Farid în poşeta din parcare.

Şeicul Naim Kassiz se ridică dându-i de înţeles lui Farid că e timpul să plece, sfătuindu-l să se ducă la moschee şi să se reculeagă… La puţină vreme, se duse în altă clădire ca să consulte arhivele securităţii grupării Hezbollah. Toţi membrii aveau întocmit câte un dosar adus la zi, cu ajutorul căruia puteau găsi specialişti în caz de urgenţă.

Şeicul Naim Kassiz luă două dosare, îşi turnă un suc de curmale şi se aşeză. Timp de două ore a pus cap la cap acţiunile din toţi anii de război ale lui Farid Cherif şi ale lui Ibrahim Halla. Reciti cu atenţie faptele în ordine cronologică, întrebându-se brusc dacă nu cumva dăduse peste ceva „gras”. Lucru pe care gruparea Hezbollah nu îl prevăzuse, dar care putea reprezenta un pericol de moarte. Părea atât de incredibil, încât pregetă un timp înainte de a spune cuiva ceva despre asta. Ca să-şi poată susţine ipoteza, trebuia să facă investigaţii serioase.

Capitolul VII

Drumul spre Broumanna începea de la Djaide şi traversa colinele muntelui creştin acoperite cu construcţii noi îndreptându-se spre crestele ce străjuiau Bekora. Străbătea sate distruse sau altele mai animate. Broumanna era staţiunea la modă unde veneau locuitorii bogaţi din Beirut ca să se destindă. Maya Sarkis îl ghida pe Malko prin interminabilele intersecţii ajungând în final într-un sat, un fel de Saint-Tropez cocoţat în vârful muntelui, tânăra îl duse până la o pivniţă cu pereţii din piatră veche, decorată ca Muzeul Grevin. Restaurantul de la subsol era pe jumătate gol. Un cântăreţ zbiera în toate limbile ajutat şi de o sonorizare infernală.

Imediat fură serviţi cu aperitive de toate soiurile, *keftas*[28], *hommouz*[29], *h'tabal*[30], raci, *taboule,* iar ca băutură, vin adus în nişte butelcuţe.

Maya Sarkis nici nu se atinse de sticla cu *ksar,* vinul din regiunea Bekaa, însă comandă o sticlă de Cointreau, gheaţă, lămâie verde, două pahare şi un pisălog de lemn. Tăie lămâia în felii pe care le zdrobi în fiecare pahar cu pisălogul şi adăugă cuburile de gheaţă, apoi turnă Cointreau. Îi întinse un pahar lui Malko:

— Încearcă acest Cointreau-Caipirinha!

Purta o vestă şi o fustă lungă din mătase colorată, iar machiajul provocator contrasta cu privirea stinsă.

În timpul cinei nu vorbiră prea mult. După Caipirinha continuară cu un excelent Saint-Emilion, un vin vechi din 1971. După aceea, cântăreţul se apropie de ea şi o întrebă dacă vrea să danseze. Fata se lăsă puţin rugată, îi ceru permisiunea lui Malko şi, în final, se ridică. Începu să se balanseze în ritmul tamburinelor. Toţi bărbaţii din salon începură să fluiere ca apucaţii şi să bată din palme. Maya se dezlănţuia unduindu-şi braţele ca nişte şerpi, zăngănind brăţările. Mai întâi, mişcările erau mai lente, apoi, în ritmul muzicii, balansul şoldurilor deveni mai amplu, mimând împreunarea. Cu privirea rătăcită, cu bustul ţeapăn, sânii ei se mişcau o dată cu ea, provocând printre clienţi un adevărat delir. Bărbaţii fluierau, băteau din palme, femeile se bâţâiau pe scaune. Deodată, două femei mai curajoase se ridicară, îşi înfăşurară şoldurile cu o eşarfă şi se duseră lângă Maya în ringul de dans. Mişcările lor erau mult mai sincopate, mai obscene. Pur şi simplu se ofereau. Îmbrăcate cu fuste scurte şi mulate pe fese, se unduiau ca două stricate în faţa clienţilor, iar pe frunţile lor parcă

---

[28] Piure dintr-un fel de fasole (n.a.).

[29] Salată de vinete (n.a.).

[30] Un amestec de grâu pisat cu sos de roşii, pătrunjel, ceapă, frunze de mentă, stropit cu ulei de măsline şi zeamă de lămâie, specialitate culinară libaneză (n.a.).

scria cu litere de foc: „Ia-mă!”. De altfel, nimeni nu se înşela în privinţa lor…

Cântăreţul neobosit continua să lanseze sunete răguşite ca să acopere tamburinele. Aveau impresia că trăiau cu un secol în urmă, într-un cort de beduini.

Maya se apropie de masa lui Malko. Chipul i se lumină, buzele groase se răsfrânseră lăsând să se întrevadă dinţii albi, iar privirea rămase aţintită pe abdomenul lui. Gesturile se transformară treptat, treptat, mimând amorul cu senzualitate şi într-un ritm incredibil, îndepărtându-se de masă, apoi revenind, balansându-şi şoldurile, pântecele, sânii. Deşi formele îi erau ascunse de fusta din mătase, era mult mai provocatoare decât celelalte două femei care continuau să-şi excite amanţii cu o dorinţă animalică întipărită pe feţele lor fardate.

Atmosfera devenise electrizantă. Una dintre ele veni lângă Malko provocându-l în mod făţiş, ondulându-şi pubisul în dreptul feţei lui cu un surâs fără echivoc, apoi se învârti ca să-i arate fesele cambrate. Maya improviză o scenă împreună cu cealaltă, frecându-şi abdomenul una de alta.

Malko nu-şi putea ascunde tulburarea pe care cele trei femei i-o provocaseră oferindu-se cu atâta ostentaţie. Ce să-i faci, acestea erau contrastele lumii arabe…

Brusc, Maya se prăbuşi lângă el fără suflu, cu faţa plină de sudoare, în aplauzele clienţilor.

— A fost extraordinar! exclamă Malko.

Privirile lor se încrucişară. Pupilele fetei erau atât de dilatate, încât ai fi crezut că s-a îndopat cu haşiş. Respira adânc, iar sfârcurile sânilor aproape că străpungeau mătasea bluzei. Fără un cuvânt, luă mâna lui Malko şi o aşeză, pe sub masă, pe coapsele ei. Nu purta nimic pe dedesubt, iar mătasea udă de transpiraţie se lipise de sexul ei.

— Vino, şopti ea.

Nici nu era nevoie de mai mult. După cinci minute, se îndreptau spre Beirut. De-abia urcaţi în maşină, Maya îl şi atacă pe Malko precum un honeybadger[31], îndepărtând tot ce îi stătea în cale, excitându-l mai întâi cu mâna, apoi cu buzele, cu atâta îndemânară încât să nu-l facă să juiseze. Se întrerupea doar când ajungeau la barajele pe care le treceră fără neplăceri. Imediat după aceea, se ocupă din nou de Malko.

Îi luă mâna şi o strecură între coapsele ei depărtate. Malko începu s-o mângâie uşurel peste mătasea fustei. Îşi întrerupse felaţia, se rezemă brusc cu spatele de scaun, iar după câteva minute, se ridică, slobozi un sunet răguşit, apoi căzu la loc cu tot trupul scuturat de un tremur.

---

[31] Animal care atacă organele genitale ale adversarului (n.a.).

— Mai vreau! îi ceru ea.

Scoase fusta rămânând cu pântecele dezgolit şi lipi mâna lui Malko de el. Fata ţinea şi ea sexul strâns, masturbându-l cu blândeţe ca să-l menţină în erecţie.

Până să intre în Ashrafieh, mai avu două orgasme. Când ajunse acasă, traversă în goană grădina, aprinse luminile în salon şi îl târî pe Malko pe o canapea.

— Ia-mă! îl rugă ea. Ia-mă!

Smulse hainele de pe ea rămânând complet goală. Avea un corp superb, pântecele plat, pieptul înalt, fesele cambrate. Când Malko se afundă dintr-o dată în ea, trase un chiot, se întinse şi, din nou, fu scuturată de un formidabil orgasm. Cu picioarele încrucişate în jurul coapselor lui Malko, îşi agita cu frenezie bazinul ca şi cum ar fi prelungit dansul. Brusc, îl respinse, se întoarse, strivindu-şi pieptul de spătarul canapelei.

— Şi aşa! zise ea.

Îngenuncheată cum era, îi întinse crupa. În cazul în care el nu ar fi înţeles aluzia, ea îi ghidă sexul înspre coapsele depărtate. Malko se afundă fără greutate, iar Maya slobozi un ţipăt sălbatic. Plăcerea pe care o simţise până atunci fusese infimă în comparaţie cu pasiunea provocată de această sodomizare. Se agita într-atât, încât lui Malko îi era greu să rămână în ea mai mult timp. Fiecare mişcare îi smulgea o serie de ţipete, de onomatopee, de implorări, dar numai în arabă. Cu mâinile încleştate pe spătar şi părul lipit de ceafă din cauza transpiraţiei, împingea cu nesaţ crupa înapoi, implorându-l s-o pătrundă cât mai adânc...

— Pe jos, acum! Pe jos, zise ea deodată.

Se dădu jos de pe canapea şi se lungi direct pe podea, pe vechiul covor turcesc. Malko se afundă iarăşi între coapsele ei, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Fata ţipă, înfingându-şi unghiile în covorul gros din lână. În clipa în care explodă în profunzimea coapselor ei, se aprinse o lumină pe scara ce ducea la primul etaj.

Maya părea moartă, inertă, cu sexul lui încă adânc afundat în ea. Cu toate acestea, când o siluetă se ivi în capul scărilor strigând ceva în arabă, ea îi răspunse cu o voce perfect normală. Silueta dispăru pe scări, iar lumina se stinse.

— E mama, gâfâi ea, i s-a făcut frică...

Se desprinseră din îmbrăţişare. Aşa goală cum era, femeia se aşeză pe canapea şi îşi aprinse o ţigară.

— Cred că mă consideri o nebună, zise ea, dar sunt singurele clipe când nu mă gândesc la băiatul meu. Când simt plăcere, totul dispare. Chiar şi alaltăieri seară, când m-au violat netrebnicii ăia, nici atunci nu m-am mai gândit. Câteodată vin cu bărbaţi pe care abia i-am cunoscut. M-au regulat ca nişte apucaţi, crezând că sunt îndrăgostită

de ei... îmi place să fiu sodomizată, nu ştiu de ce. Este o senzaţie atât de puternică! După aceea pot să dorm ore în şir fără să am coşmaruri...

Se ridică şi adună de pe jos ce mai rămăsese din hainele sale. Avea doar pantofii cu barete.

— Îmi pare nespus de rău pentru incidentul cu pistolul. Ar fi trebuit să nu mă încred în derbedeul ăla. Aş fi dorit cu ardoare să-l fi omorât pe Farid Cherif! Aşa aveam impresia că îmi răzbunam fiul.

— Sper să nu aibă consecinţe neplăcute, răspunse Malko. Ar fi bine să nu ne mai întâlnim câteva zile. Nu se ştie niciodată.

— Ai dreptate, spuse ea.

Se lipi strâns de el. Privirea ei, de obicei stinsă, căpătă o uşoară strălucire.

— Eşti cel mai eficient somnifer pe care l-am luat vreodată. Pe curând.

El o urmări cum urcă scara, iar femeia îi făcu un semn discret cu capul. Faptul că pierduse pistolul o stresa. Arma servise la lichidarea lui Ibrahim Halla, iar libanezii erau incorigibili: bravau în faţa celor mai elementare măsuri de prevedere, chiar şi în faţa profesioniştilor, ca fraţii Maalouf. Dar erau nevoiţi să se resemneze. Oricum, nu omori mai mulţi oameni într-un mediu neprielnic fără să apară problemele. Totul era să câştige cursa contra cronometru, să termine operaţiunea înainte ca forţele Hezbollah şi sirienii să-şi dea seama.

*

* *

— Domnul Vincent vrea să vă întâlniţi, îi spuse Sohbi Jalloul lui Malko în timp ce îi aducea ziarul *Orient-Le Jour.*

— Când şi unde?

— În acelaşi loc ca data trecută, în parcarea din Espace 2000. La prânz.

Acum era ora zece. Avea destul timp. Privi cerul de un albastru intens; nici o adiere de vânt, iar temperatura crescuse până la patruzeci de grade Celsius. Oare ce veste avea să-i dea americanul? Măcar de n-ar fi ceva foarte grav.

*

* *

— Iată cele cincizeci de mii de dolari! îl anunţă Vincent Faulkner în timp ce punea o valiză-diplomat pe bancheta din spate. Fouad Daouk mi-a trimis un mesager. L-a găsit pe Imad Mughnieh în satul în care Hadj Ali Chehade a spus că s-ar putea sa fie: la Janta. Fouad vă aşteaptă mâine dimineaţă la hotelul *Palmyra* din Baalbeck. Ca să evităm întrebările stânjenitoare, a răspândit zvonul că sunteţi agent al DEA şi aţi venit la Bekaa să verificaţi dacă culturile de haşiş şi de mac

au fost smulse din pământ. Este cunoscut faptul că el lucrează pentru DEA. Aşa că, îi verificaţi spusele, vă duceţi la faţa locului şi reveniţi pentru decizia finală. Bineînţeles că Sohbi vă va însoţi.

Evident că americanul nu mai putea de bucurie. Malko îi împărtăşea sentimentele. După toţi aceşti ani în care Imad Mughnieh nu a putut fi pedepsit, atragerea lui într-o cursă era neaşteptată. Luă geanta-diplomat plină cu dolari şi se urcă în Buick.

*

* *

Drumul şerpuia printre crestele golaşe ale colinei el-Barouk ce străjuia valea Bekaa. Sohbi Jalloul conducea încet, fiind cu regularitate oprit de soldaţii care formau barajele; aceştia îi aruncau câte o privire nepăsătoare lui Malko. De la Beirut până la Baalbeck au făcut mai puţin de două ore. Căldura era şi mai înăbuşitoare decât în oraş, iar umiditatea scădea. Începură să coboare serpentinele îndreptându-se spre vale, întâlnind pe drum din ce în ce mai puţine urme lăsate de război, în afară de câteva construcţii distruse de israelieni…

— Îl cunoşti pe omul cu care ne întâlnim? îl întrebă Malko pe Sohbi.

— L-am văzut o singură dată, răspunse libanezul fără să se uite la el. Se trage dintr-o familie de vază de prin partea locului. În împrejurimile Baalbekului locuiesc peste o mie de oameni care nu-i agreează pe membrii Hezbollah. Odată, sora lui Fouad a fost reţinută fiindcă nu avea voal. Au înjurat-o şi au bătut-o. A doua zi, două sute de bărbaţi din familia Daouk, înarmaţi cu lansatoare de rachete şi cu mitraliere, s-au instalat în faţa sediului forţelor Hezbollah din Baalbeck ca s-o apere pe sora lui Fouad care se fâţâia pe acolo în minijup, cu părul răsfirat pe umeri şi cu pieptul pe jumătate dezgolit… Membrii Hezbollah nici nu s-au clintit şi nu au mai necăjit-o niciodată.

— Sirienii n-au zis nimic?

— Nu, fiindcă îi detestă şi ei, dar au fost încântaţi.

După câteva curbe, Sohbi viră la dreapta, angajându-se cu maşina pe drumeagul drept şi plin de praf, îndreptându-se spre Baalbeck. Trecură prin sate urâte, puţin animate, în care portretele lui Khomeiny şi ale lui Hafez El-Assad se succedau. Sohbi oftă.

— Nu mai e ca înainte, lumea nu mai are bani.

— De ce?

— Americanii îi obligă pe sirieni să smulgă din rădăcină culturile de haşiş. Prin partea locului, este singurul mijloc de trai.

— Şi Fouad Daouk face trafic cu haşiş?

Sohbi zâmbi cu îngăduinţă.

— Toată lumea din Bekaa se ocupă cu traficul de haşiş sau de mac… Altminteri, ar fi săraci lipiţi…

Se apropiau de Baalbeck. Malko zări în stânga lui ruinele romane şi maşina se opri în faţa hotelului *Palmyra,* la fel de jegos şi pustiu. În

hol, un bătrân cocârjat se holba la Malko ca la un marţian; turiştii străini erau extrem de puţini. În sufrageria mare şi întunecată se afla o singură masă de patru persoane care era trasă într-un colţ. Sohbi se dusese deja să telefoneze. Apoi reveni la Malko.

— Am vorbit cu Fouad Daouk, vine peste zece minute.

Malko nu-şi putea stăpâni emoţia. Cu puţin noroc, va reuşi să pună mâna pe unul dintre cei mai căutaţi terorişti din lume: pe Imad Mughnieh.

Afară se auzi un scrâşnet de frâne, dar nu apăru nimeni. Sohbi veni să-l ia pe Malko.

— Haideţi!

El îl urmă. Două BMW-uri gri cu geamuri întunecate staţionau în faţa hotelului. Unul dintre ele avea portiera dreaptă din faţă larg deschisă.

— Veniţi, îl îndemnă Sohbi cu voce joasă pe Malko.

El se urcă. La volan stătea un tânăr foarte brunet, unsuros, cu o privire şireată. Îi zâmbi cu căldură lui Malko, dezvelindu-şi dinţii din aur sub o mustaţă stufoasă.

— Bine aţi venit! Nu am coborât din maşină fiindcă prefer să fiu discret. Soldaţii Hezbollah mişună peste tot...

Pornise deja şi conducea foarte repede spre ieşirea din Baalbeck. Trecură de un baraj sirian, iar soldatul îi salută cu respect. După vreo treizeci de kilometri spre vest, viră la stânga, luând-o pe un drum în stare proastă care ducea direct spre munţii pe care sclipeau câteva petice de zăpadă. Peisajul era absolut dezolant, puţinele pete de verdeaţă întrerupând din loc în loc întinderile pustii.

— Unde ne ducem? întrebă Malko.

— Aţi adus banii? replică imediat Fouad Daouk.

Măcar era direct. Nu avea de-a face cu filantropi...

— Da, zise Malko, sunt în maşina lui Sohbi.

— Aveţi armă?

— Nu.

Fouad Daouk se linişti.

— Aşa-i mai bine. Vă dau eu ce vă trebuie... Sirienilor nu le prea plac armele, dar ne descurcăm noi...

Strecură mâna sub scaun şi scoase un pistol-mitralieră Skorpio cu ţeavă scurtă. Izbucni în râs şi îl puse imediat la loc.

— Ce se întâmplă dacă îl găsesc sirienii, îl întrebă Malko neliniştit.

— Mă vor ciomăgi şi mă vor duce la închisoare. Dar le e frică de familie.

Salută un alt vehicul cu care se întâlni pe drum claxonând îndelung, apoi plecă mai departe.

— Unde ne ducem? repetă Malko întrebarea.

— La Janta, satul forţelor Hezbollah. Informaţia pe care o aveţi este

exactă, acolo se ascunde Imad Mughnieh. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă. Dacă ne opresc, le voi spune că sunteţi un agent DEA sau de la Naţiunile Unite. Se vor linişti. Mai întâi vom străbate satul ca să recunoaştem locurile.

— Cum rămâne cu Imad Mughnieh?

— Locuieşte într-o tabără militară a forţelor Hezbollah, la un kilometru depărtare de sat. Nimeni nu poate să ajungă acolo, nici măcar sirienii. Însă Imad Mughnieh vine în fiecare seară între şapte şi opt cu un Mercedes fără număr de înmatriculare. Fumează o narghilea, bea o cafea şi uneori face o partidă de table. Putem să-l aşteptăm acolo. Nu vine însoţit de gărzile de corp fiindcă acolo se simte în siguranţă.

Malko clipi.

— Cum o să-l recunosc?

Fouad Daouk nu se descurajă.

— O să-l vedeţi singur. Noi îl vom fotografia.

— De unde ştiţi că va veni?

Fouad Daouk zâmbi misterios descoperind lingourile de aur ce îi serveau drept dinţi.

— În tabără sunt şi membri Hezbollah cu care am fost coleg de şcoală. Ei îmi vor spune.

— Dar dumneata îl cunoşti pe Mughnieh?

— L-am întâlnit de mai multe ori, când nu se ascundea, în timpul acţiunilor forţelor Hezbollah. Pot să-l recunosc.

Urcau serpentinele într-un peisaj dezolant. Drumul principal cobora în vale, undeva în spatele lor. Lui Malko nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el. Libanezul acesta vorbăreţ nu îi inspira însă prea mare încredere… Cu toate acestea, îi mergea vestea că, de mulţi ani, este o sursă „fiabilă” pentru Centrala CIA din Beirut…

— Ni s-a spus că Mughnieh se afla la Teheran, zise el. De ce s-a întors aici?

Fouad dădu răspunsul numaidecât:

— E adevărat, a fost la Teheran. Dar şi în Sudan. Numai că acum există disensiuni în rândurile forţelor Hezbollah, adică între cei care vor să continue lupta armată, cum este şeicul Toufaily şi ceilalţi care doresc să înfiinţeze un partid politic. Imad Mughnieh a venit ca să participe la discuţii. A trecut prin Siria, dar nu s-a oprit la Beirut; s-a gândit probabil că e prea periculos.

— Şi-a dat seama că americanii sunt pe urmele lui în Liban?

— Nu. Îi este frică de israelieni… Trebuie să acţionăm repede pentru că nu va rămâne mult timp la Janta…

După vreo două viraje, se întâlniră cu un Mercedes negru condus de un bărbos cu turban pe cap. Era singur la volan. La o sută de metri mai încolo, înainte de a ajunge la primele case din Janta, Malko zări un

baraj făcut din cauciucuri uzate şi din butoaie vopsite în alb şi verde. Deasupra drumului, între doi picheţi, era întinsă o banderolă. Fouad îi traduse lui Malko ce scria pe ea.

— *Hezb Pagat Hezb Allah:* un singur partid, Partidul lui Allah.

Doi tineri bărboşi cu Kalaşnikovul pe umăr ieşiră de sub şopron şi îi făcură semn BMW-ului să se oprească.

— Bine aţi venit în *Hezbollah land,* şuieră ironic printre dinţi Fouad Daouk.

Cei doi nu păreau a fi nişte firi primitoare. Conversaţia se derulă în arabă şi era aprinsă. Şeful îl arătă pe Malko cu degetul.

— *Mini al agnabe?*[32]

Fouad Daouk răspunse cu un torent de cuvinte, explicând că se duceau la Bekaa în calitate de trimişi ai Naţiunilor Unite ca să caute haşiş. Cei doi membri Hezbollah nu erau prea mulţumiţi. Discuţia fu întreruptă de o frază scurtă rostită de şef pe care Fouad o traduse numaidecât.

— Trebuie sa plătim o taxă de trecere.

— Cât?

— O sută de dolari.

Banii trecură din mână în mână; fară să le adreseze măcar un zâmbet, cei doi bărboşi se aşezară la locurile lor.

Ajunseră în sat. Nu întâlniră nici o femeie; toţi bărbaţii purtau barbă. Privirea lui Malko fu atrasă de un soclu din piatră pe care era aşezată carcasa arsă a unei maşini. Ciudat monument.

— Este Mercedesul şeicului Moussawi, spuse Fouad Daouk. Cu o jumătate de an în urmă, israelienii l-au ucis împreună cu familia aruncând o rachetă. Era din sat.

— De ce l-au omorât?

— Pentru că a cerut un milion de dolari ca să-l elibereze pe pilotul lor israelian reţinut ca prizonier în sud. Dar nu s-a ţinut de cuvânt.

În acest colţ de lume, afacerile se făceau după nişte reguli extrem de stricte şi de expeditive. Fouad arătă cu mâna un deal pe al cărui pisc golaş flutura un drapel.

— Acolo se află tabăra. Nu putem ajunge decât pe drumul dinspre ieşirea din sat. Există un baraj al forţelor Hezbollah care nu lasă pe nimeni să treacă, nici măcar pe sirieni. Fiţi atent la dreapta, e o cafenea.

Încetini, iar Malko zări, la treizeci de metri mai încolo, o cafenea micuţă cu câteva mese afară. Vreo şase bărbaţi trăgeau din narghilea sau jucau table, râzând zgomotos.

— Îl vedeţi pe bărbatul în cămaşă cu dungi de la prima masă? îl întrebă vesel Fouad. El e Imad Mughnieh. Mă duc să-mi cumpăr ţigări

[32] Cine e străinul ăsta? (n.a.).

ca să vă las să-l examinaţi cu atenţie.

Opri BMW-ul şi coborî fără grabă. Malko nu-l slăbea din ochi pe bărbatul ce trăgea din narghilea. Părea complet inofensiv cu faţa lui rotundă, cu trăsăturile fine scoase în relief de o barbă foarte îngrijită şi cu statura lui plăpândă... Din buzunarul cămăşii ieşeau capetele a trei pixuri. Nu părea să aibă vreo armă asupra lui... Fouad reveni şi porni trecând prin faţa cafenelei.

— L-aţi văzut bine?

— Da. Sunteţi sigur că el este Imad Mughnieh?

Celălalt ridică din umeri.

— Evident! Acum vom încerca să-i facem o fotografie.

Vină la stânga pe o cărăruie plină de pietriş ce urca o colină exact deasupra satului şi opri la două sute de metri mai departe, la marginea unui câmp. Îi arătă lui Malko haşişul de un verde crud foarte frumos, plantat regulat.

— Iată plantaţia de haşiş! zise el. Vedeţi ce frumos e?

Cât vedeai cu ochii, era numai haşiş...

— Priviţi acolo, în vale!

Aveau în faţa lor panorama întregului sat. Malko văzu cămaşa în dungi a lui Imad Mughnieh. Fouad coborâse şi deschise portbagajul. Se urcă din nou în BMW şi îi arătă lui Malko un aparat de fotografiat Nikon cu un telescop enorm de patru sute de milimetri.

Ţac, ţac, ţac...

Aparatul ţăcănea ca o mitralieră. În mai puţin de un minut, Fouad făcuse vreo zece fotografii. Puse aparatul la loc în portbagaj, dar mai înainte îi scoase filmul.

— O luăm din loc, zise el. E de-ajuns să venim cu altceva decât cu aparatul de fotografiat.

Conducea cu toată viteza pe cărările cu pietriş. Deodată, la o curbă, dăduseră nas în nas cu un vehicul blindat al armatei siriene care bloca trecerea şi cu o Duşka aţintită spre drum.

— *Khara!*[33] mormăi Fouad.

Coborî din maşină şi se duse să discute. Reveni cu o figură crispată, dar se duse înapoi.

— Întreprind o acţiune antihaşiş, îi explică el lui Malko. Trebuie s-o luăm pe drumul principal.

După zece minute se aflau în faţa barajului unde cei doi soldaţi Hezbollah îi opriseră la venire. Stăteau mereu acolo, la adăpost; intersecţia era foarte animată. Vreo cincisprezece vehicule ale armatei siriene, un Jeep echipat cu o mitralieră automată, camioane pline cu soldaţi, vehicule pe şenile, numeroşi civili înarmaţi ocupau terenul.

---

[33] La dracu' (n.a.).

Un mustăcios înalt cu caschetă din pânză albă, cu o vestă albastră şi cu o armă automată la centură vocifera dinaintea unui grup de săteni care barau drumul cu blindate. Fouad se duse iarăşi să se intereseze ce se petrecea.

— Sătenii sunt furioşi pentru că soldaţii le smulg haşişul, dar nu au încotro. În caz că se opun, vor fi ucişi…

Cei doi membri Hezbollah priveau scena de la distanţă fără să se implice. Două vehicule îşi croiau drum prin mulţimea de săteni claxonând într-una. Două Mercedesuri 600 negre, ultimul tip, se opriră în faţa blindatelor. Toate portierele se deschiseră în acelaşi timp, iar din ele coborâră vreo doisprezece mustăcioşi cu mutre bune de spânzurat, cu ochelari de soare, înarmaţi cu arme Kalaşnikov şi cu lansatoare de rachete RPG 7.

Se prezentară fără şovăire dinaintea soldaţilor sirieni care păreau dezorientaţi. Doi dintre nou-veniţi, cu pistoalele la centură, se îndreptară către comandanţii care conduceau operaţiunea şi începură să-i înjure de mama focului.

Brusc, Fouad se făcu alb ca varul.

— Aoleu! făcu el, e de rău. Le spun sirienilor să se care, că Hafez el-Assad e un împuţit şi că nu mai au ce căuta aici, în Liban, să se ducă la naiba în Siria lor…

Vociferările continuau. Alb ca varul, agentul din Moukhabarat puse mâna pe Makarov şi răspunse înjurăturilor, dar nu îndrăznea să facă o mişcare, nefiind hotărât dacă vrea să moară ca un erou sau dacă vrea să trăiască în continuare ca un câine… Ofiţerul se întoarse către oamenii lui şi le dădu un ordin. Trei Duşka se rotiră, fiind îndreptate spre mulţime. Servanţii le armară cu zgomote sinistre… începea confruntarea, dar forţele erau inegale: pistoale şi arme Kalaşnikov împotriva mitralierelor grele… în ciuda acestei inegalităţi de forţe, nou-veniţii nu cedau cu nici un chip.

— Cine sunt? întrebă Malko.

— Traficanţii de haşiş, proprietarii celor mai elegante case din Baalbeck, răspunse Fouad. Dacă sirienii le smulg recoltele, pe lângă prestigiul de care se bucură, mai pierd zeci de mii de dolari… Iată de ce sunt atât de puternici. Iar, la urma urmei, sirienii nu au chef de o confruntare deschisă. Oamenii de prin partea locului sunt foarte independenţi. Tipii ăştia se trag dintr-o familie foarte numeroasă. Pot să ridice împotriva lor cam trei mii de arme…

Tratativele îşi urmau făgaşul. Deodată, unul dintre soldaţii Hezbollah se apropie de oamenii care discutau şi le şopti ceva. Unul dintre ei, un zdrahon într-un tricou violet, obez şi cu o mutră fioroasă, se întoarse brusc, îndreptându-se spre Malko şi Fouad. Cu faţa schimonosită îl certă pe Fouad care îi răspunse bâlbâindu-se.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

— Tâmpitul ăsta de soldat le-a spus că sunteţi un agent din DEA, îi traduse libanezul.

Namila îndreptă brusc pistolul spre capul lui Malko şi strigă la cineva din spatele lui. Fouad păli. Toate privirile se îndreptară în direcţia lor. Panica se instalase în rândurile sirienilor.

— Ce vor? îl întrebă Malko liniştit.

Ţinând degetul pe trăgaci, tipul spumega de furie. Ţeava armei se găsea la câţiva centimetri de capul lui Malko.

— Zice că din cauza dumneavoastră au venit sirienii să le smulgă plantaţiile de haşiş. Mai spune că, dacă nu pleacă, vă omoară.

Malko se uită la ofiţerul sirian, comandantul detaşamentului. Turbat de furie fiindcă îi ştirbeau autoritatea, părea că nici el nu va ceda cu una, cu două. Pentru el un agent din DEA nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Namila făcu un pas înainte şi puse ţeava pistolului pe tâmpla lui Malko, strigând cât îl ţinea gura. Nimeni de pe aici nu părea să iubească prea tare DEA.

— Numără până la zece, pe urmă, vă împuşcă! îi zise Fouad Daouk întunecat la faţă.

Capitolul VIII

Malko nici nu îndrăznea să respire. Traficantul de haşiş mai deplasă degetul cu câţiva milimetri pe trăgaci. Se vedea că are o fire impulsivă şi că nu va ceda cu una, cu două. Fouad vru să intervină, dar primi imediat o ploaie de înjurături. Armele Duşka erau tot îndreptate spre săteni.

Bărbatul cel înalt rosti o frază pe un ton sec şi mai ameninţător, iar Malko înţelese că nu se afla prea departe de veşnicie. Se gândi la castel, la Alexandra, la viaţa lui, agăţându-se de amintirile plăcute ca să nu-l apuce disperarea. Parcă era într-un film; îl vedea pe agentul din Moukhabarat discutând în şoaptă cu ofiţerul sirian. Lângă ei apăruse un poliţist libanez care avea un aer destul de vehement... Acesta părea să agreeze DEA. Malko număra clipele simţind cum îi încărunţeşte părul. Imediat, ofiţerul sirian dădu un ordin cu încordare în glas.

După câteva secunde de şovăială, soldaţii sirieni începură să alerge spre vehiculele lor, motoarele porniră, iar ţevile groase ale armelor Duşka se lăsară în jos. În vacarmul de ordine răcnite, militarii se pregăteau să se întoarcă de unde au venit. Numai agentul cu chipiu alb din Moukhabarat nu se clintea din loc, fixându-i pe traficanţi cu o privire muşcătoare. Pentru el, viaţa unui agent din DEA nu merita o asemenea umilinţă... Scuipă, puse furios pistolul la centură şi se urcă într-un jeep care demară cu scrâşnet de roţi.

Ţăranii urlau de bucurie. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, matahala care îl ameninţase pe Malko lăsă arma în jos şi îl bătu pe umăr zâmbitor. Îi adresă câteva cuvinte pe care Fouad i le traduse imediat.

— Ne invită la o cafea.

Neobişnuită ţară... Se duseră cu toţii pe terasa micuţei cafenele la o discuţie veselă în faţa unui pahar de arak. O ţărancă tânără îi aduse traficantului un braţ de plante de haşiş pe care le mirosi ca un cunoscător, apoi se lansă în explicaţii amănunţite.

— Spune că ţăranii vor planta la loc haşişul şi îl vor uda. Va creşte de două ori mai repede, zise Fouad. Sirienii sunt nişte ipocriţi. Le-am spus că sunteţi un funcţionar mărunt şi că nu aveţi nici o vină.

Bărbatul, ajutat de *arak,* îşi continuă tirada devenind din ce în ce mai prietenos.

— Ţăranii nu trăiesc decât de pe urma culturilor de haşiş, le explică el. Noi îi ajutăm să-şi vândă recoltele fiindcă, altminteri, mor de foame. Este o viaţă foarte dură din cauză că turcii ne fac concurenţă cu haşişul lor...

Însemna că aveau profituri destul de „suculente” de pe urma acestei afaceri. În sfârşit, după al treilea pahar de *arak,* traficanţii se

urcară în maşinile lor şi dispărură într-un nor de praf împreună cu gărzile lor de corp, lăsând pe masă superbul mănunchi de haşiş... îl salutară pe Malko şi-i spuseră mai în glumă, mai în serios:

— Vă sfătuiesc să nu mai puneţi piciorul pe aici, traduse repede Fouad.

— A devenit supărător faptul că mă ştiu ca pe un cal breaz...

— Dimpotrivă, îl contrazise Fouad bucuros. DEA trimite tot timpul oameni ca să verifice dacă au fost smulse culturile. Vin sub acoperire: unii sunt ingineri, alţii ziarişti, agronomi... Membrii Hezbollah nici nu-i bagă în seamă.

— Ei nu cultivă haşiş?

— Nu, se mulţumesc doar să-şi încaseze impozitul gras.

Se urcară în BMW. După douăzeci de minute, mergeau pe drumul care ducea la Baalbeck. Malko mai simţea încă ţeava pistolului în tâmplă. Voia să-şi ia o piatră de pe inimă.

— M-ar fi omorât dacă sirienii nu se retrăgeau? îl întrebă el.

— Mai mult ca sigur, răspunse Fouad Daouk. Poliţistul libanez v-a salvat viaţa. Nu vrea să aibă probleme cu americanii, i-a spus sirianului că, dacă era vorba de o ceartă, aranjează el cu oamenii lui. Sătenii sunt foarte naţionalişti, iar pentru ei, sirienii nu sunt decât nişte ocupanţi.

Se opriră în faţa hotelului *Palmyra.*

— Vă însoţesc până în cameră, zise Fouad zâmbindu-i galeş. Aveţi banii?

În Liban nu se face comerţ cu dantelă. Malko se lăsă condus într-o încăpere mobilată sumar care mirosea a aer îmbâcsit. Recuperase geanta-diplomat. De-abia intrase că Fouad şi bătu la uşă.

Malko luă teancurile de bancnote de câte o sută de dolari şi le aşeză pe pat. Libanezul desfăcu unul, examină cu atenţie hârtiile, apoi le numără. Abia după aceea scoase filmul din buzunar şi i-l dădu lui Malko.

— Bine, zise el, acum e rândul dumneavoastră. Mă anunţaţi prin Sohbi când vă întoarceţi. Nu aveţi nevoie de mine ca să acţionaţi. Vă aştept aici în caz că veţi avea probleme la ieşirea din Bekaa. Ştiu nişte drumuri pe care nici soldaţii Hezbollah, nici sirienii nu le cunosc.

Arătându-i dolarii, adăugă înainte să plece:

— Nu uitaţi să-mi mai aduceţi încă pe atât. Rămâne cum ne-am înţeles... Dacă soldaţii Hezbollah află că v-am ajutat, mă vor omorî împreună cu toată familia.

Malko îi auzea paşii coborând scara. Păstra încă pe retină imaginea teroristului care molfăia narghileaua lui. Hotelul era liniştit. Se făcuse noapte, iar el nu avea nici un chef să se plimbe prin Baalbeck. Ruinele se profilau maiestuoase în asfinţit, dar nu erau la fel de frumoase ca acelea din Beirut. Pe aici au fost cutremure de pământ. Deodată se

auzi soneria telefonului. Oare Fouad uitase ceva? Ridică receptorul şi auzi o voce necunoscută care îi stâlcea numele.

— Cine sunteţi? întrebă el intrigat şi neliniştit.

— Şeicul Hussein Al Foukhar, deputat de Baalbeck. Am aflat despre păţania dumneavoastră de la Janta. În numele poporului libanez, vă prezint scuzele mele...

Vorbea la perfecţie engleza cu accent american. Malko era încurcat: aşa-zisa expediţie secretă la Bekaa devenise o afacere publică.

— Vă mulţumesc, zise el, totul s-a terminat cu bine.

— Sunt sigur că prietenul meu Fouad Daouk a făcut tot ce a fost necesar, insistă necunoscutul, nu vreau să plecaţi din Bekaa cu amintiri urâte. Vă invit la cină în grădina hotelului. Sunt jos, vă aştept.

Cum putea să-l refuze? Malko se schimbă şi coborî. În hol, fu întâmpinat de un bărbat înalt, gras, cu faţa rotundă şi cu barbă. Îi zâmbi şi îi spuse imediat:

— Nu sunt un mola, însă fac multe afaceri cu Iranul. Asta mă ajută să par un bun credincios.

Îl conduse pe Malko, rămas perplex, în grădină la o masă aşezată în faţa ruinelor, plină cu tot felul de aperitive. Îi turnă o porţie zdravănă de Johnny Walker ca să-i arate cât de rafinat era, arak-ul fiind destinat numai oamenilor simpli. Cu discreţie, doi miliţieni cu Kalaşnikovul pe umăr le supravegheau cina.

Hussein Al Foukhar era atât de vorbăreţ, încât Malko de abia dacă rostise un cuvânt... îi povesti amintirile lui din lumea largă, cuceririle din Teheran, fetele violate. Mai mult ca sigur că tipul ăsta iubitor de viaţă şi extrem de occidentalizat îl luase pe Malko drept un agent al DEA. După ce mâncă frigăruile, căscă fără să pună mâna la gură, povestind ce avea să facă mâine în zori şi făcându-i cu ochiul.

— Chiar dacă vreţi să inspectaţi plantaţiile din vale, nu aţi reuşi, fiindcă nu v-ar ajunge o viaţă...

După ce băură cafeaua turcească, şeicul îi dădu cartea lui de vizită.

— Dacă aveţi nevoie de mine...

Era un număr de telefon din New York.

— Aici nu aveţi telefon?

Libanezul izbucni în râs.

— Ba da, dar prin satelit. Dumneavoastră formaţi numărul din New York, dar el sună aici, în Baalbeck...

Îl conduse pe Malko până la scară, iar gărzile lui îi aduseră un pachet, i-l întinse lui Malko şi îi şopti la ureche:

— Pe-aici aveţi numai prieteni... Dar e mai bine să vă puteţi apăra singur.

Plecă imediat. Când ajunse în cameră, Malko deschise pachetul. Conţinea un Skorpio nichelat. Puteai crede că era echipamentul standard din toată Bekaa. Acum se putea întoarce la Beirut ca să

pună la punct toate amănuntele în legătură cu lichidarea lui Imad Mughnieh, dacă şi fotografiile confirmau identitatea bărbatului reperat în Janta.

*

* *

Colonelul Michel Rahbani, directorul Biroului al doilea al armatei libaneze, era unul dintre oamenii cei mai bine informaţi din Beirut. Se aplecă peste cele două rapoarte care i-au fost aduse. Era aproape nouă seara şi, de la ferestrele Ministerului Apărării din Baabda, putea să admire luminile scânteietoare ale Beirutului. Creştin, dar foarte apropiat de sirieni, având o îndelungată experienţă în serviciul de informaţii, făcuse dovada că merită să ocupe acest post delicat. După douăzeci de minute de lectură, avu confirmarea bârfelor de ultimă oră ale anumitor persoane din Beirut: şi anume, că americanii se hotărâseră să se răzbune pe membrii Hezbollah. Nu ar fi prima oară, pentru că CIA mai plasase cu zece ani în urmă o maşină-capcană în faţa casei în care locuia şeicul Fadiallah... Dar de data aceasta operaţiunea era mai subtilă şi mai îngrijorătoare.

Rapoartele indicau că pistolul găsit în centrul comercial Gefinor era arma cu care fusese împuşcat Ibrahim Halla, patiserul din cartierul Bir el-Abeit. Iar arma fusese găsită de un şiit, fost membru în serviciul de securitate al forţelor Hezbollah, în suburbia sudică. O femeie al cărei nume nu fusese identificat îi întinsese o cursă. Iar patiserul a fost atras într-o cursă de o falsă clientă care putea foarte bine să fie aceeaşi, dacă lua în seamă semnalmentele. În plus, cei doi tineri membri Hezbollah aveau ceva în comun: participaseră la răpirea lui William Buckley în 1984. Nu putea fi doar o simplă coincidenţă.

Nu era o afacere care să-i privească numai pe libanezi: colonelul avea nişte „captatori" în rândurile foştilor miliţieni susceptibili de „a aduce servicii" americanilor. Ar fi trebuit să-şi imagineze acest lucru. Cum numai americanii erau interesaţi de lichidarea unor membri Hezbollah, acest fapt însemna că, exact sub nasul lui, CIA organizase o operaţiune ermetică şi feroce. Trebuia să afle cât mai multe cu putinţă, chiar dacă se folosea numai de ceea ce cunoştea în prezent...

Se ridică şi încuie dosarele în seiful a cărui cheie o avea numai el. Nu intenţiona să discute cu omologul lui sirian. În tot cazul, nu acum. Dacă le va spune ceva sirienilor despre această operaţiune, americanii nu-l vor ierta în vecii vecilor. În schimb, dacă tăcea, iar sirienii vor afla că el ştia, avea puţine şanse să rămână în postul pe care-l ocupa sau chiar în viaţă.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să blocheze afacerea şi să-l pună sub observaţie pe Farid Cherif. Avea totuşi o pistă: bruneta provocatoare care pierduse pistolul. Îi va alege pe cei mai buni oameni ai lui.

*

* *

— El este! Sunt sigur nouăzeci şi nouă la sută, şopti Vincent Faulkner la urechea lui Malko.

Nimeni nu-i putea auzi... Sala cinematografului Rialto din suburbia creştină din Rabieh era pe jumătate goală. Rula un film belgian care avea drept subiect opera, cu un scenariu fragil şi actori şterşi. În afară de asta, instalaţia de aer condiţionat nu funcţiona, iar temperatura se apropia de aceea a plumbului topit. Chiar în dimineaţa, aceasta, când sosise de la Baalbeck, Malko trimisese, prin intermediul lui Sohbi, filmul făcut de Fouad Daouk. Întâlnirea fusese aranjată pe aceeaşi cale, pentru spectacolul de la şapte seara, la Rialto.

Pe ecran, un bariton cânta cât îl ţineau plămânii, gata să dărâme pereţii peste spectatori. Malko fu nevoit să strige ca să se facă auzit:

— Cum de sunteţi atât de sigur? Doar mi-aţi spus că nu aveţi nici o fotografie de-a lui Imad Mughnieh.

— Aşa este, însă Agenţia a realizat mai demult nişte portrete-robot, culegând date de la diferiţi martori. Fotografiile corespund perfect. Cred că îl avem...

O adiere de vânt, venită de undeva, îl salvă de la sufocare. După ce trase adânc aer în piept, Malko reluă:

— Trebuie să mai pregătim încă cincizeci de mii de dolari şi să le atragem atenţia fraţilor Maalouf.

Fiindcă interlocutorul lui tăcea, înţelese că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Americanul zise cu diplomaţie:

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să-i amestecăm pe fraţii Maalouf în treaba asta.

Însemna că nu dorea să-i implice într-o asemenea poveste.

— De ce? întrebă Malko din ce în ce mai surprins.

— Mai întâi, fiindcă sunt mai mult ca sigur că vor refuza să se ducă la Bekaa să opereze pe un teren necunoscut...

Nu era necesar să se ostenească să angajeze ucigaşi profesionişti, se gândi Malko. În aparenţă, fraţii Maalouf preferau să taie gâtul femeilor şi copiilor palestinieni: nu era la fel de periculos.

— Pe urmă, continuă Vincent Faulkner tot în şoaptă, din considerente psihologice, nu mi-ar face plăcere ca Agenţia să lase lichidarea lui Imad Mughnieh în grija unor mercenari.

Hotărât lucru, chiar şi atunci când americanii se deghizau în asasini, rămâneau nişte romantici incorigibili...

Malko îi răspunse cu o undă de acreală în glas:

— Sper că pe mine nu mă luaţi drept mercenar...

— Sigur că nu!

Tăcură în timp ce pe ecran se derula genericul de sfârşit. În sală se aprinseră luminile. Se ridicară în acelaşi timp şi dispărură în întuneric.

Pe aleea ce ducea spre parcare, Vincent Faulkner îl prinse pe Malko de braţ cu afecţiune.

— Ştiţi să umblaţi cu o puşcă cu lunetă?

— Toată viaţa numai asta am făcut! îl ironiză Malko.

Şeful Centralei CIA se prefăcu a nu fi înţeles ironia.

— Perfect, zise el. Mâine la prânz veţi primi cincizeci de mii de dolari şi un Simonov. Este versiunea Kalaşnikovului, dar mai bine pusă la punct. Fireşte, nu face cât un Dragonov, însă cred că este suficient pentru ce ne trebuie nouă. Veţi acţiona din locul din care au fost făcute fotografiile. Sohbi vă va însoţi.

Ajunseră la intrarea în parching. Americanul îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Nu mai am răbdare până mâine seară.

— Nici eu! chicoti Malko.

Îi făcea o deosebită plăcere să-l „cureţe" pe Mughnieh, dar să acţioneze într-un sat aflat sub controlul forţelor Hezbollah adăuga operaţiunii o doză bună de pericol…

*

* *

Când au ajuns la Rayak, părăsiră drumul spre Zahle-Baalbeck, virând la dreapta pe serpentina ce urca la Janta, printre colinele stâncoase, presărate din loc în loc, de măslini. Plecaseră din Beirut pe la ora cinci. Malko reuşise să se familiarizeze rapid cu puşca Simonov, un fel de Kalaşnikov cu ţeavă mai lungă şi o lunetă rudimentară.

Dolarii destinaţi lui Fouad Daouk erau puşi într-o pungă din hârtie, ca acelea folosite la magazine. Din fericire, nici unul dintre soldaţii întâlniţi în numeroasele baraje nu le-a cerut să deschidă portbagajul. Drumul era pustiu, doar câţiva ţărani munceau pe câmp. Sohbi Jalloul se întoarse spre Malko cu un zâmbet puţin crispat pe buze:

— Am ajuns mai devreme. O să fac un ocol ca să evit barajele soldaţilor Hezbollah amplasate la intrarea în Janta.

După un kilometru se abătu din drum, luând-o pe o cărare plină de praf şi atât de îngustă, încât Buick-ul abia încăpea. Malko încercă să nu se mai gândească. Peisajul acesta bucolic şi liniştit nu se prea potrivea cu ceea ce avea el să facă… I se părea ireal să cureţe un terorist de talia lui Imad Mughnieh în satul acesta pierdut în munţi. Zdruncinat de hârtoape, îi era foarte greu să se concentreze. Mergeau de-a lungul câmpului de haşiş de un nemaiîntâlnit verde crud…

Buick-ul se opri cu o zdruncinătură, iar el îşi dădu seama că ajunseră în locul de unde fuseseră făcute fotografiile… Simţi cum îi aleargă sângele în artere. Va flirta încă o dată cu moartea, însă a comite cu sânge rece această crimă premeditată îl înfiora, cu toate că era singura soluţie. Oricât s-ar fi străduit, nu ar fi reuşit în veci să-l aducă pe Mughnieh în faţa unui tribunal.

Fără un cuvânt, Sohbi îi întinse un binoclu. Cu ochiul liber nu se vedea prea bine terasa micuţei cafenele aflate la trei sute de metri sub el. Cu ajutorul binoclului, îl reperă numaidecât pe Imad Mughnieh care stătea la locul lui obişnuit şi trăgea din narghilea. Nu mai purta cămaşa cu dungi, ci una simplă, bej. Malko îl observă îndelung cu binoclul. Stătea mai într-o parte, mai mult cu faţa spre el, deci identificarea era mult mai uşor de făcut.

— Aduceţi puşca din portbagaj, dar ocoliţi prin spatele maşinii.

După două minute, Malko ţinea în mână puşca Simonov care era foarte grea. Rezemat de portiera din dreapta, făcu în aşa fel încât ţeava armei să depăşească maşina cu vreo zece centimetri. Îl fixă pe Mughnieh în lunetă. Apoi ochi pieptul. Vedea cele trei pixuri de la piept, chiar în dreptul inimii; un punct de reper foarte nimerit.

Deşi nu era exagerat de cald, cămaşa din mătase era lipită de spate din cauza transpiraţiei.

Beirutul i se părea la o distanţă colosală. Începu să apese încetişor capătul trăgaciului până când simţi un obstacol şi îi spuse lui Sohbi fără să-şi dezlipească ochiul de pe lunetă:

— Opriţi motorul!

Libanezul învârti cheia în contact. Malko îşi ţinu respiraţia, îşi încordă muşchii încercând să se facă una cu arma. Detunătura îl luă aproape prin surprindere. Reculul a fost puternic, iar zgomotul asurzitor. Imad Mughnieh fusese proiectat înapoi, rezemat de spătarul scaunului pe care stătea. Malko îl ochi din nou şi apăsă pe trăgaci. Timpanele îi vibrară, iar în depărtare, Imad Mughnieh tresări încă o dată, apoi se prăbuşi pe o parte şi rămase nemişcat.

Capitolul IX

Cu urechile ţiuindu-i, Malko observă preţ de câteva minute silueta întinsă pe jos. Avea senzaţia că cele două împuşcături au răsunat până la Beirut, că totul durase o veşnicie. De fapt, detunăturile nu au fost auzite din sat, intervalul dintre ele fiind doar de cinci secunde. Împuşcat de la această distanţă cu două gloanţe de război, Imad Mughnieh nu prea avea şanse de supravieţuire.

— Puşca, repede!

Sohbi porni motorul şi, de pe locul lui, îl observa pe Malko. Acesta şterse rapid arma cu o cârpă, deschise portiera şi aruncă arma într-o râpă. Sohbi porni de îndată ţâşnind cu toată viteza. Malko avu timp să-i vadă pe cei doi bărbaţi care se repeziră la Imad Mughnieh încercând zadarnic să-l urnească din loc. Se pare că nu-şi dăduseră seama dincotro porniseră cele două proiectile.

Timp de câteva minute, tăcerea fu tulburată doar de scrâşnetul frânelor şi de şuieratul pneurilor. Sohbi Jalloul conducea ca la raliu. Malko se întoarse ca să verifice dacă au fost urmăriţi. Strigătul şoferului îl alertă.

— *Khara!*[34]

În faţa lor cărarea era blocată de un Mercedes 600 negru, înconjurat de bărbaţi înarmaţi. Sohbi strivi atât de violent frâna, că Buick-ul se opri de-a curmezişul. În câteva secunde portierele fură deschise cu brutalitate de bărbaţii care îl smulseră pe Malko de pe scaunul lui. Cei patru îl târâră fără milă până la un Range Rover oprit în spatele Mercedesului, neacordându-i lui Sohbi nici o atenţie. Acesta iuţi pasul, iar Malko văzu că încearcă să discute cu un mustăcios care coborâse din Mercedes. Era acelaşi traficant care l-a mai ameninţat o dată. Toate bunele intenţii de atunci păreau să se risipească. Avu loc o discuţie scurtă şi violentă, după care Sohbi îi strigă lui Malko:

— V-a avertizat să nu mai călcaţi pe aici! De data asta vă ia ostatic, iar dacă sirienii le vor smulge în continuare culturile de haşiş, vă va executa!

Îl legară la ochi cu o banderolă şi îi imobilizară încheieturile mâinilor şi gleznele cu nişte curele din plastic pe cât de subţiri, pe atât de solide... După ce îl zdruncinară vreo jumătate de oră prin hârtoape, Range-ul se opri şi îl traseră afară fără să-l dezlege la ochi. Unul dintre ei îl ajută să coboare nişte trepte, după care, în sfârşit, îi scoaseră banderola de la ochi. Ajunseseră într-o pivniţă. Printr-o ferestruică de aerisire zări un colţişor de cer. Pe jos zăceau o saltea veche, o căldare pentru nevoi, iar în aer plutea un miros înspăimântător...

Doi zdrenţăroşi cu Kalaşnikovurile pe umăr îl controlau ca să se asigure că nu poartă armă; îi luară toţi banii şi ieşiră fără o vorbă.

---

[34] La dracu' (n.a.).

Noaptea se lăsă repede şi Malko se întinse pe saltea. Era prea de tot! Venise să răzbune un ostatic, dar se trezi el însuşi prizonier. Nu prea avea de ales. Dacă pretindea în continuare că lucrează pentru DEA, avea toate şansele să stea mult şi bine aici; ori să fie lichidat chiar de gardienii săi, drept represalii împotriva sirienilor. Dacă le spunea adevărul, sau dacă răpitorii descopereau singuri, risca şi mai mult să fie „revândut" forţelor Hezbollah. Prietenii lui Mughnieh vor face tot posibilul să-l găsească pe asasin.

Situaţia nu era deloc liniştitoare. Cu nervii la pământ, se întinse pe saltea şi se chinui să adoarmă. În afară de Sohbi Jalloul, nimeni nu putea să-i vină în ajutor. În cele din urmă adormi, cu stomacul gol şi încordat de angoasă. Retrăia clipele prin care trecuse William Buckley.

*

* *

Biroul şeicului Hussein Al Foukhar, care servea şi de birou permanent electoral, era, în principiu, deschis tuturor, cu toate că era protejat de un eventual atac de un zid format din blocuri de ciment şi saci cu nisip, plus de vreo douăsprezece gărzi înarmate care controlau şi filtrau mulţimea de milogi. Când Sohbi se prezentă la opt dimineaţa, Hussein Al Foukhar îl primi imediat. Şoferul îl pusese la curent cu răpirea lui Malko şi îi ceru să intervină, dar să treacă sub tăcere lichidarea lui Imad Mughnieh...

Acest lucru nu făcea parte din îndatoririle unui deputat! Le datora sirienilor alegerea sa, iar aceştia nu se vor bucura când vor afla că un agent din DEA a fost răpit pe teritoriul şeicului. După zece minute se îndrepta spre Janta în Mercedesul lui cu aer condiţionat, urmat de două Range-uri înţesate cu bărbaţi înarmaţi şi de o camionetă cu platformă pe care era instalat un afet cu două ţevi de douăzeci şi patru de milimetri. Sohbi venea în urma lui cu Buick-ul. Trebuia să arate câtă forţă avea, tocmai ca să nu fie nevoit să facă uz de ea...

Janta părea la fel de liniştită ca de obicei, însă gărzile Hezbollah erau cam agitate. Ajunse la reşedinţa celui care dăduse ordinul de răpire a lui Malko, un anume Mahmud Al Irani şi ceru să fie anunţat. După cum era obiceiul la ei, un băiat cu un pistol la centură îl conduse la stăpânul lui.

Mahmud Al Irani, îmbrăcat într-o abaya maro, cu Kalaşnikovul pe birou, împărţea dolari ţăranilor veniţi să ceară un mic avans pentru recolta de haşiş. Îl primi pe Hussein Al Foukhar cu respectul cuvenit funcţiei sale, îl expedie pe unul dintre ţărani cu un pumn plin de bani – o sumă destul de mare – ca să evite discuţiile, comandă cafea şi se aşeză la birou, începu să înşire mătăniile din ambră în timp ce aştepta cererea interlocutorului său. După ce îl ascultă, îndrugă o groază de scuze.

— *Wahiet Allah!* N-am ştiut că omul acesta e prieten cu tine. De-

acum încolo, pentru mine, va fi mai preţios şi decât fiul meu, *Allah i salmak!*[35] Nu-l voi mai reţine nici un minut în plus. Allah te-a trimis să-l salvezi.

Hussein Al Foukhar asculta cascada de cuvinte amabile aprobând din cap. Pentru un tip care nu pusese în viaţa lui piciorul într-o moschee, Mahmud Al Irani părea extrem de pios... îi adresă un zâmbet radios.

— Asta aşteptam de la tine, căci nu plec de aici fără el.

Mahmud Al Irani se opri brusc din înşiratul mătăniilor.

— Dar acest *agnabi* – *Allah maak*[36] – nu este aici. L-am dus la vărul meu Walid.

— Mă duc să-l iau de acolo...

— Aşteaptă, mai e ceva! zise Al Irani. Casa vărului meu este înconjurată de soldaţii Hezbollah din Janta. Îl cer pe prietenul tău. Bineînţeles că Walid nu a întreprins nimic, dar cu autoritatea de care te bucuri, vei rezolva cu siguranţă problema...

Din vorbele liniştitoare ale traficantului, Hussein Al Foukhar ghici că situaţia este mult mai gravă.

— Dar de ce îl cer? se nelinişti el sincer mirat.

Mahmud Al Irani făcu un gest evaziv.

— Susţin că a ucis un localnic.

Hussein Al Foukhar nu mai pricepea nimic. Se ridică şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară din nou. După ce ieşi, se grăbi să se urce în Buick-ul lui Sohbi care îl primi mai mult mort decât viu. Înainte să se ducă la Walid, trebuia să afle ce s-a petrecut cu adevărat la Janta. Îl pironi pe Sohbi cu o privire severă.

— Nu mi-ai spus tot, îi reproşă el pe un ton aspru. Şeful tău se află într-o situaţie foarte dificilă. Spune-mi adevărul!

Sohbi Jalloul nu ezită nici o clipă. A-l minţi pe un om ca Hussein Al Foukhar era mai mult decât o crimă, o greşeală capitală... După ce termină ce avea de spus, şeicul îl întrebă:

— Ai cele cincizeci de mii de dolari?

— Da.

— Bine, să mi-i aduci mie. Şi roagă-te lui Allah să-l pot salva pe acest om.

Micul convoi porni spre locuinţa lui Walid. Când ajunse, Hussein Al Foukhar îi zări mai întâi pe tipii cu barbă. Erau mai mult de doisprezece înghesuiţi în trei vehicule şi înarmaţi până în dinţi. Îi salută respectuos cu mâna la inimă, după obiceiul islamic şi, lăsându-şi garda personală afară, intră în casa lui Walid care era un bărbat solid, puhav, chel şi care îl îmbrăţişă cu căldură. Vărul lui îi telefonase

---

[35] Allah să-l aibă în paza lui! (n.a.).

[36] Străin – Allah fie cu el (n.a.).

ca să îl anunţe. Un torent de scuze ţâşni din gura lui Walid care nu ştia ce să mai facă pentru a obţine iertarea lui Hussein.

— Prietenul tău a dormit foarte bine, îl asigură el. Oamenii mei s-au purtat frumos cu el, iar azi dimineaţă a primit mâncare la fel ca a mea. Dar soldaţii care îl pândesc afară au spus că, dacă va ieşi, îl vor lua sau îl vor omorî. Trebuie să vorbeşti cu ei.

Hussein Al Foukhar ştia că nu rezolva nimic dacă discuta cu tinerii Hezbollah dezlănţuiţi. Trebuia să poarte acest dialog cu un şef de-al lor. Se înţelegea foarte bine cu Tamam Mokdar, un *mola* care veghea destinele din Janta. Lăsând lucrurile aşa cum erau, se întoarse la Janta.

*

* *

Tamam Mokdar purta o *abaya* neagră făcută special ca să-i ascundă trupul opulent. Instalat în cea mai frumoasă casă din Janta, controla în întregime satul. Dar pentru că se afla pe teritoriul clanului Al Foukhar, trebuia să se poarte cu mănuşi cu şeicul. Când acesta intră în birou, îl îmbrăţişă de trei ori cu căldură.

— Allah să te binecuvânteze, frate, zise el cu glas mieros.

Venit din sudul Libanului, cunoştea foarte bine puterea lui Hussein Al Foukhar. Şeicul bău puţină cafea, discută despre lucruri banale, apoi aduse vorba despre subiectul fierbinte.

— Un prieten de-al meu are o problemă şi cred că numai tu poţi s-o rezolvi, zise el.

Bărbatul îşi mângâie barba.

— Dacă aş putea să-ţi fiu pe plac…

Hussein Al Foukhar îşi ţinu pledoaria în favoarea lui Malko, accentuând faptul că sunt prieteni la cataramă. Mokdar îl opri însă foarte repede.

— A fost ucis un bărbat. Era un om care respecta Coranul şi pe Allah. Un simplu comerciant. De ce a făcut-o?

Interlocutorul se gândise la răspuns încă de când Sohbi îi dezvăluise adevărul.

— Prietenul meu a fost păcălit cu neruşinare, spuse el. Iar pe acel om îl cunoşti foarte bine: Fouad Daouk. L-a făcut să creadă că Ibrahim Al Amine era un traficant de heroină, că avea un laborator propriu şi întinse câmpuri de mac. Că a omorât deja mai mulţi agenţi din DEA, că trebuia să moară şi el. Prietenul meu este extrem de credul. Dumnezeu nu l-a prea luminat, dar se căieşte amarnic.

Tamam îşi zise că această pledoarie era prea înfocată ca să nu se termine cu o ofertă. Ibrahim Al Amine era un sărman, un beţivan înrăit şi nu se ducea niciodată la moschee. Îl opri cu un gest blând pe Hussein Al Foukhar.

— Pentru că eşti prietenul meu şi îmi eşti ca un frate, aş putea

totuşi să conving familia să accepte un preţ pentru sângele vărsat de pomană. Omul acela avea o nevastă şi doi copii…

— Douăzeci de mii de dolari, lansă Hussein Al Foukhar.

Celălalt sări imediat:

— Mi-e imposibil să alin durerea acestei familii fără o sută de mii de dolari! A fost un sfânt care tocmai se întorsese de la Mecca. Respecta cu scrupulozitate preceptele din Coran şi voia lui Allah.

— Treizeci de mii de dolari, aruncă Al Foukhar. Zece mii pentru fiecare copil şi zece mii pentru văduvă…

Tamam Mokdar dădu să se ridice cu un zâmbet dezolat.

— Le voi transmite oferta, dar mă tem că…

Hussein Al Foukhar îi făcu semn să se aşeze…

— Merg până la patruzeci de mii de dolari! Străinul mi-e ca un frate.

După o jumătate de oră de parlamentări şi după şase cafele, a căzut la învoială să plătească suma de cincizeci de mii de dolari în avans. A rămas doar ca afacerea să fie perfectată. Hussein Al Foukhar se duse să ia din maşină cele cincizeci de mii de dolari şi aşteptă până îi termină de numărat. Patruzeci şi cinci de mii erau pentru el… După ce îi încuie în seif, ieşi împreună cu Hussein Al Foukhar, se urcă la volanul Mercedesului şi intră în coloana şeicului.

În faţa autorităţii sale divine, soldaţii Hezbollah nici n-au cârtit, luându-şi tălpăşiţa din jurul casei. Bărbatul *mola* şi Hussein se îmbrăţişară din nou, apoi se despărţiră cu nespusă prietenie. Walid aştepta înşirând mătănii. De îndată ce soldaţii Hezbollah se îndepărtară, îi dădu un ordin unui om de-al lui.

— Adu-l pe prizonier!

*

* *

Bărbatul care a venit să-l elibereze pe Malko îi adresă un zâmbet larg. Acum vreo două ore îi dezlegaseră mâinile şi îl hrăniră pe săturate. Nu fusese foarte mirat când îl găsi pe Hussein Al Foukhar în biroul lui Walid.

— Veniţi, am aranjat totul, îl îndemnă libanezul.

Malko îl urmă fără o vorbă, nedumerit că au reuşit să-i domolească pe membrii Hezbollah. De abia după ce se urcară în Mercedes, Hussein Al Foukhar îl puse cu adevărat în temă…

— Am aflat tot ce s-a întâmplat, zise el. Sohbi Jalloul mi-a povestit absolut totul. Aţi avut şansa că îl cunosc pe cel care v-a luat ostatic şi pe bărbatul *mola* din Janta. Altminteri, o păţeaţi rău de tot… Sunt oameni puternici.

— Ca şi dumneavoastră, remarcă Malko.

Hussein Al Foukhar zâmbi în barbă.

— Am fost doar un intermediar. V-aţi răscumpărat singur-singurel…

— Cum aşa?

— Cu restul de cincizeci de mii de dolari pe care trebuia să-i daţi desfrânatului de Fouad Daouk…

— De ce „desfrânat”? M-a ajutat să-l găsesc pe Imad Mughnieh.

Hussein Al Foukhar izbucni într-un râs sănătos.

— Dacă l-aţi fi omorât într-adevăr pe Imad Mughnieh, soldaţii Hezbollah ar fi luat cu asalt casa în care aţi fost sechestrat. Mai mult chiar, v-ar fi jupuit de viu… Omul pe care l-aţi ucis era un tip cumsecade, nici nu-i mai ţin minte numele. Aflând că îl căutaţi pe Mughnieh, Fouad Daouk a găsit pe unul care semăna cu el şi vi l-a arătat. Dacă, după povestea asta Mahmud Al Irani nu v-ar fi răpit, v-ar fi tapat de încă cincizeci de mii de dolari. Exact suma pe care i-am dat-o lui Tamam Mokdar drept recompensă pentru sângele vărsat în zadar…

Îi povesti lui Malko cum a negociat cu şeful religios al satului.

— Poate că pe dumneavoastră v-a minţit acel *mola,* observă el.

— Pe mine, nici vorbă. De altfel, m-am întâlnit cu Mughnieh acum o săptămână la Teheran.

Malko avea senzaţia că era vârât într-un aisberg. Nu numai că omorâse cu sânge rece un om, dar mai era şi nevinovat pe deasupra şi nu avea nici o treabă cu CIA… Văzându-l atât de abătut, Hussein Al Foukhar îl încurajă cu un zâmbet blând.

— V-a făcut-o… Nu este vina dumneavoastră. Dumnezeu o să vă ierte. Sper să-l găsim pe Fouad. Cel puţin să-l forţăm să ne dea banii înapoi…

Intrară în Baalbeck. După câteva minute, Hussein Al Foukhar opri în faţa unei case din centrul oraşului. Sări din Mercedes şi intră urmat de Malko. Îl primi o bătrânică speriată rău de tot. Hussein Al Foukhar o întrebă repede ce s-a întâmplat, apoi se întoarse către Malko.

— A plecat ieri la Alep, în Siria. Va sta câteva luni. Se pare că vrea să-şi cumpere un hotel. Cu dolarii de la dumneavoastră…

Malko fierbea de furie. El şi CIA lui au luat o ţeapă frumuşică, iar Fouad Daouk şi-a încheiat cariera de agent cu o lovitură de maestru. Parcă îl revedea pe Vincent Faulkner ce entuziasmat era la Rialto. Şeful Centralei CIA va cădea de sus de tot… Fără nici o îndoială, operaţiunea *Wrath of God* făcea valuri peste tot. Malko mai păstra în memorie imaginea cadavrului întins pe jos în faţa cafenelei. Mai ales că fusese omorât de mâna lui.

Se urcară în Mercedes şi se îndreptară spre Palmyra. În grădină era deja aranjată o masă cu obişnuitele aperitive. Bine dispus, şeicul îl invită pe Malko să guste din fiecare. Însă el nu putea să înghită nici măcar un dumicat. Plin de compasiune, libanezul îi turnă o porţie zdravănă de Johnnie Walker.

— Regret nespus că acel om a fost omorât. Însă, de doisprezece ani încoace, au fost atâtea morţi nedrepte, încât sufletele noastre s-au

pietrificat. Trebuie să uitaţi. Allah a vrut ca el să moară, aşa i-a fost destinul.

În timp ce vorbea, ciugulea din toate felurile de antreuri, în faţa lui Malko care era extrem de abătut. Cu gura plină, Al Foukhar îl întrebă deodată:

— Tot mai vreţi să-l lichidaţi pe Imad Mughnieh?

— Mai mult ca niciodată!

Hussein îl privi cu seriozitate.

— În acest caz, pot să vă ajut.

Capitolul X

Cu gura plină de hommouz, Hussein Al Foukhar îl fixa pe Malko cu privirea lui maliţioasă. Acesta din urmă nu mai ştia în slujba cărui sfânt să se pună. Ideea că omorâse un om nevinovat îl chinuia. Până în acest punct, operaţiunea Wrath of God se soldase numai cu rezultate dezastruoase. Bineînţeles, tipograful şi unul dintre răpitorii lui William Buckley au plătit pentru fapta lor, însă principalul vinovat era prea departe de răzbunarea lor. Nu reuşea să-şi dea seama în ce ape se scaldă Hussein Al Foukhar. Mai precis, ce voia libanezul? Fiindcă înghiţise găluşca lui Fouad Daouk, acum nu mai avea încredere în nimeni.

— Imad Mughnieh este principalul nostru obiectiv, admise el, dar mi-aţi spus că se află la Teheran.

— Nu stă tot timpul la Teheran, călătoreşte într-una, îl corectă şeicul. Se mai întâmplă să ajungă şi prin Liban. Dar nu pentru multă vreme şi e bine păzit.

— În concluzie, nu putem face chiar nimic?

Hussein Al Foukhar făcu un gest evaziv însoţit de un râs sec.

— Eu nu prea ştiu, dumneavoastră sunteţi în măsură să judecaţi…

Îşi mai turnă o porţie dublă de whisky şi îl fixă pe Malko cu o privire echivocă. Acesta îl întrebă:

— De ce mă ajutaţi?

Libanezul goli farfuria cu hommouz, apoi răspunse:

— Din mai multe motive. Mai întâi, fiindcă lucrez mult cu Statele Unite şi m-am gândit că îmi vor fi recunoscătoare. Pe urmă, nu-i agreez pe membrii Hezbollah pentru că se poartă ca şi palestinienii cu ţările pe care le-au cucerit şi pentru că ne dau mult de furcă. Eu sunt şiit, nu fanatic. Încearcă să-i elimine pe oamenii care fac parte din familiile importante, ca mine de exemplu, ca să le ia locul. Acum este rândul meu să vă pun o întrebare: de ce îl vreţi pe Imad Mughnieh?

— Este vinovat de răpirea lui William Buckley de acum nouă ani. Americanii au jurat că se vor răzbuna pentru torturile suferite şi pentru moartea lui.

Libanezul răspunse la telefonul portabil foarte scurt în arabă şi îl privi fix pe Malko cu un aer serios.

— Cunosc toată povestea lui William Buckley. Nu uitaţi că eu trăiesc aici. Nu a rămas mult timp în Beirut, de altfel americanii ştiu asta de la sirieni.

— Nu cu certitudine, afirmă Malko.

— Aşa? Ei bine, să vă spun ce ştiu eu. Mai întâi, William Buckley a fost transportat din Beirut în tabăra forţelor Hezbollah din Janta. Acolo a fost torturat prima dată. Cei care îl interogau erau membri Hezbollah cu grade inferioare, oameni care nu ştiau cine era cu

adevărat şi ce trebuiau să afle de la el. Imad Mughnieh se întorsese deja la Beirut ca să se ocupe de alte răpiri. El a supervizat toate răpirile de persoane străine cu ajutorul unei mici echipe.

— Asta ştiam şi noi, zise Malko. Ce i s-a întâmplat pe urmă lui Buckley?

Se uita direct la buzele lui Al Foukhar.

— A fost transferat în cazarma şeicului Abdallah, puţin mai sus de Baalbeck. Aceea care a fost bombardată o dată de aviaţia franceză. A fost ocupată de forţele Hezbollah până acum doi ani.

— A fost dus într-o cazarmă?

— Membrii Hezbollah au amenajat la subsol o închisoare clandestină cu vreo şase celule. Nimeni nu avea acces, în afară de unii aleşi pe sprânceană. Când discutau între ei îi spuneau *mabna,* clădirea, dar ştiau cu toţii ce însemna de fapt. Bunăoară, când au fost nevoiţi să evacueze cazarma, au pus să sară în aer toată partea aceea ca să nu lase urme. Acolo a fost interogat luni în şir William Buckley.

Malko îşi închipuia ce îndurase şeful Centralei CIA, în fundul temniţei ăleia. Lipsit de orice speranţă de scăpare, torturat, suferind, părăsit de toată lumea…

— Cine l-a interogat?

— Au fost mai mulţi, dar au plecat în sud; este imposibil să aflăm cum îi cheamă. Eu primeam informaţii de la nişte băieţi de prin partea locului care s-au înrolat în gruparea Hezbollah şi care îmi aduceau veşti.

— Ce i-au făcut?

Libanezul făcu un gest de lehamite.

— Of, nu trebuie să ne gândim prea mult. În afară de torturile propriu-zise, nu-l lăsau să doarmă, îl forţau să bea apă sărată, îl loveau la tălpile goale, îi înfigeau un tub în anus şi îl umflau ca pe un balon. Dar erau foarte grijulii ca să nu-l omoare. De altfel, a fost transportat de mai multe ori la spitalul Khomeiny pentru îngrijiri medicale. Înainte de a muri, trebuia să spună absolut tot ce ştia.

Pe vremea aceea, răpirea lui William Buckley a declanşat un adevărat seism în rândurile Agenţiei Centrale de Informaţii şi printre libanezii din guvern. William Buckley pusese la punct toate măsurile de securitate pentru preşedintele Amine Gemayel, al cărui frate fusese asasinat cu câteva luni în urmă.

Chiar de a doua zi au fost nevoiţi să schimbe totul. Însă, imediat, unda de şoc a lovit toate ţările aflate sub controlul lui William Buckley: în Iordania, în Liban, în Iran, în Emiratele Arabe; chiar şi în Pakistan cunoştea toate infrastructurile clandestine ale CIA, toate reţelele de informaţii şi persoanele pe care le bănuia că lucrează pentru forţele Hezbollah sau care fac joc dublu.

A urmat un fel de „scapă cine poate” general, o „demontare” în caz

de catastrofă a agenţilor scoşi de acolo urgent. Dar această acţiune nu a fost de ajuns, căci mulţi dintre ei şi-au pierdut viaţa; fie că nu au putut să plece imediat, fie că Agenţia a preferat să-şi asume riscul să-i lase acolo ca să-i mai aducă niscaiva servicii. Bunăoară, Centralele CIA din Orientul Mijlociu nu s-au mai restabilit niciodată după această lovitură. O dată cu pieirea şefilor de centrale în explozia ambasadei şi cu răpirea lui William Buckley, CIA a pierdut cu totul şaptezeci şi cinci la sută din efective şi din mijloacele materiale. Atâţia oameni de neînlocuit...

Hussein Al Foukhar îi tulbură gândurile lui Malko.

— Ştiţi cine l-a interogat?

— Soldaţii Hezbollah.

— Nu şi când se afla în cazarma lui Abdallah. Acolo au început adevăratele interogatorii. Au fost conduse de un bărbat care venea în fiecare dimineaţă de la Damasc...

— De la Damasc? întrebă Malko tresărind. Un sirian?

— Nu, avea un Mercedes alb cu număr sirian, dar el era din Iran.

Auzea pentru prima oară acest lucru.

— Sunteţi sigur? Şi CIA nu a bănuit niciodată?

— Eu l-am întâlnit. Într-o zi m-am dus la cazarma lui Abdallah ca să eliberez un om de-al meu. Iranianul tocmai ieşea din celule. Şoferul lui a vorbit cu unul dintre băieţii pe care îi cunosc. Venea din Damasc şi lucra la ambasadă. Spunea că îl cheamă Fardoust, dar îşi schimba mereu numele. Acesta era un pseudonim.

— Era diplomat?

— Da, sunt aproape sigur, fiindcă sirienii i-au dat o placă de înmatriculare cu număr diplomatic.

— Cum arată?

— Înalt, mai degrabă frumos, cu figură prelungă, cu părul pieptănat pe spate, mereu cu o barbă doar de trei zile, întreţinută cu maşina de tuns. Purta costum, dar fără cravată. Avea mâini îngrijite. Sunt sigur că făcea parte din Serviciile de Informaţii iraniene.

— Sirienii ştiau acest lucru?

— Evident.

Se pare că nu le-au spus niciodată americanilor despre treaba asta. Ce se petrecea în acea perioadă la Bekaa era ultrasecret. Însă această descoperire confirma ipoteza că toată povestea cu William Buckley a fost „montată” de un serviciu important. Pe atunci, americanii au bănuit chiar şi KGB-ul. Însă Iranul deţine mijloace puternice şi îi era mai la îndemână să exploateze informaţiile smulse de la americani care depăşeau cu mult cadrul libanez...

— Ce s-a întâmplat cu acest iranian? îl întrebă Malko.

— Ultima oară când a venit a fost la spitalul Khomeiny unde fusese transportat William Buckley. A murit la câteva zile din cauza

slăbiciunii, iar trupul a fost ridicat de forţele Hezbollah care l-au îmbălsămat şi l-au dus într-un loc necunoscut... Oamenii pe care îi cunosc eu mi-au spus că mărturia lui William Buckley se întindea pe aproximativ şase suta de pagini.

Despre acest lucru CIA a auzit vorbindu-se. Forţele Hezbollah au avut neruşinarea să o revândă cu două milioane de dolari. Cum putea foarte bine să fie trunchiată sau schimbată, CIA a refuzat oferta. Malko nu reuşea să-şi revină după tot ce i-a spus Hussein Al Foukhar.

— De ce nu aţi spus nimănui până acum?

Libanezul râse cu poftă.

— Cui voiaţi să-i spun? Pe vremea aceea, mi-aş fi riscat viaţa. Pe urmă, o dată cu trecerea timpului, toată lumea a uitat. Forţele Hezbollah au plecat, iar războiul s-a sfârşit. Nimeni n-a venit să-mi mai ceară vreo informaţie... întâmplarea a făcut să-mi apăreţi în cale. La început chiar am crezut că faceţi parte din DEA.

Malko îi mulţumi în gând stelei sale norocoase. Hussein Al Foukhar nu numai că i-a salvat viaţa, ci, mai mult, i-a adus pe tavă ceea ce căuta.

— Mi-aţi spus că puteţi să mă ajutaţi să-l găsesc pe Mughnieh. Cum?

— Mâine plec la Teheran cu afaceri şi stau două zile. Sunt sigur că am să-l întâlnesc. Stă la hotelul Istiqual, unde trag libanezi de vază. Îi place să discute cu mine. Poate că mai aflu câte ceva. Dar nu trebuie să vorbim la telefon din cauza sirienilor. Ne revedem la Beirut. Nu mai veniţi încă o dată aici, este prea periculos şi pentru dumneavoastră, dar şi pentru mine.

— Cum rămâne cu iranianul?

— Nu-i cunosc adevăratul nume şi nici unde se află. Dar îmi aduc aminte că a fost fotografiat o dată...

— A fost fotografiat?

— Da, din întâmplare. Tinerii din gruparea Hezbollah obişnuiau să-şi facă poze unii altora. El tocmai cobora din maşină exact în spatele lor. Poate că nici n-a ieşit... Acum trebuie să plec. Spuneţi-mi cum să vă găsesc?

Malko îi spuse adresa din Beirut. Misiunea lui lua altă întorsătură, însă trebuia să-şi repare greşeala şi să-l „cureţe” pe adevăratul Mughnieh, altminteri nu se va mai putea privi niciodată într-o oglindă.

*

* *

Lui Maya Sarkis îi venise rândul să intre în scenă pentru un dans oriental. Cabaretul *Bodega del Toro* situat în Beirutul de Vest, foarte aproape de cornişă, era pe jumătate gol. Se lansă în nişte unduiri sincopate, apoi, ca să mai dezmorţească atmosfera din sală, coborî de pe scenă şi veni să danseze în faţa câtorva bărbaţi singuri rotindu-şi

bazinul cu mişcări lascive. Nu prea avea chef. Nu primise nici o veste de la Malko şi nu-şi putea reveni din cauza eşecului ei. Era ciudat că în sală se afla o familie întreagă de şiiţi, iar femeile purtau voalul islamic. Oare ce căutau aici? Aceste familii nu intrau niciodată în cabarete.

Dar brusc avu un şoc. Unul dintre şiiţii de la masă era chiar tânărul mecanic pe care trebuia să-l omoare: Farid Cherif! Simţi cum i se înmoaie picioarele, se grăbi să-şi termine numărul şi fugi la locul ei în spatele barului. Disc-jockey-ul, un băiat înalt şi slab cu coşuri pe faţă, cu părul lung şi slinos, se tot învârtea pe lângă ea cu privirea înflăcărată. Se duse după ea. Uneori îşi lua inima în dinţi şi încerca să-i mângâie sânii şi fesele, dar ea îl punea repede la punct. Acum nu venise pentru hârjoneală.

— În salon vorbesc nişte oameni despre tine, îi zise el.

— Da?

— Şiiţi. Cel tânăr, mai ales. Spunea că l-ai agăţat în centrul Gefinor, apoi ai dispărut şi a avut o grămadă de neplăceri din cauza ta. Ce faci, acum agăţi şiiţi?

Maya Sarkis avu senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare. Cum de o găsise? Era imposibil să fie o coincidenţă, oamenii din Bir el-Abeit nu veneau să se distreze într-un local deşucheat. Mai avea încă un număr. Se schimbă în grabă, trase pe ea o rochie lungă neagră despicată şi luă microfonul.

De data asta, îi examină cu atenţie pe şiiţi. Erau şase, dintre care numai o singură pereche de tineri, Farid Cherif şi o femeie cu faţa rotundă sub basmaua islamică. Îngrijorată, Maya îşi mai scurtă numărul.

— Poţi să mă conduci? îl întrebă deodată pe disc-jockey..

De săptămâni întregi, băiatul numai la asta se gândea. O aşteptă în maşină; ea apăru imediat, îmbrăcată într-un taior cu fustă scurtă, un tricou şi o vestă. Când ajunseră pe cornişa Mazra, aglomerată la acea oră, ea se întoarse de mai multe ori ca să vadă dacă nu a fost urmărită. Vecinul îşi strecură mâna între coapse făcând-o să tresară. Nu pierdea timpul.

— Opreşte! zise ea.

Şoferul trase lângă trotuar.

— Nu-mi plac fandositele! *Rouh!*[37]

Lui Maya Sarkis îi era teamă să rămână singură în toiul nopţii şi desfăcu picioarele. Imediat simţi degetele abile ale băiatului care îi îndepărtau slipul şi le introduse înăuntru. O mângâiere posesivă şi brutală care îi aprinse simţurile pe dată. Focul statornic cuibărit în pântece se aprinse din nou. Imaginea fiului ei cu capul găurit de gloanţe se şterse, dădu capul pe spate şi fu cuprinsă de frenezia ei

[37] Rouh! – Dispari! (n.a.).

sexuală obişnuită, lăsându-se mângâiată de mâna care o pipăia. Băiatul opri motorul.

Ca o nebună, Maya se repezi la jeanşii lui şi dădu la iveală un membru rigid, pe care începu să-l excite. Voia să-l simtă înăuntru, în pântece, peste tot.

— Repede! mai repede! gemu ea. Vreau să mă regulezi.

Şi lui îi venea să sară de pe scaun, aţâţat de furia ei pasională. Dar nu puteau rămâne acolo fiindcă era prea multă lume. Porni din nou, trecu prin faţa statuii generalului Abdel Nasser şi o luă prin spatele hotelului Saint-Georges, traversând cartierul cu clădiri complet distruse. Brusc, Maya puse mâna pe volan.

— Acolo! Intră acolo! îi zise ea.

Îl obligă să se întoarcă în strada Bechara el-Khouri care ducea în Piaţa Martirilor, neagră şi sinistră, cu clădirile ei devastate şi distruse în întregime.

Băiatul se opri în mijlocul ruinelor. Maya sări din maşină şi se rezemă de capotă, ridicându-şi singură fusta pe pulpe, smulgând slipul de pe ea. Băiatul tăbărâse deja pe ea. O culcă direct pe tablă, se aruncă între coapsele ei şi îşi afundă sexul în pântece cât putu de mult.

Maya Sarkis slobozi un suspin de fericire. Bunul Dumnezeu îi încălzea sufletul. Simţea pereţii intimi palpitând în jurul membrului care o umplea. Se topea de plăcere, uita de toate, simţind cum se apropie un orgasm formidabil.

Nici unul dintre ei nu observă vehiculul care se oprise în capul străzii cu toate farurile stinse.

Partenerul încetă cu abilitate să se mai agite, executând acum mişcări circulare, ca şi cum ar fi vrut să mărească deschiderea sexului ei. Această împreunare îi declanşă o plăcere imensă. Începu să ţipe, zgâriind cu unghiile tabla maşinii.

În acest ritm, plăcerea nu dură prea mult. Din trei mişcări, tânărul se goli de toată seva. La fiecare jet, Maya nu mai putea de fericire.

După câteva clipe, se urcară din nou în maşină şi o conduse acasă. Maya fugi până în casă şi încuie uşa de două ori. Când ajunse în cameră, îşi turnă whisky într-un pahar mare şi îl dădu pe gât numaidecât. Dar alcoolul nu-i alungă spaima. Ce să facă? Să plece din Beirut? Se chinui până în zori cu temerile ei, căzând până la urmă într-un somn agitat, dar nu reuşi să-şi rezolve problema…

*

* *

Şeicul Naim Kassiz rămase perplex. Ancheta lui a avansat mult: o cercetare discretă în zona Beirutului de Vest i-a permis să-l găsească pe hoţ şi, cu ajutorul lui, s-o identifice pe femeia din parcare. O mai văzuse dansând prin cabarete, dar pe moment n-a recunoscut-o. Nu l-

a mirat faptul că purta armă, este un obicei rămas din timpul războiului. Mai degrabă avea impresia că aştepta un bărbat ca să se distreze, aşa cum obişnuiau multe dintre maronite să vină în vest să se înhăiteze cu cine ştie cine. Apoi, aseară la cabaret, Farid Cherif o recunoscuse. Naim Kassiz s-a hotărât să o pună sub urmărire.

Între timp, a mai apărut un fapt bizar: dispariţia tipografului Hadj Ali Chehade, de ani de zile membru al forţelor Hezbollah şi un om la locul lui căruia îi mergeau bine afacerile. Efectiv parcă s-a evaporat împreună cu o angajată, amanta lui, se pare. Paznicul din noaptea aceea îşi amintea vag de un Mercedes alb cu geamuri fumurii, care a intrat în subsol, chiar în seara dispariţiei, iar ancheta serviciilor de securitate ale forţelor Hezbollah au descoperit la acea fată un logodnic ce povestea tuturor o istorioară cam ciudată…

Şeicul Naim Kassiz l-a convocat în biroul lui. Băiatul era şiit şi îi va fi cu siguranţă de ajutor. După temenelele obişnuite, intră în miezul subiectului, susţinând că rolul forţelor Hezbollah era de a veghea la bunăstarea oamenilor din suburbia sudică. Celălalt îi povesti cât de gelos este, apoi cum şi-a urmărit logodnica. Şeicul aţipise şi torcea ca un motan. Se trezi de-a binelea când interlocutorul său îi relată despre vizita lui Zema Hazmiye la o tânără care locuia în cartierul Ashrafieh. Adresa era a lui Maya Sarkis, fata înarmată din parcare…

Capitolul XI

Lui Malko nu-i mai venea să iasă de sub duş, ca şi cum apa caldă ar îndepărta deopotrivă praful adunat la Bekaa şi amintirea celor întâmplate. Se simţea obosit şi surescitat când îi veneau în minte promisiunile lui Hussein Al Foukhar. Se înfăşură într-un prosop şi se duse pe balcon să privească asfinţitul la Beirut. Căldura era încă înăbuşitoare.

Avea senzaţia că înoată contra curentului din cauza dorinţei de răzbunare, în timp ce libanezii nu ştiau cum să facă să uite mai repede războiul. Subiectul principal de discuţie era un serial mexican, *Maria-Mercedes,* ale cărui reclame erau afişate pe toate zidurile şi care i-a subjugat şi pe creştini şi pe musulmani. Uşa de la intrare se trânti. Sohbi Jalloul se întorcea dintr-una din plimbările lui misterioase.

— Am două mesaje pentru dumneavoastră, îl anunţă el. Unul de la domnul Vincent care vă invită la o petrecere în seara asta la nişte oameni cumsecade. Va fi şi el acolo, iar eu vă voi conduce. Al doilea este de la Maya Sarkis care doreşte să vă întâlniţi cât mai repede posibil. Este acasă.

Pulsul lui Malko se acceleră. Faptul că femeia era atât de insistentă nu era un semn bun. Se îmbrăcă în viteză, îşi puse arma la centură şi îi ceru lui Sohbi să-l ducă acasă la ea. Înainte să plece, cercetă strada pustie, dar nu descoperi nimic suspect, cu toate că destui oameni au aflat de prezenţa lui la Beirut. Era de ajuns un singur trădător ca misiunea lui să se transforme într-un haos. În oraşul acesta de nebuni, vânătorul se transforma pe nebănuite în pradă.

Maya Sarkis stătea ghemuită într-un fotoliu de răchită de pe verandă şi îşi turna cu îndemânare Cointreau peste trei cuburi de gheaţă şi peste coaja de lămâie. Cu trăsăturile încordate şi cu privirea fixă, se ridică dintr-un salt când îl văzu pe Malko venind. El îi admiră silueta pusă în valoare de o rochie strânsă pe corp şi de decolteul foarte adânc. Îl îmbrăţişă scurt şi-i zise pe nerăsuflate:

— Cred că m-au dibuit!

Malko simţi un val de adrenalină care îi invadă arterele. Asta mai lipsea!

— Cine?

— Membrii Hezbollah.

Ea îi povesti pe scurt ce s-a petrecut cu o seară în urmă. Malko reuşi să-şi ascundă îngrijorarea. Situaţia era mai gravă decât peripeţiile anterioare. Dacă membrii Hezbollah o bănuiau pe Maya Sarkis că a vrut să-l lichideze pe unul de-al lor, poate că era deja sub urmărire. Prin ea puteau ajunge la restul dispozitivului.

— Aşteaptă-mă puţin, îi spuse el.

Se duse la Sohbi care stătea aplecat peste pliantul lui lângă Buick şi

îi ceru să inspecteze strada, să se informeze prin împrejurimi şi să încerce să detecteze vreun urmăritor. După aceea, se întoarse la Maya. Tânăra îşi mai turnă încă o porţie de Cointreau şi rotea gânditoare cuburile de gheaţă din pahar.

— Vă voi asigura paza de îndată ce voi reuşi, o asigură el. Fraţii Maalouf nu vă vor scăpa din ochi. Vedeţi-vă în continuare de muncă şi de viaţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu o să ne mai întâlnim câteva zile, dar voi afla veşti de la îngerii dumneavoastră păzitori. La ce oră vă duceţi la lucru în seara asta?

— La zece.

— De aici şi până acolo, dispozitivul va fi la locul lui.

O umbră apăru pe alee: era silueta puţin încovoiată a lui Sohbi Jalloul.

— Am întrebat toate cunoştinţele din cartier, nu au observat nici un străin pe aici, anunţă el.

Malko îi zâmbi încurajator lui Maya în timp ce Sohbi se retrăgea.

— Vedeţi? Poate că a fost o coincidenţă.

Ea se ridică prima şi el o urmă. Dar în loc să-şi ia rămas bun, femeia se apropie cu privirea tulbure şi se sprijini de el.

— Mi-e frică, zise ea încetişor. Mai rămâneţi un pic…

Privirea ei arzătoare îl implora. Ea îl luă de mână şi îl trase spre imensul salon cu mobile bătrâneşti unde s-au iubit prima oară. Maya îşi lipi gura de a lui Malko. Îl sărută cu violenţă. Când îşi recăpătă suflul, expresia ei se schimbase. Ochii erau daţi peste cap, respira din ce în ce mai repede şi îşi apăsa cu insistenţă pubisul de cel al lui Malko.

— Mângâie-mă, îi suflă ea la ureche.

Ţinând cont de lungimea rochiei, nici nu era greu. Nu purta nimic pe dedesubt şi putea să o posede fără să întâmpine nici un obstacol. În câteva minute o aduse în pragul unei uriaşe plăceri. Femeia gâfâia, striga, se zbătea în braţele lui, pe urmă, ca o păpuşă de paie, alunecă lipită de trupul lui şi se lăsă în genunchi pe covorul turcesc.

Când gura ei se închise în jurul membrului lui Malko, avu senzaţia că explodează de plăcere. Maya se străduia din răsputeri să-i ofere plăcere; rochia se ridicase pe pulpe, sânii rămaseră goi. Dar nu dorea să-l facă să juiseze în asemenea mod. Abandonându-l, se lungi pe burtă pe covorul vechi, cu crupa înălţată şi rochia înfăşurată în jurul ei, într-o poziţie lipsită de cea mai vagă pudoare.

Malko îşi dădu seama ce aştepta de la el. Membrul său rigid apăsă deschizătura dintre coapse. Profită de această clipă de deliciu şi o pătrunse lent, smulgându-i partenerei un mârâit de plăcere. Când ajunse foarte adânc în ea, se ridică puţin ca şi cum ar fi vrut să înainteze mai mult, apoi se ondulă sub el până îi făcu să explodeze. Femeia ţipă ca o pisică, cu spinarea plină de sudoare.

Pe urmă se prăbuşi, rămânând nemişcată în aceeaşi poziţie. Când Malko se ridică şi se îmbrăcă, ea abia întoarse capul spre el cu un surâs abia schiţat.

— Aveţi grijă ca fraţii Maalouf să n-o slăbească o clipă din ochi, zise el când ieşi din casă.

— Vor veni într-o jumătate de oră, îl asigură Sohbi.

Malko ştia foarte bine că nu fusese o coincidenţă. Pentru moment, situaţia era încă sub control, dar răul abia acum începea să-şi arate colţii. În ciuda greutăţilor întâmpinate în această misiune, Malko nu avea chef să renunţe. Din când în când, această meserie de rahat, trebuia reîmprospătată cu un pic de morală şi dreptate. Asta ca să nu plătească întotdeauna numai cei nevinovaţi.

Nu se va mişca din Beirut până când nu se va întâlni cu Hussein Al Foukhar. Dacă nu va afla nimic despre Mughnieh, se va folosi de Maya Sarkis.

*

* *

Colonelul Rahbani deschise calculatorul şi scoase din nou la iveală afacerea Buckley. Era sigur că americanii pregăteau o răzbunare. În ajun, douăzeci şi trei de rachete Tomahawks au făcut zob sediul Serviciului de Informaţii irakian din Bagdad, sub amăgitorul pretext al unui complot destul de vag împotriva lui George Bush cu ocazia vizitei sale în Kuweit şi mai ales pe baza mărturiilor smulse o dată cu unghiile de la unii suspecţi. El cunoştea adevăratul motiv al acestei lovituri: irakienii au reuşit să recupereze un grup de terorişti, de la Abu Nidal până la Carlos şi acum pregăteau nişte acţiuni împotriva Statelor Unite. Rachetele Tomahawks au reprezentat un mesaj cât se poate de clar: nu începeţi din nou cu tâmpeniile voastre…

Ceea ce se întâmpla la Beirut era probabil aceeaşi mâncare de peşte. Se uită la ceas. Peste două ore va lua masa cu omologul lui sirian. Cum ar trebui să procedeze? Să-i spună sau să facă pe mortul în păpuşoi? Nici unul dintre ei nu-i agrea pe membrii Hezbollah, dar – pentru moment – se aflau încă sub protecţia lui Hafez El-Assad. Era o carte importantă pentru negocierile cu americanii. Michel Rahbani pregetă destul de mult.

În fine, scoase din buzunar, o bancnotă de o mie de lire. Înainte să se uite ce număr are, se decise că, dacă va fi cu soţ, va vorbi, dacă va fi fără, va tăcea.

Numărul era opt.

*

* *

Sohbi Jalloul găsi cu mare greutate casa unde fusese invitat Malko. Mult mai departe de Jounieh, pe o coastă abruptă, ajunse în sfârşit

într-o parcare plină cu maşini dintre care cea mai obişnuită era un Mercedes 500. Un parc imens înconjura o casă ciudată, construită pe trei niveluri cât ţinea faleza, iar unii pereţi fuseseră înlocuiţi cu stânci enorme. O tânără îmbrăcată într-o rochie strâmtă albă, care îi scotea în evidenţă pielea bronzată, îl întâmpină pe Malko, vorbindu-i în engleză.

— Bună ziua, eu sunt Kathy Becharre, stăpâna casei. Sunt din America, iar soţul meu e libanez. Vincent vă aşteaptă pe plajă. Distracţie plăcută.

Malko coborî scările tăiate în stâncă, trecând printr-o sufragerie somptuoasă, vecină cu un cabinet Ludovic al XIV-lea din lac ornamentat şi o masă mare stil Carol al X-lea, tot mobilierul fiind aranjat de arhitectul Claude Dalle şi ajunse pe plaja particulară unde se aflau deja vreo sută de invitaţi. Un interpret jamaican cânta la un microfon, iar lumea se înghesuia lângă un bufet sau se aşezau la mesele puse direct pe plajă. Dincolo de plajă se zăreau luminile din Jounieh. Malko îl reperă pe Vincent Faulkner, îmbrăcat într-o cămaşă hawaină, care stătea de vorbă cu o brunetă cu un piept impresionant şi nişte pantaloni din piele mulaţi pe ea. Se duse la ei, iar americanul, îi strânse energic mâna şi i-o prezentă pe fată.

— Un prieten care lucrează la Naţiunile Unite, domnişoara…

— Pamela Cosworth, zise bruneta cu un zâmbet devastator.

— Domnişoara Cosworth este decoratoare, adăugă americanul. Este prietenă cu gazda noastră. Locuieşte la *Summerland* şi a venit la Beirut ca să se întâlnească cu nişte clienţi.

Continuară conversaţia câteva clipe, apoi se descotorosiră de decoratoare.

— Am aflat totul, zise Vincent Faulkner îndată ce rămaseră singuri. Ce ticălos nenorocit e Fouad Daouk! Sunt tare neliniştit. Am impresia că Biroul al doilea libanez este mult mai preocupat de persoana mea acum. E greu să întrerupem acţiunile de urmărire.

În stadiul în care se găseau… Malko murea de nerăbdare să afle mai multe despre salvatorul lui, Hussein Al Foukhar. Se serviră cu de toate de la bufet şi se aşezară la o masă într-un colţişor liniştit cu o sticlă de vin de Moet aromat.

— Nu am riscat prea mult venind aici? îl întrebă Malko.

— Nu prea, zise americanul. Kathy e o prietenă sigură, iar pe aici locuiesc doar maroniţi care îi urăsc pe şiiţi.

— Cine este Hussein Al Foukhar?

Gânditor, americanul întinse de mustaţa lui frumoasă şi spuse:

— Mărturisesc că sunt surprins. Îl cunoaştem de multă vreme, are un apartament în New York şi face afaceri cu SUA. Este bogat, a terminat la Harvard şi îşi afişează cu ostentaţie interesul pentru americani. Dar face comerţ cu Iranul, iar Langley nu mi-a acordat

niciodată libertatea de a-l apropia de noi. Este prea periculos.

— Credeţi că fraţii Maalouf sunt mai puţin periculoşi?

Şeful Centralei CIA abia schiţă un zâmbet.

— Nu, dar pe ei îi avem în mână. Nu pot să mişte un deget. Aţi văzut ce a păţit Adal Chartouni? E de-ajuns un singur telefon ca să aibă aceeaşi soartă, dacă nu-i mai protejăm noi. Asupra lui Al Foukhar nu avem nici o influenţă.

Mereu aceeaşi logică perversă a serviciilor secrete: preferă să ţină cu de-a sila un desfrânat, decât să se folosească de oameni cinstiţi. Dacă îl neglija pe Al Foukhar, Malko nu mai avea nici o modalitate de a-l „curăţa" pe Imad Mughnieh. Vincent Faulkner îl întrebă:

— Aveţi încredere în el?

— Nu am încredere în nimeni, dar m-a scos din rahat fără să aibă vreo obligaţie.

— Libanezii au atâtea vicii... Poate că are el un motiv ascuns pe care nici nu-l bănuiţi. Toată povestea a luat o întorsătură urâtă. Mă întreb dacă nu cumva vom fi obligaţi să renunţăm. Bineînţeles că ar fi o mare decepţie, dar ideea noastră e probabil nebunească, cine ştie? Dacă libanezii vor începe să mă urmărească, până la urmă se vor interesa şi de dumneavoastră. Iată de unde vine pericolul! Pentru că pe dumneavoastră vă vor „curăţa", nu pe mine...

— Ce încercaţi să-mi spuneţi?

— Că sunteţi liber să renunţaţi. V-am obligat să comiteţi o greşeală care ar putea să vă coste viaţa. Obiectivul nostru principal, Mughnieh, nu mai e la îndemâna noastră. Sunt un om practic. Nu am chef să pierd un şef de misiune de talia dumneavoastră pentru nimica toată. E suficient să vă duc eu cu maşina; veţi decola de pe pista de elicoptere a ambasadei şi adio, Beirut!

Era o propunere tentantă... Malko pironi cu ochii lui privirea americanului.

— Nu, îmi voi duce misiunea la bun sfârşit, dacă va fi posibil... Vreau să-mi capăt bănuţii...

Îşi zâmbiră. Vincent Faulkner nu avea o soluţie ca să schimbe tactica şi o ştiau foarte bine amândoi. Nu se punea problema ca operaţiunea *Wrath of God* să folosească un american, iar Malko era singurul care putea să ducă la bun sfârşit răzbunarea pregătită de CIA.

În acest cadru monden şi elegant, dialogul lor părea extrem de nerealist.

— Ştiaţi că William Buckley a fost interogat de un iranian?

Tulburat, Faulkner îşi aprinse o ţigară.

— În Iran?

— Nu, în Liban.

El clătină din cap.

— Au circulat multe zvonuri. La un moment dat chiar am crezut că a fost transferat în secret la Teheran. Pentru înfăptuirea acestui lucru ar fi fost nevoie de complicitatea sirienilor, iar noi nu le-am fi iertat-o în vecii vecilor. Mai ştiu că forţele Hezbollah au cerut, dar ei au refuzat. Buckley nu a părăsit niciodată teritoriul libanez...

— Cum de cunoaşteţi atât de puţine amănunte în legătură cu calvarul lui?

— Nu i-am avut decât pe sirieni şi câţiva informatori ocazionali ca să putem reconstitui faptele. Membrii Hezbollah nu se folosesc niciodată de telefon...

Malko îi relată povestea iranianului care a venit de la Damasc pentru a-l interoga pe Buckley. Americanul era numai ochi şi urechi.

— Dacă am reuşi să punem mâna pe ticălosul ăla! oftă el. Ar fi şi mai bun decât Mughnieh.

— Trebuie să ne străduim să-i prindem pe amândoi, zise Malko. Aţi putea să faceţi repede rost de lista cu diplomaţii iranieni care au lucrat la Damasc în perioada 1984-1985? Am avea un punct de plecare.

— Evident, dar atâta timp cât nu avem un nume sau o fotografie, nu putem face nimic. Nu ar fi posibil să repetăm greşeala cu Mughnieh.

— Vom vedea mai târziu, spuse Malko, vom proceda prin eliminare. Nu trebuie să ne luăm după nume. Dacă iranianul face parte din vreun serviciu, poate să se folosească de nume false.

— Într-adevăr, recunoscu americanul.

Înainte să-l părăsească, Malko îl puse la curent cu ameninţarea ce plana asupra lui Maya Sarkis.

— Au grijă fraţii Maalouf, zise Faulkner. Sub nici o formă să nu luaţi legătura cu ea. Nu trebuie cu nici un preţ ca forţele Hezbollah să ajungă la dumneavoastră. Cel puţin aşa vă vedeţi de treabă în continuare.

— Aştept să se întoarcă în Beirut Hussein Al Foukhar. Îndată ce mă voi întâlni cu el, vă voi da de ştire prin Sohbi.

— Bine, eu merg la culcare, zise Faulkner, în timp ce termina de golit paharul cu vin. Mâine încep treaba la şapte.

Străbătu plaja şi dispăru în casă. Malko termină de mâncat frigăruile şi făcu acelaşi traseu. Când ajunse la uşă, Pamela Cosworth apăru în faţa lui.

— Plecaţi? Prietenii cu care am venit vor să mai rămână. Aţi putea să mă duceţi la *Summerland?*

Hotelul se afla la celălalt capăt al Beirutului, dar Malko cedă în faţa acestei creaturi care se plictisea. După ce se sui în Buick, oftă:

— Mâine dimineaţă la nouă am întâlnire la Rabieh cu un porc care are mâinile umede, cincizeci de milioane de dolari şi patru mii de

metri de decorat. Mi-a deschis un credit pe termen nelimitat la firma arhitectului Claude Dalle din Paris, dar se bazează numai pe mine.

Pălăvrăgiră tot drumul până la hotel, iar Malko reuşi să se fofileze când veni vorba de meseria lui. Când ajunseră la intrarea în *Summerland,* Pamela îi propuse:

— Mâine iau micul dejun la piscina hotelului *Saint-Georges.* Vreţi să mâncaţi cu noi? Drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi condus…

— Mi-a făcut plăcere, răspunse Malko.

Dacă fusese urmărit, un flirt cu această superbă creatură ar fi alungat orice bănuială. Coborî, se întoarse şi îi adresă lui Malko un zâmbet plin de senzualitate, apoi trecu mândră printre soldăţoii care păzeau hotelul. Fură cât pe ce să-şi înghită armele M16.

*

* *

Toţi şeicii ce reprezentau cele douăzeci şi trei de orientări din gruparea Hezbollah s-au reunit la Majlis al-Choura. Conferinţa secretă despre orientarea mişcării începuse la ora şapte şi putea să se prelungească până după miezul nopţii. Profitând de o pauză, şeicul Naim Kassiz îl trase într-un colţ pe un coleg, responsabil cu latura militară a grupării Hezbollah.

Întregul arsenal al armelor de foc ale mişcării era concentrat în mâinile lor, de la Beirut până în sudul Libanului, trecând prin Bekaa. Naim Kassiz îi destăinui colegului său problemele pe care le avea, în timp ce şeicul Fadiallah rostea, după cum îi era obiceiul, un discurs înflăcărat împotriva imperialismului. Cei doi bărbaţi şuşoteau într-un colţ, împărtăşindu-şi secretele. Căzură de acord, apoi se duseră la locurile lor.

Trebuiau luate măsuri de urgenţă, care comportau un oarecare pericol, însă pe primul loc se afla securitatea forţelor Hezbollah.

*

* *

Generalul Ali Rafik se duse în biroul lui după ce luase masa cu omologul său libanez Michel Rahbani şi îi ceru secretarei să-i aducă lista cu toţi călătorii care nu erau de naţionalitate libaneză veniţi la Beirut în cursul lunii precedente. Apoi, trebuia întreprinsă numaidecât o ancheta asupra fiecăruia dintre ei, ca să se verifice cu ce se ocupă în ţara lor. Pentru asta există Moukhabaratul.

După aceea, începu să redacteze o lungă dare de seamă pentru centrala lui din Damasc. Problema cu care risca să se confrunte nu intra în atribuţiile lui. Era vorba de o hotărâre politică, ce se lua la cel mai înalt nivel. Ar trebui să le facă pe plac forţelor Hezbollah sau americanilor? Ori amândurora?

Ca un bun *alauit*[38] ce era, generalului Rafik i se făcea greaţă de fanaticii musulmani şi nu a ezitat, acum şase luni, să execute douăzeci de tineri Hezbollah care au vrut să reînceapă luările de ostatici din motive josnice şi mârşave.

Ordinea impusă de sirieni domnea la Beirut şi nu se punea problema să fie tulburată. Preşedintelui Siriei, Hafez El-Assad, i-au trebuit cincisprezece ani ca să reducă numărul celor care îi subminau autoritatea asupra Libanului, creştini, palestinieni, druzi ori suniţi şi nu avea intenţia să cedeze taman acum. Forţele Hezbollah erau atotputernice în negocierile lui cu americanii şi mai avea încă nevoie de ele. Dar, când se va apropia momentul, le va zdrobi, aşa cum a făcut-o şi cu ceilalţi concurenţi. Fără milă.

Însă până atunci, îi va manevra cu abilitate şi pe americani şi pe iranieni, sponsorii grupării Hezbollah.

*

* *

Farurile Buick-ului luminară un BMW staţionat în faţa clădirii în care locuia Malko. Nelinişti, Sohbi se întoarse spre el.

— Este maşina fraţilor Maalouf!

Opri puţin mai încolo, coborî şi, lăsându-l pe Malko în maşină, se îndreptă pe jos spre BMW. Malko îl văzu aplecându-se şi discutând cu ocupanţii lui. Se întoarse alergând şi se trânti năucit în Buick.

— Maya Sarkis a fost răpită!

[38] Alwit sau alaut, zisă şi Nuşaya – sectă islamică, şiită creată în secolul al IX-lea, foarte puternică, mai cu seamă în Siria. În această ţară, a fost organizat, sub ocupaţie franceză, aşa-numitul teritoriu „al alauţilor” (1920-1914), (n.t.).

Capitolul XII

Malko simţi cum îi fuge sângele din obraji.

— N-au supravegheat-o fraţii Maalouf?

— Ba da, răspunse Sohbi. Când a ieşit de la *Bodega del Toro,* au pierdut timpul din cauza unui negustor ambulant care mergea pe stradă cu căruţa lui. Când, în fine, au reuşit să treacă, o pierduseră, căci era deja departe crezând că ei sunt în urma ei. S-au dus acasă, dar maşina nu era acolo. Au refăcut traseul. În final, au dat peste maşină în cartierul Verdun, abandonată cu cheia în contact.

Malko era încremenit. Răpirea lui Maya Sarkis îi confirma îngrijorarea. Membrii Hezbollah au fost alertaţi de pierderea pistolului. De asemenea, oraşul gemea de tot felul de servicii şi îi era imposibil să-şi dea seama care, anume s-a infiltrat în operaţiune. Sohbi? Fraţii Maalouf? În acest oraş în care oamenii se aliau doar ca să poată trăda mai bine, toată lumea era suspectă.

Trebuia s-o găsească pe Maya Sarkis, înainte ca ea să spună tot ce ştie şi înainte de a fi omorâtă.

*

* *

După ce îl chemă în ajutor pe Vincent Faulkner, Malko, negăsindu-şi somnul, căuta în zadar începutul unei piste. Mama fetei putea să alerteze chiar de a doua zi locuitorii cartierului, lucru ce nu prea aranja treburile.

Iar ca să cerceteze toată suburbia sudică, era imposibil, ascunzători se găseau cu miile. Ajunsese în situaţia din timpul războiului, când oamenii dispăreau pur şi simplu. Un lucru era sigur: forţele Hezbollah au făcut legătura între Maya Sarkis şi tentativa de omor împotriva lui Farid Cherif. Lipsea explicaţia, însă acum nu era decât pură teorie..

Formă la noroc numărul telefonului direct al fetei, cel din camera ei şi îl lăsă să sune îndelung. Rămăsese un singur lucru de făcut: să-l abordeze în mod direct pe Farid Cherif. Aşa cum au procedat odinioară şi sovieticii cu diplomaţii lor luaţi ostatici: era musai să facă rost de un „contraostatic”. Cu-atât mai rău pentru operaţiunea *Wrath of God.* Viaţa lui Maya Sarkis trecea înaintea răzbunării CIA.

Se duse pe balcon să privească noaptea fermecătoare la Beirut, dar avea inima strânsă. Oare ce se petrecea acolo, în suburbia sudică?

Stând aşa, brusc îi veni o idee. Se duse să-l trezească pe Sohbi şi plecară spre Bir el-Abeit. Întreg Beirutul dormea, în afară de vânzătorii de fructe sub becurile lor fără abajururi şi de soldaţii din barajele militare. Ajunse în locul unde găsiseră maşina şi refăcu traseul până în suburbia sudică. Mai aveau de trecut prin trei baraje, dintre care unul sirian. Oare cum trecuseră răpitorii prin ele?

În cartierul Bir el-Abeit se pierdu printre locuinţele ieftine, pe

străzile fără trotuare, pustii acum. După o jumătate de oră de umblat, descurajat, se întoarse în Beirutul de Vest şi bătu la uşa fraţilor Maalouf. Deschise Samir cu o figură plouată. Intrară în salonul nemobilat. Nabil fuma cu privirea în gol. L-au servit cu cafea, deşi era foarte târziu.

— Aveţi vreo idee? îi întrebă Malko.

— *Aiwa!* zise Samir Maalouf. Trebuie să-l umflăm pe mecanic şi să facem schimbul. Dacă vor. Am nişte prieteni acolo, cu siguranţă că ei pot să discute.

Trăgea fumuri scurte din ţigară, iar braţele musculoase se vedeau din cămaşa fără mâneci. Era o fiară puternică şi nemiloasă ca un rechin. Era replica tropicală a lui Chris Jones, dar mult mai crud.

— Vă duceţi să le spuneţi de ce?

Bărbatul întoarse palma în sus cu un gest tipic libanez.

— De ce? Îl au pe unul de-al nostru, noi îl avem pe unul de-al lor. Facem schimbul şi gata.

— Nu vă e teamă că vă descoperă?

Samir schiţă un zâmbet timid.

— Au aflat deja, cred că a vorbit. Dacă folosesc forţa, va spune tot ce ştie.

— Foarte bine, făcu Malko, pregătiţi-vă, de mâine începem să acţionăm.

— Fiţi atent că este un post al armatei libaneze exact în faţa atelierului. Nu trebuie să ne ducem acolo în forţă. Mai bine aşteptăm să plece acasă...

Era o observaţie plină de bun-simţ. Malko aprobă, mai bău o gură din cafeaua turcească groaznic de amară şi plecă. Pentru Maya Sarkis noaptea avea să fie foarte lungă.

*

* *

Maya Sarkis urla fără întrerupere, cu ochii gata să-i sară din orbite, cu gura atât de larg deschisă, încât se vedea omuşorul. Deşi era legată fedeleş de un scaun masiv din fier cu mâinile la spate, însângerată până la brâu, cu încheieturile mâinilor şi gleznele imobilizate de nişte legături dintr-un plastic foarte dur, reuşea totuşi să-l deplaseze din loc, atât de violent se zbătea.

Tânărul Hezbollah cu cagulă pe cap care scormonea în sexul ei cu capetele dezgolite a două sârme se dădu înapoi înjurând-o. Din cauza durerii atroce, fata scăpă un jet de urină exact pe mâinile lui.

— Căţea creştină ce eşti! urlă el ridicându-se în picioare.

Lepădă cele două sârme care ieşeau dintr-o instalaţie atârnată de tavan ca nişte şerpi veninoşi.

Urletul prelung provocat de suferinţă se opri subit. Capul fetei căzu pe piept. Avea senzaţia că inima avea să-i sară afară din piept. În

încăperea cu pereţii goi şi cenuşii, fără altă deschidere* spre exterior în afară de uşă, stăruia o căldură sufocantă. Într-un colţ, o măsuţă improvizată dintr-o cutie pentru muniţie suporta greutatea câtorva sticle de Coca-Cola şi de suc de fructe. Înăuntru nu era alt mobilier în afară de scaunul greu din fier. Un tub cu halogen o lumina pe prizoniera goală puşcă cu o lumină rece şi terifiantă.

Timp de două ore suferise supliciul electrocutării administrat de tânărul Hezbollah cu cagulă ca să nu fie recunoscut. Îi îndesase firele electrice în vagin, în anus, îi înţepase cu ele sfârcurile sânilor, i le băgă în nas, în gură, provocându-i valuri insuportabile de durere. Maya avea impresia că o să-i explodeze corpul, că ochii îi vor sări din cap, că pântecele îi clocoteşte.

Călăul îi punea mereu aceleaşi întrebări la care nu răspundea. O sudoare cleioasă şi greţoasă îi acoperi tot corpul, sute de ciocane parcă o loveau în cap, vederea i se înceţoşa; nu-şi dorea decât un singur lucru: să nu-i mai reziste inima. Abia trecuseră două ore de când o ridicaseră, dar ei i se părea o veşnicie. Totul s-a petrecut foarte repede. Înaintea ei, pe o străduţă întunecoasă, o maşină nu o lăsa să treacă, alta venise prin spate. Un tip extrem de solid o smulse din vehicul şi o îmbrânci în altul, lângă şofer. Acesta porni imediat. Bărbatul din spate se aplecă înspre ea, îi puse lama unui pumnal în gât şi îi întinse un batic.

— Puneţi-l, sau te omor ca pe o căţea!

Ea îl ascultă şi se înfăşură cu baticul islamic. Lama cuţitului fu îndepărtată de gât, însă aproape imediat simţi o înţepătură în spate. Tipul înfipse în spătarul scaunului vârful ascuţit al pumnalului care ajunse chiar în dreptul inimii.

— Dacă strigi când ajungem la baraj, ştii ce-am să-ţi fac…

Avea inima cât un purice. Agresorul era în stare să o facă…

Aceşti tineri Hezbollah fanatici visau cu toţii să moară în chip de martiri. De altfel, au trecut de baraje fără probleme. Maşina era veche, nu avea nimic deosebit, iar soldaţilor nu le plăcea să-i agaseze pe credincioşi. Când au ajuns în suburbia sudică, au legat-o la ochi. Au ajutat-o să coboare, să traverseze o curte, apoi au încuiat-o în această încăpere. A fost dezbrăcată sub privirile pline de răutate a trei sau patru tineri Hezbollah cu cagule pe cap. Apoi, au început s-o tortureze.

Călăul pe care îl recunoştea după tricoul negru cu portretul lui Khomeiny pe el reveni în cameră. Se obişnuise deja întrezărind o nouă repriză de tortură, când aruncă pe ea o pânză murdară cu o gaură la mijloc pe unde îi scoaseră capul, în rest, o acoperea până la picioare. Maya se întreba de ce îi puseseră acea pânză, când văzu intrând în încăpere un mola cu turban negru pe cap, cu un aer trufaş şi crud. O fixă cu dispreţ şi se apropie de ea cu privirea plecată sub ochelarii cu lentile groase şi cu rame de baga.

— *Bismillah Al Rahman Al Rahin,* zise el, sunt un soldat al lui Dumnezeu şi nu mi-e frică decât de El. Ai păcătuit grozav când ai vrut să participi la o acţiune sionistă şi imperialistă îndreptată împotriva noastră. Dacă accepţi să faci o destăinuire sinceră şi completă, aş mai putea încă să-ţi salvez sufletul…

Maya Sarkis de-abia auzea. În clipa în care îl văzuse pe acest *mola* cu faţa descoperită păşind în încăpere, ştiu că era condamnată. În veci nu ar îndrăzni să o lase să plece. Cu sirienii nu era de glumit. Reuşi să-şi adune forţele şi zise:

— Nu înţeleg o iotă din ce-mi spuneţi. Războiul mi-a răpit deja băiatul, trăiam în linişte până azi, iar oamenii aceştia m-au ridicat. Oare acesta este cuvântul lui Dumnezeu?

— Noi suntem Luptătorii Islamului, repetă bărbosul *mola,* iar tu te ridici împotriva voinţei lui Dumnezeu.

Maya Sarkis închise ochii. Cu membrii Hezbollah nu se putea discuta. Dialectica lor nu avea nici o breşă, iar reaua-credinţă, absolută.

Cu o fărâmă de demnitate, întoarse capul către mola şi îi aruncă pe un ton calm:

— *Khara aleik!*[39]

Văzând că nu se poate înţelege cu ea, *mola* scoase Coranul din roba sa şi începu să citească un verset. Apoi, aruncă o ultimă privire spre forma albă, se îndepărtă, lăsându-i pe oamenii lui să-şi continue treaba murdară.

Se pare că dăduse nişte ordine, căci, imediat după ce plecă, o dezlegară şi o purtară într-un soi de toaletă. Unul dintre tinerii Hezbollah o spălă cu un furtun. După aceea au dus-o în altă încăpere şi au întins-o pe un pat de campanie. Cei şase bărbaţi cu cagule începură s-o violeze pe rând, în timp ce alţii beau ceai sau fumau câte o ţigară. Era ca un fel de ritual. Dar nu prin asta aveau de gând s-o determine să vorbească, însă Maya a reuşit atât de bine să se detaşeze, încât, dacă ar fi putut să se arunce într-o armă să se sinucidă, ar fi fost o eliberare, dar era total neputincioasă… Puţin îi păsa ei de viol. Era nerăbdătoare să se termine totul şi să ajungă cât mai repede la fiul ei.

Când pauza s-a terminat, o duseră înapoi pe scaunul din fier, iar interogatoriul începu. Când îi smulseră prima unghie, fata urlă de durere. Dar nu vorbea, fiind copleşită de o voinţă îndârjită. Voia să le arate fanaticilor ăstora că ea, o creştină, putea să le ţină piept…

După ce rămase fără nici o unghie la mâna stângă, iar creierul îi clocotea de durere, se opriră ca să se sfătuiască. Nu se gândiseră nici o clipă că va fi aşa de greu. Unul dintre călăi se aplecă spre ea şi o

[39] Du-te-n mă-ta! (n.a.).

ameninţă:

— Dacă nu vorbeşti, te omorâm!

Ea întredeschise pleoapele şi zise cu o voce sfârşită:

— *Yallah!*[40]

Murise deja cu patru ani în urmă. Închise din nou ochii, iar ei nu mai reuşiră să scoată nici o vorbă de la ea. Nici măcar atunci când îi decupară sânii de pe coaste, fiind împroşcaţi ca nişte măcelari. Nu mai semăna deloc cu o fiinţă omenească; sângele se scurgea pe dalele camerei de tortură, iar călăii deveniră furibunzi. Dacă murea înainte să spună ceva, şeicul se va înfuria la culme... îi pansară în graba mare rănile şi se duseră să cheme un medic în care aveau încredere.

Zorile se iveau, iar oamenii plecau la lucru fără să bănuiască ce se petrecea în această făbricuţă de sucuri din fructe. La o sută de metri de aici, un M 113 al armatei libaneze păzea simbolic locul. Soldaţii aveau ordin să intervină numai dacă se produceau incidente grave.

*

* *

Malko aştepta la barul hotelului *Bristol* ca să nu se apropie prea mult de zona fierbinte. Sohbi făcea legătura dintre el şi fraţii Maalouf, care dădeau târcoale atelierului lui Farid Cherif. Sohbi intră în bar cu o figură plină de îngrijorare.

— N-o să meargă, zise el. Nu a venit la lucru şi câţiva tipi se învârtesc pe-acolo, iar unul dintre ei are o motocicletă. Am impresia că-l aşteaptă să apară...

— Să mai aşteptăm, îl sfătui Malko. Poate că întârzie.

După o oră de aşteptare, fu nevoit să se resemneze.

Mecanicul nu mai venea. De data asta sosi chiar Samir Maalouf.

— Îl cunosc pe unul dintre tipii care se învârtesc pe-aici, zise el. Este din clanul şeicului Naim Kassiz. Face parte din serviciul de securitate al forţelor Hezbollah. Dacă am reuşi să-l săltăm pe vreunul dintre ei şi să-l ducem la noi...

Malko nu avea nimic de pierdut.

— Faceţi aşa, dacă se poate, aprobă el. Eu mă întorc la Ashrafieh. Când veţi avea veşti, îl trimiteţi pe Sohbi la mine.

Avea întâlnire cu Vincent Faulkner. Acesta îşi asumă riscul să-l primească în apartamentul său, după ce se asigură că nu sunt filaţi. Când ajunse Malko, el îl aştepta pe palier cu chipul întunecat. Aflase deja că Maya Sarkis fusese răpită.

— Nici o noutate? îl întrebă el.

— Nimic, răspunse Malko, doar că un anume şeic Naim Kassiz se pare că e amestecat în treaba asta.

---

[40] Cară-te! (n.a.).

— E important, făcu americanul, este noul şef al Serviciului de securitate al forţelor Hezbollah. Afacerea porneşte de la cel mai înalt nivel.

— Într-un fel asta ne avantajează, observă Malko. O fi posibil să intervenim *direct* în Bir el-Abeit?

— Este imposibil, libanezii nu ne vor lăsa. Un singur lucru ne-a rămas de făcut: să-i anunţăm pe sirieni.

— Pe sirieni?

— Da, mă pot întâlni cu omologul meu, generalul Ali Douma. Sunt în relaţii foarte bune cu el. Numai el cu obişnuita lui brutalitate poate să intervină şi o va face cu siguranţă, dacă îi voi cere eu. Înainte de toate, ţine foarte mult să fie în relaţii bune cu noi. Dar nu cred că o poate salva pe Maya Sarkis.

— Atunci, la ce bun să mai apelăm la el?

Americanul nu-i răspunse. Cei doi bărbaţi se gândiră cu luciditate la acelaşi lucru: numai o minune o mai putea salva pe Maya Sarkis.

— Nu o vor omorî imediat, zise Vincent Faulkner. Un ostatic mort nu valorează nimic. Sirienii pot să bage spaima în ei, că tot nu vor ezita să atace.

— Să mai aşteptăm, fraţii Maalouf încearcă să răpească un membru Hezbollah ca să facem schimbul.

Vincent Faulkner scutură din cap.

— Degeaba. N-o să meargă. Fata este mult prea importantă pentru ei. Asta ar însemna doar un martir mai mult, la fel ca aceia care se reped cu maşinile lor capcană în convoaiele israelienilor.

— Zarurile sunt aruncate, oftă Malko. Să aşteptăm rezultatul.

Se aşezară, dar nici unul nu avea chef de vorbă. Sohbi se întoarse după o oră, dezumflat.

— N-am făcut nimic. Samir şi Nabil au plecat după ei. Încearcă să afle unde se duc...

Vincent Faulkner se ridică.

— Încerc să obţin cât mai repede o întrevedere cu generalul Ali Douma. Este unica şansă s-o recuperăm în viaţă.

Se despărţiră abătuţi. Operaţiunea *Wrath of God* era pe cale să se transforme într-un dezastru. Malko se întoarse în apartamentul gol ca o fiară sălbatică în cuşca ei, turbând de furie că era neputincios într-o asemenea situaţie. La numai câţiva kilometri de aici, Maya Sarkis probabil că era torturată, iar el nu putea să-i sară în ajutor! Din păcate nu reuşea el singur să cerceteze toată suburbia sudică...

Brusc îşi dădu seama că se făcuse ora unu şi nu mâncase nimic de aseară. Apetisanta decoratoare întâlnită la petrecere trebuie să-l aştepte la piscina hotelului *Saint-Georges.* Acest lucru îi va alunga pentru vreo două ore gândurile negre.

*

* *

Şeicul Naim Kassiz nu mai ieşea din birou. Fiind sigur că a descoperit o afacere extrem de importantă şi-a alertat toţi informatorii, iar ştirile începeau să curgă prin curier. Nu avea încredere în telefonul care era pus sub ascultare de sirieni şi de Biroul al doilea libanez.

Un tânăr Hezbollah intră după ce bătu la uşă şi puse pe măsuţa joasă un dosar. Naim Kassiz se repezi să-l deschidă şi, chiar din prima pagină, îşi dădu seama că a găsit ce a căutat. Citi cu nesaţ paginile următoare şi, după ce termină, îl chemă prin interfon pe adjunctul său, însărcinat cu paza din tot oraşul Beirut. Îi dădu rapid instrucţiuni precise şi urgente, apoi se urcă în Mercedesul lui fără număr de înmatriculare şi se duse la şeicul Fadiallah ca să-i ceară sfatul.

*

* *

Pamela Cosworth purta aceeaşi bluză decoltată ca în ajun, asortată cu o fustă mini nici extravagantă, nici indecentă. Cocoţată pe nişte sandale cu talpă ortopedică, înainta legănându-şi şoldurile cu o mapă mare şi neagră în mână. Brusc, sub bolta de verdeaţă ce acoperea piscina cu restaurant a hotelului *Saint-Georges,* încetă orice conversaţie, deşi, aici, lumea era obişnuită totuşi cu apariţia provocatoare a frumoaselor maronite.

Din hotelul propriu-zis, care fusese odinioară mândria Orientului Mijlociu, a rămas doar carcasa înnegrită ce se ridica deasupra piscinei, ca pentru a aduce aminte că la Beirut moartea nu era niciodată prea departe.

Tânăra îi întinse mâna lui Malko, se aşeză în faţa lui şi îşi scoase ochelarii de soare. Îmbrăcată astfel, trebuie să fi semnat vreo douăsprezece contracte de dimineaţă şi până acum.

— Îmi pare rău, dar prietena pe care o aşteptam nu a putut să vină. Sunt singură.

Malko nu fu atât de grosolan încât să arate că se bucura. Pamela Cosworth era ca o adiere proaspătă în atmosfera oribilă în care trăia. Era totuşi locul cel mai plăcut din Beirut unde puteai să mănânci… Malko avea senzaţia că se lasă ispitit. De fiecare dată când îşi arunca privirea la vecina lui, aceasta se uita la el cu o expresie ciudată. După ce au băut cafeaua, ea comandă un Cointreau cu gheaţă şi zise:

— În după-amiaza asta nu am nici o întâlnire…

Era o invitaţie directă. În alte împrejurări, Malko nu ar fi scăpat o asemenea ocazie, dar mintea nu-i stătea acum la aşa ceva.

— Of, din păcate nu e şi cazul meu, oftă el.

— În ce hotel locuiţi?

— Stau la nişte prieteni.

Se uită la ceas cu ostentaţie.

— Sunt nevoit să plec. Altă dată sper să am mai mult timp.

Pamela Cosworth avu răgaz să-şi termine băutura, lăsând pe fundul paharului doar cuburile de gheaţă, apoi se ridică prima puţin cam înţepată.

— Ştiţi unde mă puteţi găsi. Mai rămân încă o săptămână la *Summerland,* după aceea plec la Paris. Am chef să vizitez Europa. Acum Air France oferă bilete pentru toate ţările din Comunitate la preţul de numai o mie de franci! Mă voi duce la Veneţia, la Copenhaga, la Lisabona.

După cum îl privea, nu l-ar fi refuzat dacă ar fi dorit s-o însoţească…

— De îndată ce voi avea un pic de timp, voi da un semn de viaţă, promise Malko.

Când a văzut cum îşi leagănă şoldurile în faţa lui, toate bunele intenţii se topiră pe dată. Era convins că ajungea să rostească un singur cuvânt pentru ca tânăra decoratoare să aterizeze direct în patul lui. Dar se mulţumi s-o privească cum se urcă într-un Mercedes condus de un şofer.

— Mergem la Ashrafieh? îl întrebă Sohbi Jalloul.

— Bineînţeles, zise Malko.

Privea distrat cum defilau prin faţa lui ruinele clădirilor din centrul oraşului, năpădite acum de verdeaţă, unde singurii ocupanţi erau pisicile vagaboande. În Piaţa Tunurilor, un infirm vindea în chip de postere nişte fotografii ce înfăţişau un Beirut care nu mai exista: talciocuri, hoteluri, vechi case în stil otoman, din care n-a mai rămas decât molozul.

În Ashrafieh căldura era şi mai necruţătoare. În timp ce Sohbi oprea Buick-ul în parchingul subteran, Malko luă liftul care, printr-o minune, chiar funcţiona. Când ajunse pe palier, se opri brusc. În faţa uşii, cam la treizeci de centimetri de ea, găsi un pachet învelit într-o hârtie maro.

Se repezi la ieşirea de serviciu şi îl aşteptă pe Sohbi. Şoferul coborî din nou ca să aducă un băţ cu care „ascultă” pachetul. Dar se linişti. Dinăuntru nu răzbătea nici un sunet.

— Nu este o bombă, conchise şoferul.

Luă pachetul şi intrară. Înainte să-l deschidă, Sohbi îl înţepă cu vârful cuţitului, dar nu dădu peste nici un obiect metalic. Atunci se hotărî să-l deschidă, sub privirea neliniştită a lui Malko. În hârtia maro era o folie din plastic gros transparent, înăuntru, se putea distinge un cap de om retezat de la bază. Era capul lui Maya Sarkis. Avea ochii scoşi. De urechea dreaptă era agăţat cu o liţă buletinul ei de identitate.

Capitolul XIII

Timp de câteva clipe, Malko fu copleşit de oroare. I se făcuse pielea de găină. Capul tăiat chiar de la bază, ca la ghilotină, ar fi putut să pară însufleţit, dacă nu ar fi fost ochii – nişte bile însângerate. Nu îndrăznea să-l atingă şi fu nevoit să facă un efort supraomenesc să pună mâna pe el. Contactul cu carnea rece şi întărită deja îi provocă greaţă...

Se duse în salon şi îşi turnă o porţie zdravănă de votcă pe care o dădu peste cap numaidecât, dar tot nu reuşi să-i alunge groaza. Nu putea să-şi ia privirile de la acest fragment macabru din corpul omenesc. Era un act de pură sălbăticie, un mesaj din altă lume. Sohbi era şi el îngrozit. Clătina într-una din cap, fără să zică nimic.

Deodată, dezgustul lui Malko se transformă într-o furie oarbă, viscerală. Simţi subit dorinţa de a-i ucide, de a-i masacra pe cei care s-au făcut vinovaţi de această crimă.

— Unde locuieşte şeicul Naim Kassiz? întrebă el.

— Nu trebuie să va duceţi acolo. Sunt sute de oameni care aşteaptă să reacţionaţi astfel. Trebuie să vă păstraţi calmul. Ei nu-i mai faceţi nici un bine.

Arătă spre capul aşezat pe masă. Acest lucru îi amintea lui Malko de ultima lui aventură din Columbia. În mod sigur, oroarea nu cunoaşte graniţe. Dar acum era vorba despre femeia cu care făcuse amor acum două zile; o femeie tânără şi frumoasă care a fost măcelărită. Sohbi luă un şervet cu care acoperi macabrul obiect. Tensiunea mai scăzu un pic, iar mintea lui Malko începu să funcţioneze. Prezenţa capului pe palier voia să însemne că Maya vorbise înainte de a muri. În concluzie, membrii Hezbollah ştiau ce mişcare va face în continuare. Capul tăiat era un avertisment dar...

Nu merita să-i anunţe pe sirieni. În cel mai bun caz, ar fi recuperat un corp fără cap... Era imposibil să dea de Vincent Faulkner la ora asta fără să-i alerteze pe libanezi. Capul de pe masă părea acum că face parte din mobilier. Sohbi îi făcu o propunere:

— Mă ocup eu de asta.

— Ce-o să faceţi?

— Îl îngrop, zise libanezul. Aşa cum făceam şi în timpul războiului, dar trebuie s-o anunţăm pe mama ei.

— O anunţ eu, zise Malko. O să-i spun doar că a murit, fără să-i mai dau amănunte.

Operaţiunea de răzbunare pregătită de CIA se transforma în derută. Malko aşteptă ca Sohbi să-şi ia tălpăşiţa, apoi plecă şi el. Malko îi ocăra în gând pe fraţii Maalouf. Dacă şi-ar fi făcut treaba aşa cum trebuia, Maya ar fi fost încă în viaţă.

Ieşi în strada apăsată de caniculă cu un gust de cenuşă în gură.

*

* *

— *Ya arham! Ya arham!*[41]

Femeia bătrână, uscăţivă, îmbrăcată într-o rochie gri lungă, avea deja figura unei moarte, cu ochii duşi în fundul capului. Se ruga neîntrerupt legănându-se înainte şi înapoi, frământând o batistă în mâinile descărnate. Puţin mai într-o parte, Sohbi pândea uşa. Nicăieri nu mai erau la adăpost.

Malko nu ştia ce să spună. După câteva cuvinte schimbate în franceză, mama lui Maya Sarkis tăcu, închizându-se în durerea ei, fără să pună măcar o întrebare. În Liban, moartea era un lucru atât de obişnuit…

Slobozise doar un ţipăt răguşit, ca o femeie care naşte, se răsuci şi căzu la pământ. Acum părea lipită de podea, cufundată în deznădejdea ei. Şi încă nu aflase totul…

Deodată înaintă un pas şi se agăţă de Malko. Mâinile îi erau atât de osoase, încât avu senzaţia că este imobilizat de un schelet, ca într-un film de groază. Deschise din nou ochii de un albastru spălăcit, că păreau albicioşi.

— O să-i răzbunaţi moartea, domnule, o s-o răzbunaţi, nu-i aşa? Era o fetiţă atât de dulce, atât de drăgălaşă. O s-o răzbunaţi!

Malko simţi în gât un nod enorm care îl sufoca. Se desprinse cu blândeţe, reţinându-şi nevoia atroce de a-şi lua picioarele la spinare cât mai repede, dar nu reuşi decât să îngâne:

— Da, doamnă, o voi răzbuna!

Cu sufletul la gură, ieşi de-a-ndărătelea din salonul prăfuit, luminat doar de un bec amărât atârnat de fir. Sohbi o ajută pe bătrână să se ducă în camera ei. Pentru prima dată Malko regreta că a acceptat această misiune.

Uitase de ferocitatea libanezilor, însă aceasta ţinuse să-i împrospăteze memoria. Se duse în apartamentul din strada Trabaud. Când auzi o bătaie în uşă, era aproape ceasul opt, iar soarele în asfinţit îi inundă încăperea. Trezit din gândurile negre, apucă arma şi se lipi de perete.

— Cine e?

— Hussein.

Ezită puţin, apoi întrebă din nou:

— Cine?

— Hussein Al Foukhar, zise acesta cu o voce jovială. Nu mă mai ţineţi minte? Prietenul din Bekaa!

Fără să lase arma din mână, Malko deschise şi îl zări pe libanez cu o valijoară în mână, în costum croit după moda din Europa. Acesta

---

[41] Sărăcuţa! Sărăcuţa! (n.a.).

intră în apartament şi văzu pistolul din mâna lui Malko.

— Aveţi neplăceri?

— Da, răspunse Malko.

După ce termină de povestit ce ştia, Hussein Al Foukhar clătină din cap cu tristeţe.

— Ştiu ce simţiţi. Am cunoscut-o pe Maya, venea deseori să danseze la nunţi, l-au ucis înainte băiatul. Dar, aşa e viaţa, aşa e războiul… Trebuie să primeşti loviturile de care ai parte, astfel stă scris în Coran.

Vorbea fără nici un fel de ironie, tutuindu-l pe Malko ca să-i arate că îi împărtăşeşte durerea. Iar în această situaţie, el nu vedea decât un singur mod de a răzbuna moartea lui Maya Sarkis..

— V-aţi întâlnit cu Imad Mughnieh la Teheran? îl întrebă el.

— Da.

— Şi?

— Am o veste bună şi una rea, zise Hussein Al Foukhar.

— Care e vestea bună?

— Imad Mughnieh preconizează să vină în Liban peste câteva zile.

Pulsul lui Malko se acceleră pe dată. După oribila descoperire din această după-amiază, zărea în sfârşit o licărire de speranţă.

— Mai daţi-mi amănunte, ceru cu aviditate Malko.

Hussein Al Foukhar se aşează mai confortabil.

— În mod oficial, zise el, Mughnieh trebuie să vină aici ca să asiste la festivitatea oferită în cinstea sărbătorii *Achdura*[42], însă nu acesta este adevăratul motiv. În momentul de faţă s-au iscat discuţii aprige în sânul grupării Hezbollah. Tendinţele dure ale şeicului Toufaili sunt total opuse moderaţilor. Toufaili i-a cerut lui Mughnieh să obţină în favoarea clanului său susţinerea Teheranului, în special a ayatolahului Motachemi.

— Cu ce va sosi?

— Cu un avion de la Teheran la Damasc, apoi cu o maşină pe drumul ce străbate Bekaa până în suburbia sudică. Va beneficia bineînţeles de protecţia nemijlocită a membrilor Hezbollah.

Malko nu întrezărea decât un singur lucru: Imad Mughnieh se va afla la Beirut, exact la îndemâna lui. Hussein Al Foukhar îi domoli imediat entuziasmul.

— Aşteptaţi să auziţi şi vestea rea. Călătoria rămâne doar în stadiul de proiect, fiindcă sirienii i-au dat de înţeles că nu-l vor lăsa să treacă pe teritoriul lor ca să nu-şi „otrăvească” relaţiile cu americanii. În concluzie, Mughnieh nu va putea să vină la Beirut.

Decepţia îl lăsă pe Malko fără grai. Era o nenorocire! Ca să fie pe

---

[42] Mare sărbătoare religioasă a şiiţilor care celebrează moartea imamului Ali (n.a.).

placul americanilor, sirienii îl vor salva pur şi simplu pe Imad Mughnieh. Malko nu va accepta această ultimă inoportunitate. Deodată, îşi aminti de „legătura” lui Vincent Faulkner cu serviciile de informaţii siriene, adică cu colonelul Ali Ghazala. Poate că mai exista o şansă să întoarcă situaţia în favoarea lor.

— Să presupunem că sirienii îl vor lăsa să vină pe Imad Mughnieh. Cum vom proceda în cazul ăsta?

Hussein Al Foukhar clătină din cap.

— Bineînţeles că nu vom acţiona cât va dura drumul, căci va fi foarte bine apărat. Dar o să fie mult mai uşor la Borj Brajnieh unde locuieşte familia lui. Cu siguranţă că se va duce s-o vadă, sau poate chiar va dormi acolo. Va fi în continuare sub pază, fireşte, dar nu atât de mult. Dar cum îi veţi determina pe sirieni să-şi schimbe atitudinea?

— Vincent Faulkner are o legătură la nivel înalt acolo…

Libanezul, neîncrezător, se trase puţin de bărbuţa deasă.

— Nu este chiar imposibil, recunoscu el. În prezent, sirienii îi împing pe membrii Hezbollah să se grupeze într-un partid politic „convenabil” pe care să-l poată cumpăra şi manipula. Un partid recunoscut ca atare de alte ţări. Or, în această optică, un om ca Imad Mughnieh ar putea fi exact ca paiul în ochi. Vremea luărilor de ostatici a trecut. Probabil că nu se vor supăra prea tare dacă Mughnieh va dispărea. Cu-atât mai puţin, aripa moderată a grupării Hezbollah. Mughnieh a început să-i deranjeze. Din cauza trecutului său eroic, este de neatins, în schimb, aruncă o lumină nefavorabilă asupra grupării Hezbollah. Se ştie că, atâta timp cât va fi confundată cu oameni ca Imad Mughnieh, nu va dobândi credibilitate în plan politic.

Malko asculta fascinat această analiză care îi mai dădea cât de cât o speranţă. Dar din nou Hussein Al Foukhar îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Pentru ca ideea dumneavoastră să funcţioneze, sublinie el, trebuie să aveţi un contact foarte bun şi la nivel înalt cu sirienii. Şi să vă asiguraţi că nu fac un joc dublu, aşa cum le e obiceiul.

— Când va sosi şi cât timp va sta aici? întrebă Malko.

Hussein Al Foukhar căscă, îi zâmbi lui Malko şi se ridică.

— Sunt obosit! Plec din nou la Baalbeck. Ştiţi cum să mă găsiţi. Vă urez mult noroc.

Malko se ridică şi el ca să-l conducă, aducându-şi brusc aminte de o altă promisiune pe care i-o făcuse Al Foukhar.

— Ce se întâmplă cu fotografia iranianului care l-a torturat pe William Buckley?

— Mereu vreţi mai mult, zise libanezul schiţând iarăşi un zâmbet. O să mă ocup şi de asta. Mâine.

Malko se hotărî pe loc. Mai simţea încă mâinile mamei lui Maya încleştate pe el. Trebuia să reuşească şi în plus, s-o răzbune pe

femeie.

— Am mare nevoie de fotografie, insistă el, indiferent de preţ.

— Mă voi strădui, îi promise Hussein Al Foukhar, dar dacă veţi pune mâna pe Mughnieh va fi destul.

Când ajunse în pragul uşii, se întoarse şi-i zise cu afecţiune:

— Dumnezeu să te aibă în pază!

Malko se uita la liftul care cobora. Dacă era victima unei manipulări grandioase? Dacă după Maya, îi voiau şi capul lui? La urma urmelor, Hussein Al Foukhar putea foarte bine să facă un joc dublu, iar exemplul lui Fouad Daouk îi amintea că în Liban nici o persoană nu inspira încredere. Numai morţii nu pot să trădeze.

*

* *

Samir şi Nabil Maalouf îl ascultau pe Malko precum nişte câini bine dresaţi: îl pironeau cu ochii lor negri ca de şarpe. Le venise rândul să se revanşeze. Malko se hotărâse să-i pună la treabă în cazul lui Imad Mughnieh. Mai întâi, trebuia să afle totul despre familia lui. Apoi, va găsi el un plan. *Achoura* începea abia peste patru zile.

— Aveţi de gând să vă duceţi acolo? îl întrebă Malko.

— Da, avem nişte prieteni acolo. Am luptat împreună împotriva palestinienilor.

— Nu dispuneţi de prea mult timp…

— E suficient.

Malko îşi luă rămas bun şi se întoarse în cuptorul de afară mai hotărât ca oricând. Capul lui Maya era un avertisment, îşi repetă el.

Buick-ul cobora cu viteză mică pe strada Hazma. Magazinele bijutierilor erau goale-goluţe din cauza crizei. Sohbi îl făcu atent:

— Suntem urmăriţi.

Malko se întoarse şi văzu în spatele lor un break alb cu cinci bărbaţi cu mutre bune de spânzurat înghesuiţi în el. Printr-un geam deschis ieşea ţeava unui Kalaşnikov. Se uită la placa de înmatriculare: SYR3421GO. Era un număr sirian. Moukhabaratul…

Poliţia secretă siriană era atotputernică în Beirut… Malko simţi un val de adrenalină invadându-i arterele.

— Acum ce facem? îl întrebă Sohbi neliniştit.

Malko nu pregetă. Nu avea de gând să-i invite în apartamentul din Ashrafieh.

— Ne ducem la Ambasada americană.

Chiar era singurul loc unde sirienii nu ar îndrăzni să vină după el. Sohbi Jalloul acceleră, o luă pe bulevard, trecu de un punct de control al armatei libaneze, apoi merse prin port către Jounieh.

Exact înainte de a ajunge în bulevard, era un post al armatei siriene care controla vehiculele. Veni şi rândul lor. În loc să-i lase să treacă, soldatul îi făcu semn lui Sohbi să oprească într-o parte, unde stăteau

de pază doi sirieni înarmaţi cu lansatoare de rachete... Nu aveau cum să se strecoare. De-abia opriră, că break-ul alb ajunse lângă ei. Pasagerii acestuia ţâşniră, fiind dotaţi cu armament impresionant. Se adresară cu brutalitate în arabă lui Sohbi şi, cum acesta nu se mişca mai repede ca să le arate actele, îl smulseră din maşină fără menajamente. O mutră puţin amabilă cu mustaţă se aplecă spre Malko.

— Paşaportul!

Malko îi întinse paşaportul austriac. Sirianul se uită la el, îl băgă în buzunar şi se îndepărtă imediat. După ce se sfătuiră repede, unul dintre cei cinci fioroşi se urcă lângă Sohbi şi îi făcu semn să pornească.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Ne duc la secţia lor.

— De ce?

— Spun că e un control. Cineva a fotografiat nişte dispozitive militare siriene.

— Eu nu am aparat de fotografiat!

— Puţin le pasă, e doar un pretext.

O luară pe drumeagurile ce şerpuiau pe colina Senn el-Fil, până ajunseră la o alee păzită de doi soldaţi sirieni şi de o barieră. Le dădură cale liberă şi se opriră în faţa unei case vechi, devenită acum post militar. Îi duseră pe Malko şi pe Sohbi într-o încăpere de la primul etaj, unde stăruia o căldură sufocantă. Peste tot erau agăţate tot felul de arme, un aparat de radio hârâia, telefoanele sunau într-una. Un bărbat cu jiletcă, tânăr, brunet, slab, care le arătă puţină cordialitate, le răspundea în engleză. Era un ofiţer...

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

— Nimic, răspunse sirianul, un control şi atât. Acum vreo două zile, o maşină cu număr ca al dumneavoastră a fost văzută la Bekaa, în apropierea unui sat în care s-a comis o crimă. Verificăm doar. Vreţi o cafea?

Malko simţi cum i se scurge tot sângele în picioare. O nenorocire nu vine niciodată singură, asta era clar. A fost nevoie să răspundă când în încăpere intră un agent din Moukhabarat ce agita o armă Skorpio. O găsise în portbagajul Buick-ului.

Discutară aprins cu Sohbi pe care îl forţară să se aşeze pe un scaun. Palid la faţă, a trebuit să suporte întrebările celor trei poliţişti arţăgoşi. Cum se pierduse în explicaţii vagi, se năpustiră asupra lui cu picioarele, cu pumnii până când libanezul căzu la pământ. Ofiţerul îi privea cu nepăsare.

— Opriţi-i! îi ceru Malko.

Sirianul nici nu se clinti.

— Este interzisă deţinerea de arme, zise el simplu, este un delict

grav. Cum doriţi cafeaua? *Masbout?*[43]

Îşi scoase jiletca să respire mai bine... Un zgomot de paşi se auzi dinspre scară şi apăru o tânără, îmbrăcată într-o rochie cu flori, decoltată şi strânsă pe corp, descheiată la primii. Nasturi, machiată, strălucitoare. Malko înţelese că a venit ca să dea un telefon. Sirianul îi întinse numărul, iar ea vorbi în arabă, legănându-se într-una pe loc, în timp ce ofiţerul îi arunca ocheade de îndrăgostit. Asta da colaborare.

Malko era lac de sudoare. Ceilalţi nu îi mai cărau pumni şi picioare lui Sohbi, ci îi tamponau faţa tumefiată. Ofiţerul vorbea mereu prin staţie şi nu le mai acorda nici o atenţie celor doi prizonieri.

S-au scurs astfel două ore. Soarele scăpăta acum la orizont, iar aerul condiţionat nu funcţiona din cauza penei de curent electric. Sună din nou telefonul, însă, de data asta, Malko îşi auzi numele rostit într-un torent de cuvinte arabe. Tonul ofiţerului deveni mult mai respectuos. După ce închise, afişă un zâmbet radios.

— S-a aranjat. Şeful meu vă primeşte.

Îi strânse cu căldură mâna lui Malko, grăbit să rămână singur cu tânăra neobrăzată care nu va întârzia să se întindă pe unul dintre paturi. Mort de spaimă, Malko nu scoase nici un cuvânt. Coborâră, însoţiţi de bărbaţii aceia înfricoşători şi plecară spre Beirutul de Vest. În faţa unei clădiri luxoase abia terminate, se afla o cazarmă a armatei siriene. Îi duseră într-un imobil cu aer condiţionat. Când ajunseră pe culoar, un bărbat în cămaşă albă cu mâneci scurte şi într-un pantalon închis la culoare veni în faţa lui Malko numai zâmbet.

— *Ahlam wa sabam!*[44]

Îi invită pe Malko şi pe Sohbi Jalloul într-un birou răcoros în care se mai afla o persoană: era Vincent Faulkner, care semăna cu Burt Reynolds mai mult ca niciodată. Cerculeţul roşu al pachetului de Lucky Strike pus în buzunarul de la piept al cămăşii albe semăna cu o ţintă plasată chiar în dreptul inimii.

---

[43] Obişnuită? (n.a.).

[44] Bine aţi venit! (n.a.).

Capitolul XIV

Malko nici nu apucă să deschidă gura, că şeful Centralei CIA îi zise:

— Nu trebuie să batem toba despre această întâlnire cu colonelul Ghazala, omologul meu din Beirut şi mijlocitorul pe lângă forţele armate siriene.

Acesta zâmbi cu modestie.

— Dumneavoastră ne-aţi eliberat? întrebă Malko.

— Sigur.

Colonelul Ali Ghazala fuma cu un zâmbet enigmatic pe buze. Cu mustăcioara fină şi cu părul argintiu, semăna cu un dansator al anilor ’30. Malko nu îndrăznea să zică nimic ca să nu facă vreo gafă. Vincent Faulkner îi veni în ajutor.

— L-am pus în temă pe colonelul Ghazala cu planul nostru de arestare a lui Imad Mughnieh şi de anchetă în legătură cu membrii Hezbollah ce s-au făcut vinovaţi de mai multe răpiri.

— În calitatea mea de reprezentant al guvernului sirian, zise colonelul Ghazala, nu pot să comand asemenea acţiuni…

Malko simţi că medalia de aur la olimpiada ipocriziei va fi greu de atribuit. Americanul continuă:

— Colonelul Ghazala a aflat de răpirea unei cetăţene libaneze care colabora cu noi, dar, din păcate, nu poate interveni în mod oficial. Libanul este un stat suveran.

Iată cine a câştigat medalia de argint!

— În orice caz, adăugă Malko, de acum înainte orice intervenţie va fi zadarnică.

Spuse istoria cu macabrul pachet pe care l-a primit. Colonelul sirian se strâmbă dezgustat şi făcu un gest de neputinţă.

— Este o crimă absolut oribilă, recunoscu el. Din nefericire, nu prea avem priză la gruparea Hezbollah.

Acestea au fost toate cuvintele de regret la adresa lui Maya Sarkis… Malko schimbă o privire cu Vincent Faulkner care rupse scurtul moment de tăcere adresându-se colonelului.

— În tot cazul, dragă Ali, îţi mulţumesc pentru intervenţia ta care a reuşit să alunge o regretabilă neînţelegere.

— Am făcut-o în numele prieteniei dintre cele două ţări. Dar pot să vă spun de ce Imad Mughnieh este indezirabil pe teritoriul sirian şi că, dacă vine la Damasc din Teheran, nu va fi primit.

Ridicându-se, Vincent Faulkner propuse:

— De ce n-am lua cina împreună? Întotdeauna ne vedem pe fugă.

Colonelul stătu puţin pe gânduri.

— Bună idee, zise el. Dar vă invit eu la restaurantul *Fakhreddine* din Bourmanna, peste o oră.

Când ajunseră în curte, Faulkner îi zise lui Malko:

— Daţi-i drumul lui Sohbi, vă conduc eu.

Nu era cu Honda albă, ci cu un Mercedes 500 şi cu un Range Rover de protecţie. Abia se aşezaseră în maşină, că americanul răsuflă uşurat…

— Veniţi de foarte departe!

— Ce s-a întâmplat?

— Târâtura aia de Fouad Daouk nu numai că v-a arătat un fals Imad Mughnieh, dar v-a dat şi pe mâna Moukhabaratului! Avea nevoie de sprijinul lor ca să-şi cumpere hotelul din Alep cu dolarii noştri. Le-a spus că un american a împuşcat un membru Hezbollah şi le-a dat numărul Buick-uluil Sirienii vă caută peste tot…

— Cum aţi reuşit să interveniţi?

— După ce Maya Sarkis a fost răpită, am cerut o audienţă la colonelul Ghazala, „cârtiţa” mea de la sirieni – îl ajut în afacerile cu droguri. Imediat a acceptat să mă primească oficial şi m-a întrebat de cum m-a văzut dacă lucraţi cu mine… Am fost obligat să-i spun că efectuăm o operaţiune de „cercetare”. În schimbul eliberării dumneavoastră, i-am promis că oprim totul. La rândul lui, m-a asigurat că, dacă Imad Mughnieh va încerca să treacă prin Siria, îl va întoarce din drum. Mi-a confirmat că se găseşte la Teheran. Sper ca operaţiunea noastră să nu se termine aşa.

Vincent Faulkner se trase de mustaţă şi conchise:

— Era un scenariu bine pus la punct, însă acum suntem într-un impas.

Mergeau pe drumul de coastă, în direcţia Jounieh, Malko îl întrebă deodată:

— Aveţi încredere în colonelul Ghazala? E în stare să-i mintă pe membrii Hezbollah?

— Nu cred că s-ar jena… De ce?

— Peste trei zile Imad Mughnieh va veni la Beirut dacă sirienii îl vor lăsa să treacă. Mi-a spus azi Hussein Al Foukhar.

Vincent Faulkner fluieră uşurel.

— Sunteţi sigur de asta?

Malko îi relată cum a decurs întrevederea.

— Dacă reuşim ceva, conchise el, avem o şansă să depăşim planurile noastre iniţiale. Nu v-ar surâde ca pe lângă Imad Mughnieh să-l curăţăm şi pe iranian?

— *For Christ sake!* strigă americanul. Aş da un an din salariu ca să-i văd morţi pe netrebnicii ăia!

Ajunseră la Ambasada americană şi aşteptau în faţa porţii masive cu grilaj negru ca să se deschidă.

— Aveţi destulă încredere în Ghazala în ce priveşte misiunea noastră? îl întrebă Malko.

Vincent Faulkner îi răspunse în timp ce mergeau încet în interiorul

ambasadei:

— Trebuie să acţionăm în două etape, zise Vincent Faulkner. Mai întâi, să lansăm la Damasc mesajul potrivit căruia nu vedem nici un inconvenient în venirea lui Mughnieh la Beirut. Îngropăm securea războiului în cadrul unei apropieri între ţările noastre. Ghazala poate să susţină acest lucru într-o manieră credibilă... Dacă Damascul acceptă, Ghazala, care se va îndoi cu siguranţă de orice maşinaţie, va rămâne mut ca o lebădă, atât faţă de superiorii săi, cât şi faţă de membrii Hezbollah.

— Sirienii nu vor risca nici un pic, observă Malko. Dacă i se va întâmpla ceva lui Imad Mughnieh, vor susţine că au vrut să-i facă pe plac.

— Adevărat, recunoscu americanul, însă, momentan, sirienii au nevoie de forţele Hezbollah. Este singura carte pe care o au în negocierile cu Israelul. În concluzie, nu vor să le facă neplăceri... Este neapărat necesar ca prietenul meu Ali să aibă motive foarte *serioase.*

*

* *

Masa nici nu se mai vedea de atâtea aperitive. Vreo douăzeci de feluri diferite, de la obişnuitul *hommouz,* până la crevetele la grătar. Restaurantul *Fakhreddine* se afla pe marginea unui promontoriu ce străjuia o vale adâncă, iar panorama se întindea până în largul mării. Era mult mai răcoare decât la Beirut din cauza altitudinii şi primiseră una dintre cele mai bune mese chiar pe marginea terasei.

De la masa vecină îi supravegheau patru oameni din Moukhabarat care nici măcar nu se străduiau să-şi ascundă armele. Aici, sirienii erau la ei acasă.

De puţin timp, colonelul Ghazala mânca cu mai puţină poftă pentru că intraseră în miezul problemei...

Poate că nici nu se aşteptase la o asemenea cerere. O parte din discuţie se derulase în arabă şi Malko nu înţelesese ce îi propusese mai exact Vincent Faulkner.

— Mâine dimineaţă mă voi duce chiar eu la Damasc, zise brusc colonelul sirian. Nu trebuie să discutăm acest subiect la telefon.

— Credeţi că veţi obţine un răspuns pozitiv? întrebă Vincent Faulkner.

— Depinde de ce le ofer în schimb.

— O scrisoare din partea mea trimisă Departamentului de Stat prin care dau asigurări că Siria a încetat să mai fie o ţară care îi protejează pe terorişti, zise Vincent Faulkner.

Vădit descumpănit, colonelul lăsă privirea să-i rătăcească peste peisajul din vale. Era exact lucrul pe care ţara lui îl reclama de multă vreme. Vincent Faulkner răsuci cuţitul în rană:

— În plus, nici măcar moderaţii din gruparea Hezbollah nu vedeau

cu ochi răi eliminarea lui Imad Mughnieh…

— În cazul ăsta, mergeţi prea departe, protestă colonelul Ghazala cu vădită rea-credinţă.

Ca să-şi dea importanţă, începu să ciugulească din farfuria cu fursecuri care tocmai fusese adusă pe masă. Ca să pecetluiască şi mai bine pactul dintre ei, Vincent Faulkner comandă o sticlă de Gaston de Lagrange XO pe care colonelul se grăbi s-o onoreze. Era altfel decât coniacul sovietic.

Se pregăti de plecare, fiind într-o stare de euforie, înconjurat de „gorilele” sale, dar mai întâi se adresă lui Vincent Faulkner:

— Mâine seară vei primi răspunsul meu, promise colonelul.

*

* *

— Nu vă mai înţeleg, mărturisi Malko atunci când rămaseră singuri.

— Ne-am modificat strategia, zise Faulkner. Ali m-a convins că Damascul nu crede că avem intenţii bune… în concluzie, cu sirieni: facem un joc cinstit. Ei ne ajută, iar noi îi gâdilăm pe spate.

— Vreţi să spuneţi că ne ajută să-l lichidăm pe Mughnieh?

— Acest lucru nu va fi în veci recunoscut oficial, dar ai dreptate.

— De ce ne fac un astfel de cadou?

— Ţin cu tot dinadinsul să-şi recapete buna imagine…

— Nu se vor duce să ne toarne membrilor Hezbollah?

— Nu. Altminteri, Ali Ghazala ar avea mari neplăceri. Trebuie doar să aşteptăm şi să fim cu băgare de seamă. Pentru că gruparea Hezbollah ştie cine sunteţi şi nu va sta cu mâinile în sân.

*

* *

Malko privea soarele care apunea peste Beirut. Ziua trecuse încet. Trist, aştepta răspunsul colonelului Ali Ghazala. Vincent Faulkner îl va anunţa imediat. Între timp, îi trimisese pe fraţii Maalouf în recunoaştere la Borj Brajnieh unde locuia familia lui Mughnieh. Sohbi Jalloul veni pe nesimţite pe balcon şi îi zise:

— A venit Samir. Vrea să vă spună ceva.

Malko îl urmă pe libanez în salon. Samir Maalouf vorbea ca întotdeauna cu voce duioasă şi nu ştia ce să facă cu picioarele sale lungi. După ce trase un fum din ţigară, spuse:

— I-am dibuit apartamentul. Se află la etajul ai patrulea într-o clădire arătoasă, dar s-ar putea să nu locuiască acolo, ci să se ducă la cazarma forţelor Hezbollah din strada Haidi. Acolo este imposibil să ne ducem după el. Dar mi-a venit o idee.

Îi expuse lui Malko părerea sa. Era departe de a-i fi pe plac, însă nu era momentul să se lase condus de sentimente. Fraţii Maalouf nu se dădeau în lături de la nimic. Planul pe care îl pregăteau cerea o

organizare minuţioasă, cu multe riscuri, dar nu păreau să se sinchisească de acest lucru. Malko dorea din tot sufletul să evite o nouă greşeală… Discutară îndelung.

— Cred că datorită prietenului meu voi afla exact când va sosi Imad Mughnieh, încheie Samir Maalouf. L-am promis zece mii de dolari.

— Perfect, aprobă Malko.

— Deşi îi spusese tot ce avea de spus, Samir Maalouf nu se clintea de pe canapea.

— Mai e ceva? îl întrebă Malko.

— Da, zise acesta cu sfială, l-am identificat pe unul dintre miliţienii care au ridicat-o pe Maya Sarkis. Când a interogat-o el i-a tras un glonţ în cap după ce a ameninţat-o. S-au purtat foarte dur cu ea.

— E adevărat?

— Cineva şi-a dat drumul la gură prea mult. Dacă vreţi, putem să mergem chiar acum, ştiu unde locuieşte.

Era inutil să mai spună ceva. Malko îşi aminti de promisiunea făcută mamei tinerei asasinate. Declarase deja război forţelor Hezbollah, deci nu mai avea ce pierde. Dar mai întâi, dorea să afle răspunsul de la colonelul Ghazala. Sohbi trebuia să-l aducă înainte de căderea nopţii.

— Am putea merge mâine acolo? îşi dădu el cu părerea.

— Nici o problemă, zise Samir Maalouf. Nu are nici o presimţire, nu se va mişca de acolo.

Malko îi spuse politicos să plece. După o jumătate de oră, Sohbi apăru; se întorcea dintr-una din misterioasele lui plimbări ca să telefoneze.

— Am vorbit cu domnul Vincent. Mi-a zis să vă transmit că răspunsul colonelului este afirmativ.

Deci Imad Mughnieh venea la Beirut! Malko l-ar fi sărutat. Mai rămăsese să pună la punct câteva aspecte împreună cu fraţii Maalouf, în speranţa că vor fi mult mai profesionişti decât în cazul lui Maya Sarkis. Nu li se oferea de două ori şansa să-l lichideze pe Imad Mughnieh. Extrem de bucuros, Malko îşi turnă o porţie de votcă foarte rece şi o sorbi încet în timp ce admira apusul de soare.

*

* *

Postul poliţiei militare ce despărţea Siria de Liban la Maazar, la est de Bekaa, dormita în apusul de soare. În cele două sensuri, şiruri de camioane aşteptau cuminţi controlul sadic al poliţiştilor şi al vameşilor sirieni. Numai bacşişurile erau în stare să evite distrugerea mărfii sau reţinerea zile întregi în vamă în canicula apăsătoare. Formalităţile erau atât de complicate, încât durau uneori două ore pentru un camion în toată regula.

De aceea, era imposibil de trecut în direcţia Liban – Siria cu un

vehicul cu număr de Liban. De aici, un trafic fructuos de plăcuţe cu numere false sau chiar cu acte false. Fireşte că haşişul şi heroina ce proveneau din Turcia treceau repede prin munţi, sub protecţia unităţilor speciale de poliţie, evident bine. Hrănite... Pe urmă, se îndreptau spre Israel şi Tel Aviv. Cel puţin în acest domeniu, se instalase pacea în Orientul Mijlociu.

Ocolind şirul de vehicule staţionate la bariera vopsită în roşu şi negru, un BMW alb cu geamuri fumurii se prezentă la control claxonând de mama focului.

Un soldat mai morocănos se apropie. Unul dintre geamuri fu acţionat electric, iar în interiorul vehiculului zări trei persoane. Şoferul, un zdrahon ras în cap, lângă el un mustăcios cu o mitralieră pe genunchi şi, în spate, un bărbat slăbuţ, palid, cu barbă şi aer de intelectual. Maşina era burduşită cu arme, iar reflexele verzui ale geamurilor arătau dar că este blindată...

Furios la culme că a fost imprudent, soldatul se dădu un pas înapoi, armă Kalaşnikovul şi strigă destul de tare ca să fie auzit de camarazii săi:

— Ieşiţi cu toţii cu mâinile sus!

Dar nici unul nu se clinti. Geamul din spate se lăsă încetişor, apărând o mână îngrijită ce ţinea un dreptunghi din plastic vopsit în culorile drapelului sirian. Posesorul acestuia îl agita ca să-l facă pe soldat să vină să-l ia. Intrigat, acesta îl înşfăcă. Era un permis de trecere fără fotografie, dar erau câteva rânduri în arabă: „Autorităţile guvernamentale siriene cer membrilor din Moukhabarat să-i lase liberă trecere posesorului acestei legitimaţii, cu armele şi mărfurile personale, pe teritoriul Republicii Siria şi în Liban, din motive de securitate. Această legitimaţie este valabilă între 15 şi 30 iunie 1993". Purta şi o semnătură: „Cartierul General al armatei Republicii Arabe Siriene, Serviciul de Informaţii". Autenticitatea documentului era atestată de câteva ştampile.

Tulburat, soldatul restitui legitimaţia. Nimănui nu trebuia să-i fie teamă de posesorul acesteia. Se întreba doar cine ar putea fi, dar îl salută totuşi, BMW-ul îşi reluă drumul lăsând dâre pe asfalt, sub privirile pline de invidie ale altor şoferi. Dincolo de postul vamal era aşteptat de două Mercedesuri fără numere, ticsite cu oameni înarmaţi. Unul trecu înainte, iar celălalt rămase în spate. Cele trei vehicule coborâră în vale îndreptându-se spre Beirut. Datorită plăcuţelor de înmatriculare siriene, convoiul de-abia încetini când ajunse la baraje. Stând pe bancheta din spate, Imad Mughnieh privea peisajul înşirând mătăniile din chihlimbar. Era fericit că se întorcea. La Teheran se plictisea de moarte fiindcă iranienii îl cam priveau de sus. Mai cu seamă că suferea îngrozitor din cauza inactivităţii...

De-a lungul anilor a dat lovituri sângeroase, a luat ostatici, a

asasinat, a organizat atentate, începând chiar cu fieful lui din suburbia sudică. A devenit un mit nu numai pentru prieteni, ci şi pentru duşmani. Acum avea chef să-şi reia activitatea. Va profita de această sărbătoare şi se va duce în sud, ca să pregătească acţiuni teroriste împotriva Israelului, infiltrându-şi agenţii de-a lungul celei mai bine păzite frontiere din lume. Unii dintre ei vor fi ucişi fără să-şi fi îndeplinit misiunea, dar acest lucru nu avea prea mare importanţă; deţinea un număr inepuizabil de martiri dornici să-şi dea viaţa precum profetul Ali care a fost executat în secolul al VII-lea…

Îşi privi legitimaţia din plastic fericit şi îngrijorat deopotrivă. Ultima oară, în ciuda măsurilor de prevedere luate la Teheran, sirienii l-au întors de pe aeroportul din Damasc ca pe cel mai umil pasager fără viză. Tocmai pe el, Imad Mughnieh în faţa căruia a tremurat o lume întreagă şi în special, America! Mai simţea încă gustul amar al acelui afront. Se grăbea să ajungă la Beirut ca să-l vadă pe fiul lui mai mare, Ahmad, în vârstă de doisprezece ani care învăţa la o şcoală coranică. Poşta şi telecomunicaţiile funcţionau foarte prost în Iran şi în Liban, aşa că nu primise decât puţine veşti, cum ar fi de la un călător ca Hussein Al Foukhar, şiit ca şi el.

Micul convoi lăsă Zalili undeva în dreapta şi se îndreptă spre primii versanţi ai colinelor ce duceau la Aley şi la Baabda. Însă, înainte de a ajunge la Baabda, o luară pe bifurcaţie ca să nu traverseze ţinutul creştin, intrând în suburbia sudică pe nişte drumuleţe lăturalnice.

Imad Mughnieh se va instala direct în cazarma forţelor Hezbollah din Hey-Mahdi. Acolo nimeni nu putea să vină să-l lichideze. Nu ignora faptul că americanii au pus preţ pe capul lui. Însă astăzi nu avea prea mare importanţă. Toate informaţiile care proveneau din Beirut erau la fel: în oraş nu se mai găseau americani, în afară de câţiva diplomaţi îngrijoraţi de soarta lor. O stare de lucruri care îi convenea de minune pentru acţiunea lui…

*

* *

Vreo doisprezece bărboşi se aliniară ca să supravegheze etajul cazarmei Hey-Mahdi ce adăpostea serviciile de securitate ale forţelor Hezbollah. La etajul al patrulea, sub comanda şeicului Naim Kassiz, s-a adunat o mică echipă. Obiectivul: să stabilească acţiunea forţelor Hezbollah faţă de operaţiunea declanşată împotriva lor. Datorită mărturiilor obţinute la Bekaa şi identificării lui Maya Sarkis, aflaseră că americanii întreprinseseră o acţiune de lichidare, a câtorva elemente de-ale lor. Cu certitudine că Hadj Ali Chehade, tipograful, fusese executat. Iar rolul lui Zema Hazmiye nu a fost încă stabilit.

Ibrahim Halla, tânărul patiser, a fost victima aceluiaşi val. Un val ce se afla chiar în faţa lor, nemaivorbind de fata pe care au executat-o ei şi de spionul american stabilit în cartierul Ashrafieh.

O singură întrebare îl obseda pe Naim Kassiz: oare sirienii erau amestecaţi şi ei în această lovitură? În stadiul în care se găsea, îi era imposibil să ştie.

Discuţia nu dură prea mult. Spionul trebuia eliminat neapărat, oricare ar fi consecinţele între ei şi sirieni. Dar mai ales din cauza prezenţei lui Imad Mughnieh la Beirut.

Capitolul XV

De vreo două zile, Samir Maalouf îşi lăsase barba să crească precum membrii Hezbollah care şi-o aranjează cu maşina de tuns. Umbla prin suburbia sudică trăgând după el un cărucior plin cu mai multe sorturi de janareks1 şi cu prăjituri. Venea dinspre nord, de lângă Chia, coborând treptat, treptat. Un miliţian Hezbollah îl controlase, căci era nou în cartier. Îi arătă actul de identitate ca să vadă că este şiit; i-a explicat că în Beirutul de Vest concurenţa este prea mare şi de aceea a venit în sud.

— *Allah maak!* se mulţumi să spună miliţianul.

Nimeni nu l-a mai băgat în seamă. Cine putea bănui că într-unul din conteinerele cu fistic se ascundea un Skorpio, în eventualitatea în care…

Chiar în dimineaţa asta, se postase vizavi de parcarea unor imobile cenuşii şi supraaglomerate. Copii neîngrijiţi, desculţi, slabi ca nişte ţâri, jucau fotbal cu strigăte ascuţite. Se străduiau să nu arunce mingea pe mormanele de gunoi care împestriţau tot locul, unde căutau de mâncare pisicile vagaboande. Un mecanic auto aşezat în faţa unui conteiner naval care îi servea drept atelier se chinuia să repare ceea ce, odinioară, fusese un motor. În parcare se auzea muzică de la un tranzistor. La parterul clădirii din stânga, într-un magazin, se vindea îmbrăcăminte specifică islamiştilor. La etajul al patrulea locuia familia lui Imad Mughnieh.

În schimbul unei modeste sume în dolari, unul dintre prietenii lui şiiţi i-o arătase pe nevastă-sa. O urmărise deja de două ori în timp ce îşi făcea târguielile împreună cu fiul ei Ahmad care purta un tricou negru cu chipul imamului Moussaoui. Ca în fiecare zi, băiatul nu întârzia să coboare în parcare ca să joace fotbal cu ceilalţi copii. Era pasiunea vieţii lui…

Samir Maalouf îşi şterse fruntea. Îi deplângea sincer soarta bietului Iyad, un analfabet amabil de la care împrumutase căruţa, care câştiga în medie cinci mii de lire libaneze pe zi. Şi trudea din zori şi până noaptea. Samir îi spusese că are de transportat nişte droguri, iar Iyad profitase şi îi ceruse o taxă de douăzeci de dolari pe zi, adică de zece ori mai mult decât câştiga el. Astfel se instală printre ruinele stadionului Camille-Chamoun, profitând de acest răgaz binemeritat.

Dar, nişte strigăte de copii îl făcură pe Samir Maalouf să ridice capul. Ahmad Mughnieh se întâlnise cu prietenii lui… Samir începu să împingă uşurel căruciorul în direcţia lor, strigând preţul fisticului şi al baclavalelor însiropate, pline de nucă şi de migdale, apărate de muşte de un tifon subţire.

Copiii nu-şi dădură seama de prezenţa lui decât mai târziu, când lăsară mingea şi se îngrămădiră în jurul lui. Unul dintre ei flutura o

bancnotă mototolită de cincizeci de lire cu care putea cumpăra câţiva sâmburi de fistic înveliţi în coaja lor verzuie, însă tuturor le lăsa gura apă după delicioasele baclavale prea scumpe pentru ei... Chiar lângă cărucior, Ahmad, cu tricotul lui negru, avea ochii cât cepele. După ce le-a împărţit câţiva sâmburi de fistic, Samir îl întrebă vesel:

— Hei tu, micuţule *chaheb* care îl respecţi pe imamul nostru, vino, vreau să te răsplătesc în numele lui Allah!

— *Aiwa! Aiwa!* strigă puştiul bucuros, dând din coate şi ţopăind de fericire.

Cu mişcări atente, Samir ridică tifonul şi îi întinse puştiului o bucată mare de baclava pe care o înfulecă dintr-o înghiţitură... Mai greu a fost că n-a putut să scape de ceilalţi, fiind obligat să le dea şi lor... După aceea, se duse către nord, sub privirea distrată a unui soldat Hezbollah ce făcea de gardă şi îl salută cu mâna la inimă. Dacă ar fi bănuit cine este, i-ar fi smuls inima din piept cu mâinile goale. Până să ajungă la stadionul Chamoun, mai avea trei sferturi de oră de mers.

*

* *

Micul convoi se strecura cu toată viteza pe străduţele înguste şi întortocheate din cartierul Borj Brajnieh. BMW-ul încadrat de cele şase Range Rover pline cu bărbaţi înarmaţi se opri în faţa clădirii unde locuia familia Mughnieh, iar din el coborî un om slăbuţ, mic de statură şi bine îmbrăcat. Urcă vioi cele patru etaje, încadrat de două dintre cele mai bune gărzi de corp ale sale.

Fiind anunţată dinainte de sunetul claxonului, soţia lui îl aştepta în uşa apartamentului. Cu lacrimile pe obraz, ea îi spuse:

— Ahmad e foarte bolnav, acum o oră l-au apucat nişte dureri de burtă cumplite. L-am dus la spitalul Profetul-Atotputernic. Se pare că este o peritonită. Se chircea de durere.

Imad Mughnieh simţi că i se rupe sufletul. Ţinea la Ahmad ca la ochii din cap.

— Mâine mă duc să-l văd, promise el, stai cu el şi spune-i că am venit şi că mă rog lui Allah pentru el. O să scape.

Plecă aşa cum a venit şi nu se simţi în siguranţă decât atunci când ajunse în clădirea neterminată din strada Mahdi care adăpostea comandamentul securităţii forţelor Hezbollah. Peste tot îşi risca viaţa, dar acum nu mai erau bombardamente, nici comandouri... Şeicul Zahir veni lângă el şi îl strânse în braţe. Ca să nu-i strice bucuria, preferă să nu-i pomenească de complotul pus la cale de sionişti şi de imperialişti pe care l-au descoperit.

Apoi, Imad Mughnieh îi primi pe toţi aceia care au lucrat cu el, strânse mâini, sărută bărbi mătăsoase. Erau toţi aceia care şi-ar fi dat şi viaţa pentru el. Cu toate acestea, unii nu se aflau printre ei.

— Ibrahim Halla...? întrebă el.

— A fost omorât nu demult, zise unul dintre camarazi.

Imad Mughnieh nu ceru explicaţii crezând că e vorba de lupta împotriva israelienilor. Îi era sete şi îi aduseră un suc de smochine rece.

Era bine că se afla în Beirut şi asta numai mulţumită sirienilor! Lua asta drept un semn buh. Nu mai purtase o armă de mult timp, ci se mulţumise doar cu o protecţie personală. Şeicul Zahir îi zâmbi complice. Îi rezerva o surpriză straşnică în seara asta, un fel de cadou de bun-venit. Întotdeauna îi făcea plăcere să primească capul unuia dintre duşmanii săi. Cu atât mai mult când era vorba de un agent al CIA.

Când Samir Maalouf ajunse la stadionul Camille-Chamoun, se lăsase deja întunericul. Duse căruciorul lângă o turmă de oi şi plecă să-l caute pe proprietar pe care îl găsi lungit la umbra unei arcade dărâmate.

— *Kifak*[45]*,* întrebă acesta bucuros că mai face rost de încă douăzeci de dolari.

— Bine, răspunse Samir în timp ce îi întindea patru bancnote de câte cinci dolari.

În timp ce omul îi îndesa în buzunar, Samir scoase pumnalul şi îi tăie gâtul, apoi se îndepărtă ca să nu-l stropească jetul de sânge. Membrii Hezbollah puteau ajunge la negustorul de fistic, aşa că era mai bine să şteargă orice urmă.

*

* *

Pentru Malko se scursese încă o zi fără sfârşit. Luase masa singur la restaurantul *Saint-Georges,* după ce încercase în van s-o găsească pe Pamela Cosworth, înecându-şi singurătatea într-o sticlă de Tertre-Daugay din 1982. Acum totul depindea de fraţii Maalouf. Aproape că era hotărât să mai întârzie un pic acţiunea îndreptată împotriva ucigaşilor lui Maya Sarkis, numai să nu facă vreo boroboaţă care să se pună de-a curmezişul şi să le strice planurile. Dar cugetarea nu fu prea lungă. Nu se lăsă bine înserarea, că Sohbi Jalloul îl şi introduse în cameră pe Samir Maalouf.

— Am rezolvat-o cu puştiul, zise el. A mers strună. Acum mă voi ocupa de *chaheb...*

Malko se pregăti să deschidă gura să spună nu, apoi se răzgândi, simţind că Samir Maalouf era îngrijorat de altceva. Lucru ce risca să-i zdruncine hotărârea pentru restul acţiunii. Or, Malko avea *absolută* nevoie de el...

— Bine, zise el ridicându-se. Plecăm.

— Eu rămân jos, propuse Sohbi. În clipa de faţă prefer să nu las

[45] Ce faci? (n.a.).

apartamentul nepăzit.

Malko coborî împreună cu Samir Maalouf şi se urcă în BMW în faţă, lângă el. Nabil era în spate. Trecură fără probleme de două baraje ale armatei libaneze şi ajunseră în Pasajul Muzeului care despărţea Beirutul de suburbia sudică. Samir continuă drumul până când intră în cartierul Cheah. Opri la cinci sute de metri mai încolo, în faţa unei clădiri cu opt etaje din care nu mai rămăsese decât scheletul negricios. Se vedea cimentul gol, fără o fereastră, fără o uşă, numai găuri peste tot... Tâlharii furaseră tot ce nu fusese distrus de incendii şi de obuze. Însă la etajul al optulea strălucea o rază de lumină...

Cum se întâmpla adesea la Beirut, câte o familie se adăpostea acolo, aşezând saltele pe jos şi întinzând sfori pentru rufe. Curentul electric îl fura, de la un transformator. Oricum, era mai bine decât într-un cort.

— Acolo stă, zise Samir Maalouf.

Malko îl urmă pe ceea ce mai rămăsese din scară: o cuşcă din ciment gol. Cei doi libanezi urcau fără zgomot, ca nişte motani. Se auzea numai respiraţia lor uşoară în liniştea apăsătoare. Un şobolan fugi printre picioarele lor. Ajunşi pe palierul de la etajul opt, se călăuziră după lumina şi zgomotul unui aparat de radio. Malko descoperi o încăpere goală, ale cărei găuri în zid se deschideau spre vid, fiind slab luminată de un bec chior. O sfoară atârnată între doi pereţi ţinea câteva rufe puse la uscat. Mai multe forme de trupuri erau culcate pe jos. Una dintre ele se ridică brusc în capul oaselor când îi zări pe intruşi. Era un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu portretul ayatolahului Khomeiny, cu mustaţă şi cu barbă, cu o faţă ascuţită.

— *Mahraba,* zise Samir Maalouf zâmbind. Tu eşti Abbas Hakiki?

— Da, de ce?

Deodată păru înfricoşat. Membrii Hezbollah nu purtau niciodată armă în afara serviciului. Samir Maalouf scoase din haină un pistol cu amortizor.

— Tu ai avut grijă de fată acasă la şeicul Kassiz, îi zise el pur şi simplu.

Abbas Hakiki se dădu înapoi până ajunse la dala din beton care servea drept balcon. Malko avu senzaţia că se va arunca în gol. Brusc, altă umbră sări din aşternut. Era o femeie cu o eşarfă pe cap ce se repezi spre Samir şi se aruncă la picioarele lui...

— Nu-l omorî, nu-l omorî! îl imploră ea. Avem trei copilaşi... Nu a făcut rău nimănui. Prost dispus, Malko observa scena. În mod cert, această misiune se transformase într-o porcărie. Interveni de data asta în franceză:

— Chiar el a omorât-o pe Maya Sarkis?

Ajungea o greşeală.

Abbas Hakiki şi Samir schimbară câteva cuvinte în arabă pe un ton

aprins. Malko înţelese că Samir îl ameninţa că o omoară pe nevastă-sa, dacă celălalt nu vorbea. Cu trăsăturile crispate, tânărul Hezbollah se adresă lui Malko într-o engleză stâlcită:

— *Wahiet Allah!* Am ascultat porunca şeicului.

Samir se întoarse triumfător către Malko fără să-l slăbească din ochi pe celălalt. Pe urmă, totul se petrecu foarte repede. Femeia slobozi un ţipăt scurt care se termină cu un gâjâit înspăimântător. Samir o împinse brutal cu genunchiul, iar femeia se prăbuşi într-o rână, într-un jet de sânge. Cu o iuţeală de necrezut, Samir scoase pumnalul ascuţit de la centură şi se pregăti cu un sânge rece nemaiîntâlnit să-i taie gâtul bărbatului. Abbas slobozi un mârâit de turbare şi se repezi spre el. Dar nu ajunse prea departe. Trei gloanţe trase la rând îl opriră din drum şi căzu în genunchi; imediat primi încă un glonţ în cap. Nabil Maalouf se repezi spre aşternuturi. Malko nici nu avu timp să intervină. Auzi doar un soi de văicăreli, iar Nabil se ridică rapid cu pumnalul în mână. Tocmai omorâse doi dintre copii. Pentru al treilea, nici nu se obosi să se mai aplece. Cu bocancul mare strivi gâtul nou-născutului ca pe o furnică.

— Sunteţi nebun! strigă Malko.

Samir Maalouf îl înfruntă cu o lucire în ochii negri ce prevestea primejdie amestecată cu un soi de neînţelegere.

— Nu aţi vrut să o răzbunaţi? Gata acum.

— El a omorât-o, nu ceilalţi.

Libanezul ridică din umeri.

— Pe la noi aşa se procedează. Am lăsat şi semnătura.

Tăcerea se aşternu din nou. Cele cinci trupuri nu se mai mişcau. În clădire nu se auzea nici un alt zgomot, în afară de ronţăitul unui şobolan. Lui Malko îi venea să verse. Bineînţeles că nu-i era milă de tânărul Hezbollah care o torturase pe Maya şi la urmă îi trăsese un glonţ în cap. Însă masacrarea sistematică îi întorcea stomacul pe dos. Coborâră în linişte în clădirea părăsită, lăsând aparatul de radio şi lumina aprinse în mirosul fad al sângelui.

După douăzeci de minute, ajungea în apartamentul din Ashrafieh. Sohbi Jalloul stătea în hol la pândă, cu o Uzi în mână, pe un scaun pliant.

Malko mai avea încă întipărită pe retină imaginea lui Samir care le tăiase gâtul copiilor cum ar fi smuls buruienile din rădăcină. Se întreba prin ce orori avea să mai treacă înainte de a ajunge la Imad Mughnieh.

— În stradă este un vânzător ambulant de casete, zise Sohbi. Nu a mai fost văzut până acum pe-aici. Nu-mi place deloc. Moukhabaratul şi forţele Hezbollah se folosesc deseori de falşi informatori ca să fileze.

— Mă duc sus, zise Malko. Supravegheaţi-l şi urmăriţi-l. Să veniţi să-mi spuneţi ce s-a mai întâmplat. Nu mă mişc din casă.

Liftul funcţiona. Malko se urcă în el, lăsându-l pe Sohbi să-l urmărească pe vânzătorul de casete. Un sfert de oră mai târziu, cineva bătu la uşă. Malko se duse să deschidă, dar era să cadă lat de uimire.

Era Pamela Cosworth, cu pieptul ei imens, dezgolit de o rochie foarte decoltată, cu o geantă aşezată de-a curmezişul pe umăr, cocoţată pe nişte sandale cu talpă ortopedică, bronzată, superbă, cu zâmbetul pe buze.

— Ţi-am făcut o surpriză, nu-i aşa? i se adresă ea lui Malko.

Cum de îi dibuise fata ascunzătoarea? Ce dorea? O cunoscuse la o prietenă de-a lui Vincent Faulkner, poate că o folosea drept mesageră. Era singura explicaţie posibilă. Să fi fost îndrăgostită lulea de el şi tot nu l-ar fi putut găsi în labirintul de străduţe din Ashrafieh…

— Şi încă ce surpriză! zise el în timp ce deschidea larg uşa ca să-i facă loc să treacă.

Aruncă o privire rapidă prin apartament, apoi se duse să se aşeze direct pe canapea, într-o poziţie atât de lipsită de pudoare, încât Malko îi vedea triunghiul alb al slipului.

— Vreţi să beţi ceva? o întrebă el.

— Un scotch cu gheaţă.

Se duse să aducă sticla de Johnny Walker din frigider, dădu drumul la aerul condiţionat şi veni să se aşeze lângă ea din ce în ce mai nedumerit. Cu bustul înainte, fata îi oferea o privelişte seducătoare a sânilor ei, iar privirea tulbure sfârşi prin a-l descumpăni.

— Nu vă întrebaţi de ce mă aflu aici?

Malko nici nu apucă să-i răspundă. Aerul condiţionat se opri şi lumina se stinse. Asemenea incidente erau normale la Beirut. Din fericire, le rămăsese lucirea amurgului.

— Imediat se va pune în funcţiune generatorul, spuse Malko. Durează numai câteva clipe.

Se scurseră mai multe secunde, apoi minute. Căldura înăbuşitoare se instală în salon. Malko se ridică şi apucă telefonul în trecere. Nu avea ton. Pulsul se acceleră subit. Unde era Sohbi? Numai să nu-l fi dus prea departe cel pe care îl urmărea. Se duse să deschidă uşa, ieşi pe palier şi ascultă: se auzeau foşnete şi se întrezări o luminiţă jucăuşă. Mai multe persoane urcau fără să facă zgomot.

Închise repede, cu stomacul ghem. Asta mirosea a capcană în toată regula. Lua de pe masă o lanternă, lucru indispensabil la Beirut şi o aprinse. Se întoarse. Pamela Cosworth nici nu se clintise, dar ţinea în mână un Walther PKK.

Capitolul XVI

— Nu vă fie frică, sunt de partea dumneavoastră, zise tânăra…

Aflat între un pericol imediat şi o enigmă, Malko se simţea prins la mijloc. Se duse în grabă la debaraua cu arme şi luă din ea un M 16 şi o raniţă cu muniţie, introduse un glonţ pe ţeava puştii de asalt şi verifică încuietoarea uşii. Din cauza penei de curent, provocată intenţionat, era rupt de lumea din afară: nu avea nici lift, nici telefon. Cei care urcau pe scară nu-i doreau binele, cu siguranţă.

În jurul lui erau doar case joase, iar apartamentul de dedesubt era nelocuit. Ca să poată fugi trebuia să fie ori păianjen, ori pasăre. Violenţa membrilor Hezbollah o cunoştea foarte bine şi avea la dispoziţie un mic răgaz, doar cât să afle un pic mai mult despre femeie.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Spuneţi-mi Rachel, zise ea.

O israeliană! Dar cum ajunsese la el? Hotărât lucru, toată lumea era la curent cu operaţiunea *Wrath of God!*

— Ce vreţi de la mine?

— Am venit să vă atrag atenţia că membrii Hezbollah pregătesc o acţiune împotriva dumneavoastră.

— Cum de ştiţi acest lucru?

Ea ridică uşor din umeri.

— Nu contează, am ajuns însă prea târziu. Cu toate astea, pot să vă ajut.

Nu părea deloc înspăimântată. Ghicindu-i gândurile lui Malko, ea adăugă imediat:

— Sunt căpitan de Tsahal şi m-am luptat o dată cu ei. Vă fac o propunere.

— Credeţi că e momentul?

Pe chipul falsei Pamela Cosworth apăru un zâmbet larg.

— Da, fiindcă este vorba de viaţa dumitale…

— Adică?

— Acum e pe drum un comando al forţelor Hezbollah care vine să vă omoare. Eu, însă, dispun de vreo zece oameni care aşteaptă la câţiva metri de aici. E de-ajuns să le dau ordinul să intervină.

— Ei bine, daţi-i drumul!

— Înainte, trebuie să vă spun ce vrem în schimb.

— Ce anume?

— Pe Imad Mughnieh viu.

Nu era momentul să-i pună întrebări inutile. Malko ciuli urechile şi auzi un zgomot de paşi dincolo de uşă.

— Daţi-vă la o parte, îi sugeră Rachel care se duse în bucătărie, s-ar putea să folosească un RPG 7. Dar e puţin probabil, din cauza postului

armatei libaneze din apropiere. Se vor strădui să fie cât mai discreţi…

— De ce îl vreţi pe Mughnieh?

— Pentru un schimb cu pilotul nostru care a căzut în mâinile membrilor Hezbollah acum cinci ani.

— Şi dacă refuz?

— Va fi rău pentru dumneavoastră.

— Dar şi pentru dumneavoastră…

— *Inch' Allah,* cum zic prietenii noştri arabi, răspunse ea cu o uşoară ironie.

O explozie asurzitoare îi făcu să tresară. Uşa de la intrare fu despicată în două de o încărcătură explozivă destul de mică şi destul de puţin zgomotoasă ca să-i alerteze pe libanezi. Pitit în bucătărie, Malko zări nişte siluete cu cagulă care se năpusteau înăuntru. Apăsă pe trăgaciul armei M 16 şi goli tot încărcătorul. Agresorii se adăpostiră pe palier. Avea totuşi timp să pună alt încărcător, fiind pregătit să facă faţă unui nou asalt, însă se putea termina foarte rău. Şi Sohbi tot nu apărea! Se întoarse spre Rachel şi spuse:

— Accept propunerea!

Repede, fata luă geanta neagră şi scoase un talkie-walkie, îl porni şi începu să vorbească în ebraică. Convorbirea fu scurtă. Închise aparatul şi îi zise lui Malko:

— Sunt pe drum. Trebuie să mai rezistăm vreo patru minute.

Oricum, era foarte greu. Ipsosul începu să zboare împrejurul lor. Membrii Hezbollah foloseau pistoale-mitralieră echipate cu amortizor. Malko ripostă cu arma lui, dar nu reuşi să-i oprească pe cei doi asediatori să pătrundă în salon şi să tragă asupra uşii de la bucătărie. El şi Rachel reuşiră doar să se arunce la podea. Uşa era ciuruită ca o sită. Apoi, gloanţele erau trase numai împrejurul încuietorii. Vor reuşi numaidecât să o deschidă…

Malko ridică privirea şi descoperi o trapă în tavan care ducea cu siguranţă pe terasa clădirii. Urcându-se pe chiuvetă, reuşi s-o dea la o parte.

— Haideţi, repede! o îndemnă el pe tânăra israeliană.

Rachel aruncă pe acoperiş geanta neagră, se prinse cu mâinile şi se ridică dintr-un elan demn de un atlet olimpic. Cu fizicul ei de vampă, cine ar fi crezut-o în stare de o asemenea performanţă… Malko se urcă pe chiuvetă şi o urmă după câteva clipe, înainte ca uşa să se deschidă. Avu timp să zărească un bărbat care împroşcă bucătăria cu o ploaie de gloanţe dintr-o armă Skorpio cu amortizor, apoi se duse să se adăpostească pe acoperiş.

Rachel era deja pe burtă, vorbind la talkie-walkie. Îl îndepărtă de la gură şi îi zise lui Malko:

— Au ajuns pe scară. Au întârziat pentru că ceilalţi şi-au pus trei oameni în hol, aşa că au fost nevoiţi să-i elimine pe aceia mai întâi…

În apartament nu se mai auzea nici un zgomot. Deodată, izbucni o exclamaţie destul de puternică pentru a putea fi auzită de pe acoperiş.

— *Khara!*

Malko auzi vorbe înăbuşite, apoi zgomotul caracteristic făcut de armele echipate cu amortizoare. În sfârşit, interveniseră şi israelienii. Rachel îi adresă un zâmbet ironic.

— Nu mai rămâne decât să-l aşteptăm pe prietenul meu Netanmahu să vină să facă ordine pe aici. La asta se pricepe foarte bine.

Acum aşteptau; din apartament nu răzbătea nici un zgomot. Dar mai era şi scara de serviciu. Membrii Hezbollah ar putea să vină pe acolo. Brusc, un miros de ars le ajunse la nas. Apoi, din trapa bucătăriei, ţâşni un fum negru. Înainte să plece, agresorii dăduseră foc. Se aplecă şi văzu bucătăria în flăcări. Nu puteau să coboare. Erau imobilizaţi pe acoperiş. Dacă ardea întreaga clădire, riscau să moară asfixiaţi…

*

* *

Rachel privea foarte liniştită flăcările care ieşeau de la toate ferestrele. Sirena pompierilor se auzi din depărtare, pe urmă alta, la puţin timp şi a treia, transformându-se rapid într-un concert asurzitor. Toate echipajele de pompieri din cartierul Ashrafieh se îndreptau spre strada Trabaud, unde aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat.

Alt zgomot se auzi din josul străzii. Se apropiau tancurile cu şenile. Armata libaneză era deja la faţa locului. În clădirile vecine s-au aprins lumini la ferestre. Acum pompierii se găseau lângă imobil. Rachel şi Malko trebuiau să mai aştepte puţin.

— Chiar credeţi că vă puteţi recupera pilotul făcând schimbul cu Imad Mughnieh? o întrebă Malko.

— Este singura noastră şansă, răspunse Rachel, l-am dat un milion de dolari şeicului Moussaoui. Ne-a înşelat şi l-am omorât. Israelul nu suportă aşa ceva. Este ultimul ostatic din Liban care se mai află încă în mâinile forţelor Hezbollah.

— Aveţi certitudinea că mai trăieşte?

— Da, zise ea fără să comenteze.

— Şi credeţi că vi-l redau în schimbul lui Mughnieh?

— Da. Mughnieh ştie prea multe lucruri, pentru mişcarea Hezbollah este foarte important.

Malko nu răspunse, încredinţat fiind că fata se înşela. Membrii Hezbollah nu vor face schimbul dintre Mughnieh şi pilotul israelian, care, orice-ar spune israelienii, era mort de mult. Dar nu mai avea sens să discute. În legătură cu anumite subiecte, israelienii erau încăpăţânaţi ca nişte catâri. În orice caz, nu avea intenţia să-şi ţină o

promisiune smulsă sub ameninţare.

— Imad Mughnieh nu se află la Beirut, ci la Teheran, zise el. Am urmat o pistă falsă.

Rachel îi aruncă o privire rece şi periculoasă.

— Este în Beirut. A sosit astăzi de la Damasc. Mă mir că nu ştiaţi acest lucru.

— Îl aflu de la dumneavoastră, răspunse Malko.

Flăcările se micşorară din ce în ce mai mult. Deodată auziră strigăte din bucătărie şi, după câteva clipe, capul unui pompier apăru deasupra trapei. Rachel îi strigă ceva în arabă şi acesta le făcu semn să coboare. Apartamentul era devastat de flăcări şi de apă, iar un miros acru de obiecte arse le pătrunse în gât. Totul era ars, dar nu se zărea nici un trup carbonizat. Membrii Hezbollah îşi luaseră cadavrele. Nici israelienii nu lăsaseră vreo urmă, se evaporaseră ca şi cum nici nu ar fi trecut pe aici…

Conduşi de pompieri, Rachel şi Malko ajunseră în holul blocului. Fata se întoarse spre el.

— Pe curând, domnule Linge, sper că vă veţi ţine de cuvânt… Oricum, noi ştim unde să vă găsim.

Malko privi cum se pierde în întuneric. După vreo treizeci de secunde apăru şi Sohbi gâfâind.

— L-am urmărit pe ticălos până în Bir el-Abeit! zise el. Sunt sigur că este cu membrii Hezbollah. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti. Se gândi repede la fraţii Maalouf. Oare membrii Hezbollah le descoperiseră ascunzătoarea? Singura modalitate de a răspunde la această întrebare era să se ducă să verifice… Se hotărî să se ducă la ei şi se urcă la bordul Buick-ului lui Sohbi. Îndreptându-se spre Beirutul de Vest, se gândi la această misiune deosebită de cele precedente. Beirutul rămăsese la fel de complicat, folosea aceleaşi capcane, într-un univers de o ferocitate fără egal. Şansa lui de reuşită era din ce în ce mai mică. Încă şi mai rău, avea senzaţia că, fiind încununată de succes, tot îi va lăsa un gust amar.

*

* *

În apartamentul fraţilor Maalouf domnea o căldură înăbuşitoare. Era numai Nabil acasă împreună cu cei doi fraţi mai mici, tăcuţi ca nişte peşti. Libanezul ascultă povestea lui Malko fără să se tulbure şi conchise cu voce blândă:

— Aici e foarte greu să păstrezi un secret.

*

* *

Samir Maalouf ajunse şi el liniştit după o oră. Ochii lui negri, de obicei lipsiţi de expresivitate, aveau o strălucire răutăcioasă. Se trânti

pe canapeaua desfundată, îşi aprinse o ţigară Winston şi spuse:

— Imad Mughnieh se va duce mâine la spitalul Profetul-Atotputernic, la ora cinci, să-şi viziteze fiul…

*

* *

Nervos, Vincent Faulkner fuma, trăgând fumuri scurte din ţigara Lucky Strike, instalat în Mercedesul oprit în parcarea subterană din Espace 2 000. Malko îl prevenise prin Sohbi despre posibila lui intervenţie în cazul Imad Mughnieh şi, după două ore îi fixase o întâlnire. Dar acum se părea că îi era greu să vorbească. În final, deschise gura să spună ceva:

— Am primit un contraordin!

Malko avu impresia că îi îngheaţă sângele în vene.

— Ce facem, o lăsăm baltă?

— Nu, nu, spuse repede americanul. Însă afacerea a ajuns până la Casa Albă. Din păcate, nu mai este Bush. Îl vor pe Mughnieh viu, bineînţeles, în măsura în care este posibil.

Lui Malko îi venea să se suie pe pereţi.

— Să presupunem că reuşim să-l prindem, cum îl vom scoate din Beirut?

— Ca pe Zema Hazmiye. Am eu grijă de tot.

Malko simţea că nu merita osteneala să mai discute. Îi ceruseră să-şi bage capul în gura unui tigru, iar acum mai voiau să-i numere şi dinţii…

— Foarte bine, zise el. Sper să nu se termine totul cu o catastrofă.

*

* *

Spitalul Profetul-Atotputernic se găsea aproape de intersecţia vechiului drum ce ducea la Damasc cu autostrada spre aeroport, la marginea cartierului Bir el-Abeit. Era o clădire modernă construită din cărămidă roşie, cu o intrare laterală. Intrarea pentru urgenţe dădea în aleea care se intersecta cu autostrada spre aeroport.

Samir Maalouf se postase în intersecţie cu căruciorul lui cu prăjituri şi supraveghea cele două intrări în căldura insuportabilă. Era cinci fără zece. Micuţul Ahmad Mughnieh era la etajul al patrulea, în salonul 429, în aripa care dădea înspre autostrada ce ducea la aeroport.

În intersecţie, gălăgia era tot atât de mare, iar poliţistul încerca în zadar să dirijeze circulaţia haotică. Primul baraj sirian se găsea la o distanţă mai mare, către mare. Malko se uită la ceas. Stătea împreună cu Nabil Maalouf şi cu Sohbi în Buick-ul care era parcat între două clădiri pe imensul teren viran împânzit de blocuri ieftine, între suburbia sudică şi drumul de coastă. Se întreba dacă era urmărit de israelieni. În această harababură, îi era imposibil să-şi dea seama…

Pârâitul aparatului de emisie-recepţie îl făcu să tresară. Se auzi vocea înăbuşită de zgomotul circulaţiei a lui Samir Maalouf:

— A sosit acum.

Un val de adrenalină năvăli rapid în arterele lui Malko. De data asta, nu era un Imad Mughnieh fals, ci acela adevărat.

*

* *

Trei vehicule opriră în faţa intrării principale a spitalului Profetul-Atotputernic şi din ele coborî un val de oameni înarmaţi. Era garda pretoriană a lui Imad Mughnieh. Acesta din urmă coborî dintr-un Mercedes blindat, cu aer condiţionat, pus la dispoziţia lui de şeicul Fadiallah, ca şi cele două Range Rover pentru gărzile de corp. Oamenii de pază se împrăştiară pe stradă şi în holul spitalului pe care le inspectară înainte să intre Imad Mughnieh.

Acesta nu se simţea deloc ameninţat. Doar se afla în fieful lui. Dar vizita aceasta neprevăzută îl neliniştea, precum şi sănătatea fiului său.

Parcurse fără grabă cei câţiva metri care îl despărţeau de hol şi intră, însoţit numai de două gărzi înarmate cu câte o armă Skorpio. Se urcară în lift conduşi de o infirmieră. La etajul al patrulea îl aştepta un medic şi el membru al grupării Hezbollah. Îl puse în temă cu starea sănătăţii fiului său. Puştiul suferea de o intoxicaţie alimentară, nu se ştie din ce cauză, probabil că mâncase ceva cu poftă. Se simţea încă foarte slăbit, însă era în afară de orice pericol.

Îl conduse până în capătul coridorului, la uşa salonului în care se afla copilul. Ahmad era nebun de bucurie când îl văzu pe tatăl lui. Gărzile îi lăsaseră singuri, după ce se asiguraseră că nu exista nici o altă ieşire. Se postară pe culoar, ascunzând armele ca să nu bage în sperieţi personalul spitalului.

*

* *

Ambulanţa ajunse în piaţa al-Mahir şi viră pe aleea ce înconjura spitalul Profetul-Atotputernic. De o parte şi de alta avea inscripţii în arabă şi în franceză: „Ambulance Sultan, Bir el-Abeit, Beyrouth”. Făcu o manevră şi opri cu spatele la intrarea pentru urgenţe. Şoferul şi însoţitorul lui coborâră şi deschiseră portierele din spate, luând o targă pe care aşezară un bărbat căruia de-abia i se vedea faţa. Un infirmier se apropie de ei, iar şoferul de pe ambulanţă îi zise:

— Ne ducem la doctorul Nader. Avem o urgenţă. Suntem aşteptaţi.

Era specialistul în traumatisme..; Aşezară targa pe un cărucior şi urcară într-un ascensor destul de încăpător pentru o brancardă. Apoi, Samir Maalouf apăsă pe butonul etajului al patrulea. Părea un cadru medical, aşa cum era îmbrăcat cu halatul lung şi alb. Nabil se ridică

de pe targă. Sohbi se lipi de perete, iar cei trei bărbaţi aşteptau cu sufletul la gură să ajungă la etajul al patrulea.

Totul depindea de câte gărzi de corp îl păzeau pe Imad Mughnieh acolo.

*

* *

Malko trecuse la volanul ambulanţei şi o mută puţin mai în faţă ca să nu blocheze intrarea. Şi el purta un halat alb, închiriat o dată cu vehiculul. Cu dolari, la Beirut puteai să găseşti orice... Bătăile inimii se înteţiră. Lângă el era un Kalaşnikov cu două încărcătoare şi câteva grenade. Dacă va auzi împuşcături, va sări în ajutorul lor. Samir şi fratele lui insistaseră să nu intre în spital ca să nu atragă atenţia. Un străin ca el nu avea nici un motiv să vină la spitalul Profetul-Atotputernic. Intraseră de trei minute.

Fiecare secundă i se părea un strop de plumb. Pândea cel mai mic zgomot. Deodată, tresări. Un vehicul trecu încet prin faţa spitalului. Era un Range Rover cum văzuse cu sutele prin Beirut. I se păruse că a recunoscut figura senzuală a lui Rachel stând lângă şofer. Sări din maşină şi se duse până la gardul cu grilaj. I se strânsese stomacul. Vehiculul se oprise la douăzeci de metri mai încolo... Erau israelienii.

*

* *

Ali şi Tafik se uitară în direcţia liftului când uşile se deschiseră. Tensiunea le scăzu subit când îi văzură pe cei doi bărbaţi în halate albe împingând un cărucior de-a lungul culoarului. Se opriră cu targa în faţa lor. Cel care o împingea se adresă politicos lui Aii:

— *Mahraba!* Îl căutăm pe profesorul Nader.

— Nu cunosc, răspunse gardianul. Întrebaţi-o pe infirmieră. Tocmai a...

Dar nu-şi termină fraza. Bărbatul lungit pe targă scoase un braţ de sub cearceaf şi îi înfipse dintr-o dată lama ascuţită a pumnalului în abdomen cu atâta violenţă încât acesta fu aruncat în perete. Vârful atinsese inima care intră în fibrilaţie. Un văl negru îi întunecă privirea gardianului care lăsă arma din mână. Aproape că murise.

Însoţitorul lui nu avu timp să-i sară în ajutor. Unul dintre bărbaţii în halat alb îi trase imediat două gloanţe în cap cu un pistol micuţ echipat cu amortizor. Calibrul era destul de mic şi gloanţele nu străpunseră calota cranianã... Şi el lăsă arma din mână şi se prăbuşi.

Toată treaba durase numai treizeci de secunde. Bărbatul culcat pe targă sări rapid de pe ea şi smulse pumnalul din abdomenul victimei. Cei trei oameni aruncară gardianul pe targă şi îl acoperiră cu cearceaful care se pătă de sânge. Nimic surprinzător într-un spital.

Samir Maalouf intră primul în salon. Imad Mughnieh era cu spatele

la el. Se întoarse fără să fie îngrijorat, crezând că e una dintre gărzile sale. Când văzu pistolul aţintit asupra lui, pupilele se micşorară şi, într-o fracţiune de secundă, se gândi că va muri. Se ivi şi un al doilea bărbat cu un pumnal în mână care i se adresă în arabă:

— Dacă vii cu noi fără să faci pe nebunul, nu ne atingem de micuţ… Altfel…

Micuţul Ahmad, cu ochii cât cepele, privea scena. Fusese martorul atâtor violenţe în Beirut, încât nu înţelegea că era vorba de un lucru extrem de grav. Tatăl lui îi puse mâna pe braţ şi îi zise pe un ton liniştitor.

— Nu-ţi fie teamă, mă voi întoarce… Trebuie să vorbesc puţin cu miliţienii ăştia.

Se ridică cu un zâmbet prefăcut pe chipul încordat. Puştiul întinse braţele spre el.

— *Abu*[46]…

— Mă întorc, spuse Imad Mughnieh.

Îi tremurau picioarele. Nu puteau fi decât israelienii, căci libanezii l-ar fi omorât pe loc. Ştia că Mossadul dispunea de arabi israelieni care puteau trece drept libanezi.

Samir Maalouf deschise uşa. Imediat, împinseră targa înăuntru, iar Nabil târî trupul gardianului în salon. Fără menajamente, cei doi bărbaţi aruncară pe podea cadavrul gardianului înjunghiat.

— Urcă-te aici, îi porunci Samir lui Imad Mughnieh.

El îl ascultă. Samir îl acoperi imediat cu cearceaful şi ascunse dedesubt ţeava pistolului îndreptată spre gâtul acestuia.

— Dacă strigi, te omor, îi zise el.

Sohbi Jalloul ieşi din salon împingând căruţul ajutat de Nabil. Samir mai rămăsese puţin înăuntru. El se apropie de pat surâzând. Micuţului Ahmad nici nu apucă să-i fie teamă. Lama tăioasă se plimbă pe gâtul lui, iar deodată i se făcu foarte cald, privirea se înceţoşă şi începu să se golească de sânge.

Samir Maalouf avea oroare să lase orfani în urma lui. A învăţat să fie feroce la fel cum alţii învaţă alfabetul. Malko îl pusese să jure că nu se va atinge de copil, dar el era un străin care nu înţelegea nimic din cultura libaneză, *killing culture,* cum i se spunea la Beirut, impusă de un cod foarte strict. Se ucidea cu ferocitate, dar nimeni nu se pierdea cu firea. Altminteri, asta ar degenera în nesfârşite vendete care ar cuprinde generaţii întregi…

Când ieşi pe culoar, Samir se izbi de o infirmieră drăguţă căreia îi adresă un zâmbet de don Juan. Era totuşi un bărbat frumos. Îi ajunse pe ceilalţi în faţa liftului. Toată operaţiunea durase mai puţin de cinci minute. Se înghesuiră în cabină, iar Samir apăsă pe butonul care

[46] Tăticule… (n.a.).

indica parterul. Erau cu toţii tensionaţi. Acum trebuiau să iasă din spital. Până aici s-au descurcat de minune.

Liftul se opri dintr-o dată între etajele doi şi trei cu o smucitură, iar lumina se stinse.

Capitolul XVII

Malko confunda bătăile inimii cu ticăitul ceasului. În fiecare clipă se aştepta să audă focuri de armă şi simţi o durere în mână de cât strânsese Kalaşnikovul. Trecuseră şase minute. I se păruse o veşnicie. Se linişti zicându-şi că, dacă s-ar fi descoperit comandoul, ar fi fost mare zarvă în spital. Or, peste tot domnea calmul. Nu îndrăznea să se aventureze în interior după veşti. Nevorbind araba, ar fi o nebunie din partea lui.

Brusc văzu cum luminile de pe hol se stinseră şi auzi strigătele de ciudă ale angajaţilor. În Beirut erau în fiecare zi pene de curent ca aceasta... Dar spitalul era dotat în mod cert cu un generator. Cu toate acestea, lumina nu se aprindea. Dar deodată se aprinse din nou. Se pare că generatoarele au fost puse în funcţiune. El pândea uşa liftului. Cu coada ochiului o zări pe una dintre infirmierele de la recepţie că ridică receptorul şi fu cuprinsă de o agitaţie neaşteptată. După ce închise, chemă pe cineva care se afla în hol. Bărbatul strigat dispăru pe un culoar... Pulsul lui Malko se acceleră. Se petrecea un lucru neobişnuit... Fixa într-una cu privirea uşa liftului ca şi cum ar fi putut s-o deschidă de la distanţă.

*

* *

Amina, infirmiera de le etajul al patrulea, urla cât o ţinea gura, pradă unei adevărate crize de nervi. Venise să-i administreze micuţului bolnav un medicament şi descoperise măcelul. În patul lui, copilul avea gâtul tăiat şi zăcea într-o baltă de sânge, iar celelalte două cadavre erau lungite pe jos. Mirosul fad al sângelui o făcu să vomite imediat. Se agăţă de telefonul interior la care urla, incapabilă să se poată exprima într-o manieră coerentă. Mai multe infirmiere veniră în grabă, iar salonul lui Ahmad Mughnieh se umplu pe dată. De-abia atunci îşi dădură seama că Imad Mughnieh, tatăl copilului, dispăruse o dată cu asasinii acestuia.

*

* *

Samir Maalouf nu se mai rugase atât de aprig de când era copil. Avea senzaţia că inima coborâse în stomac, umflându-se ca un balon care îl sufoca încetul cu încetul. Transpiraţi din cap până-n picioare, cei trei bărbaţi nu scoteau o vorbă. În lift temperatura atinsese aproape patruzeci de grade.

Lumina se aprinse brusc, însă liftul nu se mişca din loc. Butonul fusese apăsat în acelaşi timp de trei degete. După câteva fracţiuni de secundă, care li se părură nesfârşite, ascensorul începu să coboare spre parter. Tensiunea era atât de puternică, încât nici unul dintre ei nu îndrăzni să scoată un cuvânt. Simţiră încă o zdruncinătură şi, în

fine, ajunseră. Samir Maalouf se aplecă deasupra cearceafului şi îi zise lui Imad Mughnieh:

— Dacă strigi…

Îi împinse şi mai mult ţeava pistolului în gât… Sohbi Jalloul deschise grilajul, apoi dădu la o parte uşile culisante. Dar imediat avu presimţirea că se întâmplă ceva neobişnuit. Văzu oameni care fugeau în toate direcţiile, iar infirmiera de la recepţie părea înnebunită. Cu tot calmul de care puteau să dea dovadă, cei trei bărbaţi se îndreptară spre ieşire împingând căruciorul cu targa. Nabil se grăbi să deschidă portierele din spate ale ambulanţei şi sări înăuntru. Privirea lui se încrucişă cu a lui Malko şi, sub imperiul emoţiei, i se adresă în arabă:

— *Mafi mackhal*[47].

Vorbise prea repede. Un infirmier care stătea în mijlocul holului strigă în timp ce întindea mâna în direcţia lor. Îi avertizase pe colegii lui. Cei trei bărbaţi reacţionară ca şi cum nu ar fi auzit. Un capăt al tărgii era deja în ambulanţă.

— Doamne, fă-i să nu apară! se rugă Malko în gând.

Dacă gărzile de corp ale lui Mughnieh sosesc acum, va avea loc un război pe cinste. Din fericire, numai un singur medic încercă să oprească grupul. Îl prinse pe Samir de umăr.

— Cine eşti? Cine se află pe targă?

Samir Maalouf se întoarse către el cu un zâmbet rece pe buze:

— Este fratele meu, zise el. Este foarte bolnav.

Medicul vru să ridice cearceaful, însă Samir îi dădu un brânci. Targa dispăru în salvare. În acea clipă, medicul îl zări pe Malko cu Kalaşnikovul în mână şi înţelese.

— Opriţi-vă imediat, strigă el, opriţi-vă!

Se întoarse ca să strige după ajutor. Samir închise uşile ambulanţei şi se repezi în faţă ca să se urce. Dar medicul se năpusti ca un nebun asupra lui şi îi sări în spinare. În acel moment, mai mulţi oameni înarmaţi se iviră din holul unde erau aduse cazurile grave; aceştia erau oamenii lui Mughnieh. Ridicară armele, dar nu îndrăzniră să tragă. Nu erau siguri dacă şeful lor se afla în salvare. Panica atingea apogeul. Samir Maalouf urlă:

— Porneşte!

Scăpă de medicul agăţat de el dându-i un pumn puternic şi sări în maşină în clipa în care Malko vira la dreapta, în contrasens, ca să-i evite pe israelieni.

— La stânga! urlă Samir Maalouf, la stânga!

Dar îi lua prea mult ca să-i explice. Oricum, apăru un camion care le blocă drumul. Malko nu va putea ajunge niciodată la intersecţie… Dădu în spate, ajunse în curtea spitalului, răsturnându-l pe unul dintre

[47] Totul a mers foarte bine (n.a.).

gardienii lui Mughnieh şi o porni în direcţie opusă, către aeroport. Mai multe gloanţe străpunseră caroseria ambulanţei. Continua să meargă cu toată viteza. Dar, la o sută de metri mai încolo, înaintea Range Rover-ului, nişte israelieni apărură de pe un drum transversal. Şi aceştia aveau de gând să le blocheze înaintarea.

*

* *

Malko strânse din dinţi mergând pe cât posibil pe marginea şoselei. Simţi un şoc puternic atunci când bara de protecţie lovi Range-ul în partea dreaptă din faţă aruncându-l într-o parte. Zări figurile încordate de furie ale şoferului şi Rachelei, apoi Range-ul dispăru din raza lui vizuală. În oglinda retrovizoare văzu cum se loveşte de o clădire. Se părea că nu vor pleca prea curând de acolo.

Pentru o clipă, Malko regretă că nu ascultase sfatul lui Samir şi anume să-l omoare pe Imad Mughnieh în camera de spital... Din păcate, Casa Albă îşi făcuse mendrele, cerând ca Imad Mughnieh să fie dat pe mâna justiţiei americane, cum se procedase odinioară cu generalul Noriega în Panama.

— La dreapta! strigă Samir Maalouf.

Ieşiseră din cartierul Bir el-Abeit, intrând pe un vast teren viran care se întindea între mare şi suburbia sudică; un labirint de drumuri fără nume, de clădiri neterminate, de spaţii goale, fără nici un baraj sirian... Acolo se gândiseră ei să schimbe maşina şi să se îndrepte spre est, pe drumuri mai înguste. Malko conducea după indicaţiile lui Samir. Acum tot Beirutul era pe urmele ambulanţei... Era sinucidere curată să se prezinte la un baraj al armatei libaneze... Doar dacă nu-l omorau pe loc pe Imad Mughnieh şi îi lăsau cadavrul pe undeva.

Malko se uită în oglinda retrovizoare. Nu-i urmărise nimeni. Cu toate acestea, Moukhabaratul sirian era la curent cu tentativa lor. Deci, colonelul Ali Ghazala se prinsese în joc... Samir Maalouf căută un post de radio pe care se stabili.

Ambulanţa se hurduca pe drumeagurile desfundate, la o depărtare de mai mulţi kilometri de spitalul Profetul-Atotputernic. Malko recunoscu cu uşurare locul unde lăsaseră Buick-ul şi BMW-ul fraţilor Maalouf; o parcare ticsită de camioane uzate, care nu mai erau bune de nimic, lângă o clădire dărâmată de bombe... Nu bântuia nici măcar o pisică pe acolo. Parcă ambulanţa lângă alte două maşini şi îşi dădu seama că avea cămaşa udă leoarcă.

În mai puţin de un minut, Imad Mughnieh fu mutat din ambulanţă în BMW. Nu-şi permiteau să-şi asume nici un risc, aşa că îl aşezară pe terorist în spate, lângă Nabil care stătea cu pistolul înfipt între coastele lui. Membrul Hezbollah era extrem de palid, dar nu zicea nimic, convins că fusese răpit de israelieni. Lucru supărător, dar nu fatal. Israelienii nu-l vor ucide cu sânge rece. Era moneda lor de

schimb. Dacă stătea liniştit, salva principalul lucru: viaţa.

Cele două vehicule se legănau. În faţă, Buick-ul lui Malko şi Samir, iar în spate, ceilalţi trei. Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă în Beirutul de Vest pe străduţele înguste. Planul lui Malko era simplu: să-l ducă pe Imad Mughnieh în apartamentul fraţilor Maalouf de unde Vincent Faulkner îl va lua în primire cu un convoi diplomatic foarte bine înarmat. Dacă reuşeau să-i aibă pe sirieni drept complici, riscurile erau limitate. În clipa în care Buick-ul se oprea în cartierul Verdun, Samir Maalouf înjură de mama focului.

— Mi-am pierdut portofelul la spital!

Malko avu impresia că i se opreşte inima în loc. Ce pacoste! Asta voia să însemne că membrii Hezbollah erau deja pe urmele lor. Oamenii lui Mughnieh vor pune Beirutul pe jăratic ca să-şi găsească şeful.

Nabil se năpusti deja în clădire, împingându-l pe Imad Mughnieh şi acoperit de Sohbi. Nici nu se mai punea problema să rămână aici. Îl trase pe Samir spre scară şi îl întrebă:

— Cum ai reuşit?

— Medicul s-a repezit la mine, mi-a rupt buzunarul, iar portofelul a căzut!

— Aveai şi adresa în el?

— Nu, doar pe aceea din New York.

Acest lucru le mai dădea un răgaz. Urcară la etajul al patrulea. Le deschisese Nabil. Imad Mughnieh stătea pe un colţ al canapelei, palid, cu faţa suptă, aplecat peste o combină Samsung la care ascultase ştirile în arabă. Ridică spre Malko o privire gata să-l înghită.

— Mi-aţi omorât băiatul!

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă, apoi se întoarse către Samir care se mulţumi să spună:

— Puştiul striga şi nu ajungeam în vecii vecilor să ieşim vii din spital.

Malko îşi înghiţi turbarea. Nu avea timp să ţină o prelegere despre morală. Când lucrezi cu ucigaşi, trebuie să te aştepţi la asemenea acte de bravură.

— Eu nu am dat nici un ordin în acest sens, spuse el. Îmi pare foarte rău.

Imad Mughnieh întoarse capul descumpănit, cu o privire strălucind de ură. Nu era pregătit pentru rolul de victimă.

— Ce spune la radio? îl întrebă Malko pe Samir Maalouf.

— Îi acuză pe israelieni. Se pare că Moukhabaratul sirian a descoperit un comando al Mossadului în apropiere de spitalul Profetul-Atotputernic. Acum sunt interogaţi.

— Şi membrii Hezbollah?

— Tocmai au dat un comunicat de presă prin care anunţau că

această nouă crimă aparţinând forţelor sioniste va fi răzbunată chiar în Israel!

Era pur şi simplu praf în ochi. Şeicul Naim Kassiz ştia el cum să procedeze.

Malko stătea ca pe jăratic. Dacă soldaţii din Ambasada Statelor Unite nu veneau imediat să-l ia în primire pe terorist, era obligat să revină la planul său iniţial. Se apropie de el.

— Sunteţi Imad Mughnieh? îl întrebă Malko în engleză.

Libanezul nu răspunse. Malko era nerăbdător să scape din acest smârc sângeros. Acum mai era şi fiul lui Mughnieh. Era a doua victimă nevinovată din misiunea lui... Bineînţeles, cruciadele nu au fost câştigate în catifea. Avea sentimentul împlinirii unei datorii penibile, dar cinstite. Îşi aminti de cuvintele şefului Centralei CIA:

— Tipul ăsta, Mughnieh, îşi bate joc de justiţia oamenilor. Se crede invulnerabil. Vom juca rolul justiţiei divine. Dacă William Buckley ne vede de acolo de unde e, va şti că nu l-am dat uitării. Poate că acest lucru va servi şi altora drept lecţie. Le place să fie trataţi ca nişte martiri, dar vor şti că îi putem atinge acolo unde îi doare mai tare şi vor ezita.

— Scoateţi-i pantoful drept, îi porunci Malko lui Samir Maalouf.

Nu fusese prea uşor. Imad Mughnieh se zbătea ca naiba. În final Samir, cu ajutorul fratelui său, reuşi să-i smulgă pantoful şi şoseta. Malko îi examină piciorul. O cicatrice albicioasă îi străbătea piciorul drept. Era urma unui glonţ pe care îl trăsese din greşeală una dintre gărzile sale de corp cu mulţi ani în urmă.

Îl avea în faţa lui pe Hadj Imad Fayez Mughnieh, cel care lua ostatici, omul care organizase răpirea lui William Buckley. Cel mai căutat terorist din lume.

— Lăsaţi-l, zise Malko poruncitor.

Turbat de furie, Imad Mughnieh se încălţă la loc în linişte. Malko îl privi în ochi şi îl întrebă cu vocea neschimbată:

— Vă amintiţi de William Buckley?

Libanezul primi lovitura, iar ochii se mişcară câteva clipe. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare, dar îşi reveni foarte repede şi răspunse, fără să se uite la Malko, într-o engleză destul de bună:

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Noi nu suntem israelieni, precizează Malko. Şi nu vrem să vă dăm în schimbul unui pilot. Dorim să vă facem să vă plătiţi crimele şi mai ales, răpirea şi uciderea lui William Buckley. V-a revenit memoria?

Imad Mughnieh păli. Rămase tăcut câteva secunde, apoi întrebă:

— Ce veţi face cu mine?

— Veţi fi dus în Statele Unite şi judecat acolo, îi spuse Malko.

Imad Mughnieh îi aruncă o privire plină de ură.

— *Wahiet Allah,* eu sunt nevinovat. Ceea ce faceţi dumneavoastră

este o crimă. Nu aveţi dreptul să mă scoateţi din ţara mea.

— Le veţi explica acest lucru autorităţilor americane, spuse Malko. Că veni vorba, cine este iranianul care l-a interogat pe William Buckley cât a stat închis în cazarma şeicului Abdallah?

Din nou privirea teroristului se plimbă de colo-colo... Malko înţelese că a lovit unde trebuia, dar Mughnieh nu spuse nimic. Se lăsă iarăşi tăcerea în apartamentul în care domnea o căldură umedă. Era imposibil să aştepte mai mult de şase ore; şi aşa riscau enorm. Nimeni nu mai scotea o vorbă.

După cinci minute se auziră bătăi în uşă. Vizorul din uşa blindată fusese lăsat deschis, ca să-i poată verifica pe musafiri. Samir Maalouf se strecură în vârful picioarelor şi îşi lipi un ochi de uşă. Deschise imediat. Vincent Faulkner intră în apartament cu o figură întunecată şi se năpusti spre Malko.

— Avem o problemă, zise el dintr-o suflare. Vin de la colonelul Rahbani. Ştie că noi suntem în spatele afacerii. Urlă ca un apucat şi ne ameninţă cu cele mai crude represalii dacă îl ducem în secret pe Imad Mughnieh în Statele Unite. Pretinde că este o insultă adusă suveranităţii şi că guvernul Hariri nu poate tolera aşa ceva...

Era un dezastru! Când îi răpeau pe occidentali, nu mai era o insultă adusă suveranităţii libaneze. Malko simţea că îi sare muştarul.

— Cine se ascunde în spatele acestui lucru?

— Siria! aruncă americanul. Sirienii nu vor să acţioneze împotriva noastră în mod deschis şi atunci se folosesc de libanezi. Atunci şi ei ar avea de suferit dacă Imad Mughnieh ar ajunge la Washington... Gruparea Hezbollah şi Iranul nu-i vor ierta niciodată... Şi au găsit acest şiretlic.

— Doar n-o să-l dăm pe Imad Mughnieh? protestă Malko. Vincent Faulkner îi aruncă o privire de gheaţă.

— Glumiţi! Este cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Pur simplu vom sări peste o etapă: aceea a judecăţii. Îi vom da Imad Mughnieh soarta pe care o merită: şi vom reveni la planul iniţial.

Capitolul XVIII

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung în tăcere, dar Vincent Faulkner lăsă primul ochii în pământ. Neascunzându-şi starea de nervozitate, se uită la ceas şi spuse:

— Ar fi bine să nu-mi mai pierd vremea pe-aici... Mă întorc la ambasadă. Imediat ce totul va fi gata, veţi veni şi dumneavoastră şi veţi fi scos din ţară împreună cu fraţii Maalouf.

— Şi Sohbi Jalloul?

— Vrea să rămână în Beirut. E alegerea lui.

Malko îl urmă pe american pe palier. Când rămaseră singuri, el îl întrebă fără menajamente:

— De ce îi ascultaţi pe libanezi?

— L-am întrebat pe şefii de la Langley, răspunse Vincent Faulkner. Directorul general refuză să provoace în mod deliberat o criză politică cu guvernul libanez al lui Hariri. Acordul secret semnat de preşedintele Bush ne ordona să acţionăm cu foarte multă discreţie. Ne reglăm conturile şi ne răzbunăm morţii. Nu sunt dorite cruciadele oficiale. Şi-apoi, armata libaneză blochează intrările de acces în ambasadă. Este imposibil să-l introducem pe Imad Mughnieh fără să-şi dea seama. Mi-au atras atenţia că vor răscoli toate maşinile, excepţie făcând cea a ambasadorului. Iar ambasadorul nu va accepta niciodată sa ne fie complice. Vă sunt recunoscător anticipat pentru ceea ce veţi face de aici încolo. Dar nu va fi uşor.

Îi întinse mâna şi i-o strânse îndelung.

— *Take care.* Cu toţii vă suntem recunoscători.

Malko îl privi câteva clipe cum coboară scara, apoi reveni în apartament. El trebuia sa facă treaba murdară. Imad Mughnieh stătea tot pe un colţ al canapelei, iar fraţii Maalouf se învârteau în jurul lui ca nişte şacali împrejurul unei prăzi uşoare. Preţ de o clipă, Malko fu tentat să acţioneze. Era suficientă o privire pentru ca Samir să-i taie gâtul prizonierului fără cel mai mic regret. Dar ceva îl reţinea pe Malko. Probabil că fraza rostită cu mult timp în urmă de Vincent Faulkner: „Nu un mercenar îl va răzbuna pe William Buckley...”

Imad Mughnieh nu se clintea, nici nu vorbea.

— Plec împreună cu Sohbi şi cu el, zise Malko. Pregătiţi-vă, că pe urmă vin să vă iau şi pe voi.

— *Mafi mackhal,* aprobă Samir Maalouf.

— Veniţi, îi ordonă Malko lui Imad Mughnieh, obligându-l să se ridice.

Coborâră împreună cu Sohbi. Buick-ul era parcat în faţă. Libanezul se aşează la volan, iar Malko şi Mughnieh în spate, ţinând în permanenţă pistolul îndreptat spre el. Sohbi Jalloul se întoarse întrebându-l din priviri.

— Mergeţi spre aeroport, zise Malko, să evităm barajele.

— Unde ne ducem? întrebă Imad Mughnieh.

Malko nu îi răspunse. Ce rost avea?

Teroristul nu repetă întrebarea. Malko îşi zise că trebuie să simtă exact ce simţise şi William Buckley atunci când fusese răpit. Se agăţa de cea mai mică speranţă, dar, în sufletul lui, ştia că totul s-a sfârşit.

Mergeau în tăcere înspre sud printre ambuteiajele de la capătul unei zile. Începând de la stadion, Sohbi o lua numai pe străduţele înguste, evitând cele două artere pe care se găseau barajele. Erau din ce în ce mai puţine maşini. Noaptea se lăsa repede. Trecură pe lângă o moschee care îşi chema credincioşii la cea de-a cincea rugăciune a zilei.

Malko se gândea la Vincent Faulkner care stătea bine mersi în biroul lui cu aer condiţionat, în buncărul ambasadei, retractându-şi probabil raportul.

La un moment dat, privirea lui Imad Mughnieh se intersectă cu cea a lui Malko, dar nu văzu în ea nici un fel de teamă. Ci numai o ură arzătoare, animalică. Cu capul între umeri, părea că îşi aşteaptă moartea aşa cum pacientul pândeşte dentistul să vadă dacă acesta va lua cleştele. În mod bizar, între cei doi bărbaţi, călău şi victimă, izolaţi în intimitatea Buick-ului, se născuse o complicitate puternică. Farurile luminau casele dărâmate şi toate rănile lăsate de război.

— Prima la stânga, zise Malko pe un ton poruncitor.

Sohbi îl ascultă. Ajunseră pe terenul viran din suburbia sudică, nu departe de moscheea forţelor Hezbollah, care fusese terminată de curând. Aeroportul se afla la doi kilometri, iar traficul era mai puţin intens. Sohbi mai ocoli încă o dată ca să evite un baraj al armatei siriene. Apoi reveni pe vechiul drum pustiu acum, paralel cu cel ce ducea la aeroport, îndreptându-se spre nord cu viteză mică.

— Opriţi!

Sohbi Jalloul staţionă pe margine, vizavi de un teren viran. Malko se întoarse către Imad Mughnieh.

— Coborâţi!

Cu mişcări lente, teroristul deschise portiera şi puse piciorul jos. Se aflau aproape de aeroport şi de clădirea distrusă unde au pierit două sute şaptezeci de soldaţi din cauza unui automobil-capcană care a explodat; chiar la baza unui imens portret al lui Khomeiny, înalt de trei metri, înfipt pe marginea drumului. În depărtare se auzea o voce răguşită într-un megafon, care recita un verset din Coran.

Abia coborât din maşină, Imad Mughnieh îngenunche pe solul cu pietre şi se prosternă cu faţa spre Mecca. Se afla în poziţia în care Malko îi trase un glonţ în ceafă, cu ţeava pistolului lipită de ea. Teroristul căzu în faţă şi rămase nemişcat în poziţia de rugăciune ca fulgerat.

Malko privi preţ de câteva clipe cadavrul lui Imad Mughnieh. Chemarea răguşită ce venea dinspre moschee se auzea încă. Într-o oarecare măsură, era mulţumit de ceea ce făcuse. Când beneficiai de etica lui Malko, eră mai greu să omori un om cu sânge rece decât să-ţi rişti propria viaţă. Se întoarse: Sohbi Jalloul, care se îndepărtase, se întorcea trăgând după el un tomberon. Înainte ca Malko să poată riposta, el răsturnă conţinutul peste cadavru zâmbind cu răutate.

— Aşa ne tratăm duşmanii, comentă el. Oamenii ca Imad Mughnieh ne-au distrus ţara.

Malko întoarse capul în altă parte. Hotărât lucru, nu va mai veni niciodată în Liban. Se urcă în Buick. Imad Mughnieh zăcea aproape în acelaşi loc unde, acum trei ani, fusese găsit trupul îmbălsămat al lui William Buckley. Mesajul era limpede pentru forţele Hezbollah.

— Mergem să-i luăm pe fraţii Maalouf, zise Malko.

— După aceea, ne ducem în strada Trabaud, spuse Sohbi, am ascuns nişte arme acolo şi vreau să le recuperez.

De data asta au luat-o pe şoseaua împânzită de portretele imamilor şi ale lui Khomeiny, plus de barajele sirienilor.

*

* *

Samir Maalouf pândea sosirea fratelui mai mic pe care îl trimisese să cumpere nişte plăcinte de la un negustor ambulant. Aşteptându-l pe Malko, s-a baricadat în apartament, gândindu-se la ce era mai rău. Se auzi un ciocănit în uşă, pe urmă trei, apoi încă unul. Era semnalul stabilit. Deschise şi abia apucă să vadă figura îngrozită a fratelui său de şaisprezece ani. Acesta fu îmbrâncit înăuntru, iar două jeturi de sânge ţâşniră în acelaşi timp. Un bărbat cu cagulă îi tăiase gâtul sub ochii lui dintr-o singură lovitură de pumnal. Tânărul plonjă în mâini în faţă, cu privirea deja înceţoşată.

Din spatele lui năvăliră în apartament vreo şase oameni cu cagule fără să zică un cuvânt. Pe Samir Maalouf l-au înjunghiat primul cu o singură lovitură de pumnal, apoi îi traseră mai multe gloanţe în cap în clipa în care începuse să urle.

— Nabil!

Fratele lui geamăn, care era în bucătărie, avu timp să se arunce asupra armei MP 5. Îi primi pe asediatori cu o rafală lungă şi precisă. Cu spatele lipit de frigider, goli încărcătorul ca un animal hăituit. Fără să se gândească, fără să-i fie frică. Vechile reflexe îi reveneau acum: să ucidă sau să fie ucis. Zări corpuri prăbuşindu-se, dar în timp ce punea alt încărcător, o rafală trasă dintr-un pistol mare echipat cu amortizor îi zdrobi ţeasta.

Asediatorii cotrobăiră prin apartament. Îl descoperiră pe cel de-al patrulea frate, de paisprezece ani, lungit pe burtă sub pat. Unul dintre ei îl târî afară de un picior. Când a considerat că a ieşit destul de mult,

îi tăie gâtul ca fratelui său dintr-o singură mişcare... După aceea, asediatorii plecară cum au venit, luându-şi morţii şi răniţii. Focurile de armă îi alertaseră pe vecini, însă nimeni nu a îndrăznit să intervină sau să telefoneze la poliţie.

*

* *

Când Malko văzu uşa dată de perete, îşi dădu seama imediat că s-a întâmplat ceva. Sohbi îl trase înapoi.

— Nu vă duceţi, aşteptaţi!

Malko rămase pe palier în timp ce libanezul se duse să-şi ia Kalaşnikovul din maşină. Apoi intrară cu grijă în apartamentul fraţilor Maalouf, împiedicându-se mai întâi de cadavrul mezinului găsit sub pat de ucigaşi. Samir Maalouf zăcea pe spate, strângând pumnalul în mâna dreaptă. Restul apartamentului arăta ca o măcelărie... Chiar şi câinele fusese împuşcat în cap. Membrilor Hezbollah nu le-a trebuit mult timp ca să dea de urma fraţilor Maalouf; în Liban, nu era mare scofală. Mirosul fad al sângelui îi pătrunse până în gât. Malko se uita gânditor la aceşti oameni care au murit aşa cum au trăit: în violenţă. Nu reuşi să se înduioşeze de soarta fiului lui Imad Mughnieh şi de aceea a tuturor morţilor din Sabra şi Chatila...

Cine loveşte cu sabia, de sabie piere...

— Să plecăm, îi zise lui Sohbi.

— E cel mai bun lucru, făcu libanezul cu vădită uşurare. Cu siguranţă că vă caută şi pe dumneavoastră. Dacă am fi fost aici...

Pe străduţa îngustă era animaţia obişnuită. O luară pe bulevard şi, în zece minute, Sohbi oprea în faţa clădirii din strada Trabaud. Un bărbat instalat într-un fotoliu stătea la aer. Îl strigă pe Sohbi şi schimbă câteva vorbe cu el. Şoferul se întoarse la Malko.

— Hussein Al Foukhar a trecut pe aici, îl anunţă el. V-a căutat şi i-a spus omului că deţine informaţia pe care o vreţi. Îl veţi găsi în seara asta într-un bar din cartierul Zouk, White House.

Sohbi Jalloul urcă în clădire şi, după câteva minute, se întoarse cu o geantă mare.

O luară pe drumul ce ducea la Ambasada americană. Pe bulevardul Amine-Gemayel, barajul armatei libaneze verifica toate maşinile. Le inspectară şi lor portbagajul, iar Malko le spuse că merg la ambasadă. După mai multe telefoane, îi lăsară să plece. După ce parcurseră trei sute de metri, maşina lor fu înconjurată de gărzile ambasadei care păreau nervoase... Au fost nevoiţi din nou să arate legitimaţiile albe, apoi porţile masive cu grilaj se deschiseră în faţa lor.

Vincent Faulkner îl întâmpină pe Malko pe peronul ambasadei pustii. Îi strânse mâna îndelung şi îi spuse simplu:

— Mulţumesc.

— Fraţii Maalouf au fost omorâţi acasă la ei, zise Malko, împreună

cu fraţii lor mai mici.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Au fost „câini de război”. Aveau şi ei mâinile pătate cu sânge, aşa că nimeni nu le va plânge de milă.

Americanul tăcu câteva secunde, apoi spuse cu vocea gâtuită de emoţie:

— Sunt sigur că a fost greu, dar trebuia s-o faceţi. Nu vă puteţi da seama ce a îndurat William Buckley. Ca să nu mai vorbim şi despre alte lucruri. Mughnieh a fost un monstru, o maşină a urii. În seara asta veţi primi recunoştinţa întregii agenţii. Elicopterul trebuie să sosească într-un sfert de oră. Peste două ore, veţi ajunge în Cipru, iar mâine, veţi fi la castelul dumneavoastră.

— Apropo, v-aţi documentat în privinţa diplomatului iranian din Damasc care se afla în post pe vremea răpirii lui William Buckley? Cel care a venit să-l interogheze la Baalbeck.

— Da, răspunse americanul. Am trecut la verificarea mărturiilor. Pe atunci, în Damasc se aflau diplomaţi iranieni; trei sunt în Iran, doi în Africa, patru au dispărut, iar doi sunt în Beirut. Le cunoaştem numele, dar nimeni nu ştie dacă sunt cele bune şi nu se ştie cu precizie dacă iranianul despre care vorbiţi era cu-adevărat diplomat. De ce?

— Poate că mai am o şansă să-l identific, zise Malko. Cu ajutorul lui Hussein Al Foukhar. Se pare că există o fotografie a lui.

— O fotografie!

Vincent Faulkner nu credea acest lucru. Îl luă pe Malko de braţ şi aproape că îl scuturâ.

— Ascultaţi ce vă spun! Aţi făcut destul! Imad Mughnieh a murit. Nu vreau să rămâneţi în Beirut nici o secundă în plus. Îndată ce cadavrul va fi descoperit, forţele Hezbollah se vor dezlănţui şi mai tare. Ca să le domolească un pic, sirienii şi libanezii le vor arunca un os… S-ar putea ca acel os să fiţi tocmai dumneavoastră. Nu pot să vă mai asigur nici un fel de protecţie. Toate ascunzătorile dumneavoastră sunt înconjurate. Dacă vă duceţi la vreun hotel, libanezii vă vor da de gol. Şi, în plus, *Schlomos*[48] vor fi încântaţi să vă facă o porcărie. Oare nu vă ajunge?

— Nu v-ar face plăcere să-l găsiţi pe iranian pentru ca răzbunarea lui Buckley să fie totală?

Şeful Centralei CIA crezu că sare în sus.

— *For Christ sake,* cum să nu? Mi-aş da şi mâna dreaptă pentru asta. Dar nu vreau să vă trimit la un masacru.

Un huruit îi făcu să se întoarcă. Zăriră luminile de poziţie ale elicopterului care se aşeza pe platforma ambasadei.

— Ei, haideţi să mergem, zise Vincent Faulkner.

---

[48] Evrei din Israel (n.t.).

— Nu plec, răspunse Malko liniştit.

Se simţea ca un jucător în faţă unei mese de baccara care câştigă şi care ştie că va câştiga în continuare şi mai mult, sau că va putea pierde totul. Această misiune l-a făcut să înfăptuiască un lucru pe care îl detesta: să ucidă cu sânge rece, nemaipunând la socoteală greşeala cu falsul Imad Mughnieh... Malko avea nevoie să se reabiliteze în faţa lui însuşi. Adică să-şi pună propria viaţă în joc, precum un jucător care a avut prea mult noroc şi se achită de datorie.

— *Bullshit!* explodă Vincent Faulkner. Haideţi odată!

— Nu, mă întâlnesc peste două ore cu Hussein Al Foukhar. Împrăştiaţi zvonul că am plecat. Cu siguranţă că libanezii au reperat elicopterul.

— Dar unde vă veţi duce?

— Nu ştiu încă. Îl am pe Sohbi în care am încredere. Vreau să cercetez până în pânzele albe pista cu acest iranian. Dacă nu voi obţine fotografia, mă veţi ajuta să fug.

Vincent Faulkner îl măsură îndelung pe Malko, dar simţi că nu va. Reuşi să-l determine să se răzgândească.

— În regulă, zise el descurajat, *you are fucking crazy*[49].

Malko îl aşteptă până când vorbi cu membrii echipajului.

Vincent Faulkner reveni după zece minute, însă huruitul elicopterului care se ridica în aer îi acoperi vocea timp de câteva secunde.

— *You are on your own*[50], îi spuse el simplu. Dacă scăpaţi teafăr, vă promit cea mai frumoasă petrecere pe care aţi avut-o vreodată. Acum, ce aş putea să mai fac pentru dumneavoastră?

— Să vă rugaţi, răspunse Malko. Şi să-mi faceţi un mic hatâr.

*

* *

Sohbi Jalloul se opri în faţa barului *White House,* în dreptul unei străduţe din cartierul Zouk. Plecase în mod ostentativ neînsoţit de nimeni din Ambasada Statelor Unite. Toţi agenţii din Moukhabarat care pândeau prin împrejurimi credeau că Malko se suise în elicopter.

Vincent Faulkner îl luase în Mercedesul lui blindat şi cu geamurile atât de negre încât era imposibil să-i identifice cineva pe călători. Americanul se ducea în mod oficial la un cocteil organizat de banca Audi. Vehiculul coborâse în parcarea subterană, iar Malko se pierdu în mulţimea care număra mai mult de o sută de persoane, apoi se duse discret la Sohbi care îl aştepta puţin mai încolo pe bulevard, printre zecile de maşini parcate acolo pentru cocteil.

Malko împinse uşa barului *White House* şi descoperi o atmosferă

---

[49] Sunteţi nebun de legat (n.a.).

[50] Sunteţi pe cont propriu (n.a.).

verde-albăstruie din cauza fumului gros. Tavanul era jos, muzica bubuia de se zguduiau pereţii, nişte mustăcioşi eleganţi, îmbrăcaţi în costume închise la culoare şi fete aşezate ciorchine la mese. Vreo şase dintre ele, îmbrăcate ţipător, dansau pe un ring împrejmuit cu sticlă. Pur şi simplu, era un bar pentru târfe.

Nici una dintre ele nu părea libaneză. Erau blonde, foarte înalte şi subţiri, cu ochi verzi, albaştri, în orice caz, foarte deschişi la culoare. Trecând pe lângă o masă, Malko auzi vorbind ruseşte. Erau nişte animatoare din Europa răsăriteană, venite să se îmbogăţească în Liban…

Îl zări pe Hussein Al Foukhar într-o boxă mai retrasă, înconjurat de trei făpturi apetisante care se certau pe două sticle de şampanie. În timp ce se strecura la masa lui, observă o tipă într-adevăr bine făcută. Avea un chip admirabil, cu pometi înalţi, nişte ochi imenşi verzi, o expresie semeaţă, păr lung ce se revărsa peste umerii goi şi o gură ce i-ar fi dat fiori şi celui mai fanatic ayatolah. Purta o rochie argintie mulată pe corp şi avea un piept extrem de generos. Stătea singură la masă, foarte ţeapănă, cu o sticlă de Coca-Cola în faţă. Când Malko trecu pe lângă masa ei, privirea era aţintită în gol, ca şi cum el nici nu ar exista.

Hussein Al Foukhar se ridică şi îl sărută de trei ori, după obiceiul libanez.

— Nu credeam că o să mai veniţi, zise el simplu.

— De ce?

Libanezul luă sticla de Moet şi umplu o cupă pe care i-o întinse lui Malko.

— Pentru că, în Beirut, vă caută o grămadă de oameni care vor să vă omoare. Iar eu nu voi paria nici măcar o mie de lire libaneze pe pielea dumneavoastră.

Capitolul XIX

Hussein Al Foukhar îşi pierduse aerul lui jovial obişnuit şi îl sfredelea pe Malko cu o privire serioasă. Cele trei animatoare îşi vedeau de treaba lor sporovăind cu un surâs rece pe buze, fără să înţeleagă o iotă.

— De unde ştiţi că vor să mă omoare? îl întrebă Malko.

Înainte de a răspunde, libanezul îşi turnă un strop de Moet aromat:

— Membrii Hezbollah m-au contactat reproşându-mi că v-am „răscumpărat" la Bekaa. A trebuit să jur pe Allah că dumneavoastră aţi solicitat sprijinul meu. Şeicul Hadj Naim Kassiz are toate motivele să fie împotriva dumneavoastră, căci el răspundea de siguranţa lui Imad Mughnieh. În plus, lovitura adusă organizaţiei a reuşit să-i ştirbească din autoritate. A promis o recompensă de douăzeci de mii de dolari aceluia care vă dă de urmă.

Într-un oraş în care salariul mediu este de o sută de dolari, acest prilej ar putea descoperi la oameni noi vocaţii...

— În mod oficial, sunt plecat din Beirut, observă Malko. Mai devreme sau mai târziu, libanezii ori sirienii îi vor pune la curent cu acest lucru.

— Membrii Hezbollah nu sunt uşor de păcălit. Sunt în stare să ghicească un vicleşug, fiindcă ei înşişi sunt vicleni. Au pus în gardă toţi informatorii pe care îi au prin hoteluri şi care îi filează pe toţi oamenii cu care aţi fost în contact. Sunt sigur că îl supraveghează pe Sohbi Jalloul sau locuinţa lui.

— Şi pe dumneavoastră?

— De la Baalbeck am fost urmărit de un Mercedes alb. Când am ieşit, mi-am lăsat maşina la locul ei şi m-am strecurat prin garajul subteran. După aceea, am luat un taxi. Ştiţi oare ce a putut declanşa atacul de la spitalul Profetul-Atotputernic? Oamenii din serviciul de securitate al grupării Hezbollah au luat ostatici nişte angajaţi şi ameninţă că îi vor omorî, dacă nu-l găsesc pe Imad Mughnieh în viaţă.

— Sunt puţine şanse, zise Malko sobru. Nu vor întârzia să-i găsească trupul, dacă nu cumva au făcut-o deja...

Hussein Al Foukhar îl privi cu oarecare admiraţie. Pe podium, două blondine deşirate se străduiau să execute o parodie de dans oriental, destinat mai cu seamă masculilor singuratici din barul *White House.*

— Şi vă mai aflaţi încă în Beirut! exclamă Hussein Al Foukhar. Americanii sunt nebuni! Nu au pregătit şi ei o rută ca să vă poată scoate din ţară împreună cu cei care v-au ajutat?

— Ba da, recunoscu Malko, însă pentru fraţii Maalouf este prea târziu; în urmă cu câteva ore le-au tăiat gâtul, lor şi celor doi fraţi mai mici care nu aveau nici o legătură cu afacerea noastră.

Hussein clătină din cap.

— La noi, în Liban, cam aşa stau lucrurile. Când este vorba de vreo. Răzbunare, tradiţia le cere să ucidă toată familia.

Malko se gândea la Ahmad, băiatul în vârstă de zece anişori al lui Imad Mughnieh, căruia i-au tăiat gâtul în spital. Era clar că acesta nu urmărise să-şi răzbune tatăl. La Beirut, Drepturile Omului se soldau cu o sfântă lovitură. La rândul lui, îşi muie buzele în şampania călduţă, cu privirea irezistibil atrasă de blonda cu trup de statuie care stătea singură la masă. Gura imensă, cărnoasă şi roşie, atrăgea privirile precum un far. În timp ce o admira, ea se ridică şi se duse la bar. Lui Malko îi fu lesne să constate că trupul se potrivea de minune cu figura. Avea umeri largi, spatele lung, terminându-se cu o talie de viespe ce punea în evidenţă bazinul rotund şi cambrat. Era o adevărată bombă senzuală. Oare ce căuta ea în acest local ordinar? Vocea lui Hussein Al Foukhar îl smulse din reverie.

— Dar *dumneavoastră* de ce aţi rămas?

— Din cauza dumitale, răspunse Malko. Mi-aţi lăsat un mesaj în legătură cu fotografia diplomatului iranian.

Hussein o îndepărtă pe una dintre animatoare care reuşise să-şi strecoare mâna în buzunarul pantalonilor şi oftă:

— Este adevărat. Încă nu ştiam cum s-au dezlănţuit membrii Hezbollah în Beirut.

— Aveţi fotografia?

— L-am identificat pe cel care o are cu ajutorul prietenilor mei Hezbollah din Baalbeck. Este un băiat pe care îl cheamă Jamal.

— Unde se află?

— La Nabatiyeh, la şaptezeci şi trei de kilometri, la nord de Beirut, la marginea zonei tampon cu Israelul. Membrii Hezbollah hărţuiesc Galileea chiar de acolo, iar israelienii ripostează cu artileria şi cu avioanele de luptă.

— De ce deţine el fotografia?

— Pentru că în ea este şi prietenul său cel mai bun, Sleiman. Acesta a făcut parte dintr-un comando sinucigaş care s-a repezit cu o maşină burduşită cu explozibil asupra unui convoi israelian. Înainte de a se duce la moarte, i-a trimis prietenului său o scrisoare însoţită de această fotografie. Ştiu de la prietenii lui că Jamal păstrează întotdeauna fotografia la el…

Lată cine simplifica situaţia…

— Aveţi vreo idee cum am putea pune mâna pe fotografie? îl întrebă Malko.

Hussein Al Foukhar ridică ochii la cer.

— N-am nici cea mai vagă idee. Ar trebui să improvizăm ceva… Acolo e periculos din cauza războiului, iar oamenii sunt tare agasaţi…

— Dar sunteţi sigur că iranianul este în fotografie?

— Absolut. Chiar voia s-o decupeze ca să rămână numai prietenul

lui în ea.

— Ce sugestie îmi daţi?

Hussein Al Foukhar ezită puţin.

— Mă gândeam să vă duc acolo mâine dimineaţă. Sunt singura persoană care se poate apropia de băiat fără să trezească bănuieli.

— Cum aşa?

— Sunt deputat de Baalbeck. Este normal să mă interesez de alegătorii mei. În caz că e nevoie, pot să explic prezenţa dumneavoastră.

— Deci trebuie să rămân viu până mâine dimineaţă, zise Malko, mai în glumă, mai în serios…

— Aş putea să vă găzduiesc eu, îi sugeră libanezul, însă riscăm puţin. Mai gândiţi-vă. Trebuie să fim atenţi şi cu sirienii. Au închis ochii atunci când l-aţi ucis pe Imad Mughnieh fiindcă vor să se pună bine cu americanii, fireşte, dar acum, vor să-i perie pe membrii Hezbollah ajutându-i să vă prindă pe dumneavoastră…

Doar se afla în Orient. Toate alianţele erau cu dus-întors. Brusc, Malko se întrebă dacă Hussein Al Foukhar nu făcea şi el parte din acest joc periculos. Dacă va fi cazul, nici nu o va afla prea târziu. Avea o problemă acută şi imediată: să rămână în viaţă până a doua zi… Ca să-şi mai limpezească creierul, o întrebă pe vecina lui în ruseşte:

— Cine este fata care stă singură la masa de colo?

Mirată că vorbeşte în limba ei, animatoarea îi răspunse fără întârziere:

— Este Natalia Nabilova, o ucraineană care a ieşit Miss Ucraina anul trecut. Băiatul de care s-a îndrăgostit a determinat-o să semneze un contract în Beirut păcălind-o că este vorba de o prezentare de modă… El s-a ales cu o sută de mii de ruble. Când şi-a dat seama de realitate, era prea târziu. Şmecherii de prin partea locului îi luaseră paşaportul. Nu are bani şi nu poate să plece din Beirut. Ca să mănânce, este obligată să vină aici în fiecare seară, dar îi refuză pe toţi clienţii. E foarte dură… Deocamdată, patronul o lasă în pace pentru că e frumoasă, dar nu se va termina cu bine… Vrei s-o cunoşti?

— Dacă s-ar putea.

Se ridică şi se duse la masa unde şedea ucraineana, dar se întoarse necăjită.

— Natalia nu vrea să vină, zice să te duci tu…

Malko se ridică fără să mai aştepte şi se îndreptă spre masa la care stătea Miss Ucraina. Aceasta îl învălui într-o privire de gheaţă. De aproape era şi mai frumoasă, cu imenşii ei ochi violeţi, cu nasul micuţ şi gura mare. Pieptul somptuos tresări mai mult când îi zise lui Malko în ruseşte:

— Dacă eşti la fel ca porcii ăştia şi dacă ai chef să ţi-o freci de coapsele mele, du-te imediat la masa ta!

Un amărât de chelner destupase deja o sticlă de Dom Perignon, care costa o avere. Malko umplu două cupe şi îi întinse fetei una.

— Pentru frumuseţea ta, Natalia! Sper că vei ajunge cu bine la Kiev.

Ea nu-şi descreţi nici măcar un pic fruntea, ci dădu dintr-o dată şampania pe gât şi privea într-una în gol. Malko încercă să înfiripeze un dialog, dar ea îi răspundea monosilabic... Într-adevăr, frumuseţea ei îţi tăia răsuflarea... El îi turnă din nou şampanie, iar ea o bău ca un automat. Imediat ce simţi privirea lui Malko aţintită asupra ei, trupul ei deveni ţeapăn. La a cincea cupă de şampanie, ea îi zise:

— Nu eşti rus?

— Sunt austriac, răspunse Malko.

În sfârşit, ea întoarse capul spre el, iar acesta îi înfruntă ochii violet.

— Dacă nu vrei să te culci cu mine, de ce eşti aici? Numai porcii vin la masa mea...

Malko nu avea chef să-i răspundă. Hussein Al Foukhar îi făcea semne. Se duse la masa lui. Libanezul era gata să explodeze, cu mâna băgată până la cot în decolteul vecinei sale.

— Încerc să vă duc la mine acasă. Bineînţeles că şi pe fată.

Puse un pumn de bancnote pe masă, iar Malko avu timp în trecere să-i sărute mâna Nataliei Nabilova. I se păru că îl priveşte cu alţi ochi. Afară, aerul era călduţ încă.

— Spuneţi-i lui Sohbi să se întoarcă acasă şi să fie atent, îi sugeră Hussein Al Foukhar.

Se urcă la volanul BMW-ului negru, iar animatoarea se strecură imediat lângă el, hotărâtă să-l menţină sub presiune. Drumul nu era circulat şi, datorită legitimaţiei de deputat, trecu prin baraje aproape fără să încetinească. După un sfert de oră, ajunseră în Beirutul de Vest, în cartierul unde locuia prim-ministrul Rafik Hariri. Hussein Al Foukhar o luă pe un drum ce ducea spre cornişa Mazra. Deodată, îi zise lui Malko:

— Culcaţi-vă repede pe banchetă!

Malko se şi aruncă. Maşina încetini, iar după două sute de metri, vira pe o alee întunecată şi se opri.

— Chiar în faţa casei stă un vânzător ambulant de casete, îi explică libanezul. Cu siguranţă că e un *jaissous*[51] pus de membrii Hezbollah. Folosesc frecvent acest sistem. Nu pot să vă duc la mine. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Aţi putea să-mi lăsaţi maşina dumneavoastră?

Hussein Al Foukhar ezită puţin.

— Da, cobor până la cornişă, apoi iau un taxi din faţă de la Nasr. Şi după aceea?

— La ce oră credeţi că am putea porni spre Nabatiyeh?

---

[51] Spion (n.a.).

— Pe la opt.

— Unde ne întâlnim?

Libanezul se gândi rapid.

— În centrul comercial Gefinor, în faţa Librăriei internaţionale. Voi lua un taxi din partea cealaltă şi voi traversa. Astfel, dacă sunt urmărit…

— Perfect, zise Malko.

După cinci minute, se urcă la volanul BMW-ului şi se îndreptă către est, de-a lungul cornişei animate încă la ora aceea. Nu putea să se învârtă toată noaptea prin Beirut, nici să se ducă la un hotel, nici să doarmă în maşină. Riscul de a fi surprins de o patrulă din armata Moukhabaratului era prea mare. Fireşte, s-ar fi putut întoarce la ambasadă, dar risca prea mult să fie interceptat de armata libaneză. Nu îi rămânea decât o singură soluţie.

*

* *

Barul *White House* mai era şi la ora aceea pe jumătate plin. Malko o căută din priviri pe Natalia Nabilova. Nu se mişcase, iar sticla de şampanie Dom Perignon era răsturnată cu fundul în sus în frapieră. Când îl zări apropiindu-se de masa ei, ridică privirea.

— Credeam că ai plecat…

Un chelner aplecat până la pământ, cu un rânjet impertinent pe buze pusese deja altă sticlă de şampanie pe masă. După ce umplu cupele, Malko o ridică pe a sa.

— Pentru plecarea ta din Beirut, Natalia!

Avu senzaţia că îi va arunca şampania în cap. Ochii violet se întunecară şi îi trânti:

— *Ne pizdi!*[52] N-am paşaport şi nici dolari.

— Astea sunt lucruri uşor de găsit, zise Malko.

Ea îi aruncă o privire şi mai neagră. Sânii ei minunaţi palpitară de furie.

— Eşti mai rău decât ceilalţi. Vrei să te culci cu mine făcându-mi promisiuni…

Ea goli dintr-o dată trei pahare de Dom Perignon unul după altul. Privirea îi era şi mai tulbure decât acum două ore. Malko o lăsă să se liniştească, bău împreună cu ea, apoi o întrebă:

— De ce ai chef acum?

— De-o îngheţată, făcu ea aproape fără să stea pe gânduri. De o porţie zdravănă de îngheţată bună, aşa ca pe la noi.

— Foarte bine, haide!

— Nu pot să plec decât atunci când se închide, cel puţin peste două ore.

---

[52] Nu te prosti! (n.a.).

— Aranjez eu asta, îi promise Malko.

Se ridică şi se îndreptă spre mustăciosul care îi alesese masa.

— Plec împreună cu fata, zise el. Cât face?

— O sută de dolari, răspunse celălalt.

Malko pregătise deja bancnota, apoi se întoarse la masă şi o luă pe Natalia de mână.

— Vino!

Lăsă încă o sută de dolari pentru şampanie şi ieşiră din bar. Îi deschise portiera Nataliei şi el se urcă la volan.

— Tu o să mă conduci, spuse el, eu nu ştiu unde este îngheţată în Beirut la ora asta.

— Ştiu eu, coborî spre Djaide.

După un sfert de oră, opriră în faţa unei cofetării unde se servea şi ceai şi care mai era deschisă. Natalia făcu senzaţie cu rochia ei lungă, foarte decoltată. Ea comandă o îngheţată enormă din care gusta cu senzualitatea unei feline. Din când în când, se uita la Malko pe sub pleoape, ca şi când i-ar fi cerut aprobarea.

După îngheţată, i se tăcu poftă de un Cointreau cu gheaţă şi cu lămâie verde, bineînţeles. Cu ajutorul alcoolului, deveni mai volubilă. La urmă căscă şi zise:

— E târziu, mă duci acasă?

Era un moment dificil, căci cofetăria se închidea. După ce se suiră în BMW, Malko se aplecă spre ucraineană.

— Natalia, vreau să-ţi fac o propunere.

— Eşti un porc la fel ca ceilalţi! izbucni ea.

Pusese deja mâna pe portieră, gata să sară din maşină.

— Nu, zise el, e o propunere cinstită. Trebuie să dorm la tine, nu cu tine, îţi dau o mie de dolari pentru bilet şi te ajut să pleci din Liban.

— Fără paşaport?

— Fără.

De data asta nu se repezi le el să-i scoată ochii.

— Eşti poliţai? îl întrebă ea simplu. Sau hoţ? Ai probleme?

Nu era cazul s-o mintă.

— Nu sunt poliţai, dar am probleme. Sunt căutat. Vor să mă omoare, spuse Malko.

Ea clătină din cap dusă pe gânduri.

— Ei, ce zici?

Ea întinse mâna deschisă.

— Dă-mi mia de dolari.

Malko scoase un teanc de bancnote de o sută şi numără zece, pe care ea le luă şi le îndesă în poşetă.

— Cum facem să plec?

— Vin mâine să te iau de la *White House,* dar nu trebuie să vorbeşti cu nimeni, altfel te vor omorî şi pe tine.

Ea dădu din cap afirmativ şi spuse:

— Nu mă lua drept proastă, dacă vrei să mă violezi, e vai şi amar de tine.

— Nu vreau să te violez, o asigură Malko.

Porni îndrumat de ea spre cartierul Zouk, iar după câteva minute, opri în faţa unei clădiri moderne cu o farmacie la parter. Malko o urmă pe Natalia pe o scară îngustă, apoi într-o cămăruţă sufocantă cu un pătuc de optzeci de centimetri... Natalia aruncă poşeta pe el şi se întoarse către Malko cu un surâs aproape copilăros.

— Eşti drăguţ, zise ea, e multă vreme de când nu am băut şampanie liniştită şi nu am mâncat o îngheţată atât de bună.

Înaintă spre el, îi trecu un braţ în jurul gâtului şi îl sărută pe gură în stil rusesc, nedeschizând buzele. Îşi strivi pieptul impunător de al lui, iar Malko îşi spuse că acest lucru semăna cu supliciul lui Tantal... Din fericire, ea se desprinse de el şi se întoarse, lăsând să se vadă despicătura din spate.

— Ajută-mă.

Rochia căzu la pământ formând o moviliţă. Pe dedesubt nu avea decât un slip din dantelă albă.

Susţinând cu mâna sânii imenşi, se întinse în pat, iar Malko se întrebă dacă nu cumva îşi va petrece toată noaptea stând în picioare... Bătători patul în porţiunea de lângă ea.

— Vino să stai aici. După ce adorm eu, te întinzi şi tu.

Malko se supuse. Privirea violet se aşeză pe el şi Natalia îi zise cu o voce mai blândă:

— Aici n-a venit niciodată vreun bărbat.

— Drăguţ din partea ta că m-ai primit.

Îi era greu să rămână stană de piatră lângă o femeie apetisantă cu voce de fetiţă. Deodată, crezu că nu a auzit bine.

— Mângâie-mi sânii, mă ajută să adorm, suspină Natalia.

Având în vedere volumul, erau incredibil de fermi. Aveau formă de pară cu floarea mare şi sfârcuri lungi şi groase ca nişte capete de creioane. Malko atinse uşor cu degetele pielea mătăsoasă şi îi masă cu mişcări circulare.

Natalia închise ochii. Continuă şi simţi sub degete pielea şi mai fermă, vârfurile se ridicară în sus, abdomenul se arcui, iar ea respira din ce în ce mai repede. Nu prezenta deloc simptomele unei persoane care e gata să adoarmă... Malko îşi continua masajul, atingând uneori sfârcurile, făcând-o pe Natalia să tresară. Nici nu mai simţea aerul jilav şi sufocant din odăiţă. Avea nevoie de o voinţă de fier ca să nu încalce pactul făcut de ei.

Încetul cu încetul, Natalia se destinse. Din gura ei cărnoasă ieşea un soi de gângurit. Coapsele, strânse până atunci zdravăn, începeau să se desfacă uşurel, iar mâna dreaptă alunecă în slip şi, după

mişcările degetelor, Malko ghici că se mângâie.

Se simţi extrem de excitat. A fost mai rău când ea a deschis ochii. Pupilele violet aproape că se dădeau peste cap, iar buza de sus se răsfrânse într-un rictus senzual. Nu zise nimic, ci îl prinse cu mâna de ceafă şi îl atrase spre ea. De data asta, buzele nu mai rămăseseră închise. Rapid, limba ei se juca abil cu a lui. Malko se îndârji şi puse mâna pe mâna fetei care şi-o retrase imediat. Fără să-i scoată lenjeria intimă, el continuă ceea ce începuse ea, încât, după câteva clipe, Natalia se arcui pradă unui orgasm violent.

— Ticălosule! şopti ea. M-ai făcut să te doresc.

Îşi înălţă coapsele lungi ca să-i scoată mai uşor slipul şi se lăsă pe pat. Ridicată într-un cot, îl privea pe Malko în timp ce termina să se dezbrace, cu ochii ţintă pe sexul în erecţie. În mod clar, era singurul lucru care o interesa. Crezu că nu mai poate de fericire atunci când ea îl prinse în gură, cu ochii fixaţi într-una pe el. Era visul neîmplinit al tuturor clienţilor de la *White House...* Dar felaţia pe care i-o administra nu avea darul să-i producă lui plăcere, ci numai şi numai ei. În loc să-l lase să se răspândească în gura ei, fata se ridică, îl determină să se întindă pe spate şi îl încălecă trufaşă; cu măiestrie, îl ghidă spre intrare şi se năpusti asupra lui.

Malko avu senzaţia că mădularul îi fu înghiţit de o mănuşă strâmtă şi călduroasă. Cu capul dat pe spate, Natalia slobozi un ţipăt răguşit şi începu să se balanseze cu furie înainte şi înapoi. Semăna cu o iapă cu coama în vânt. El îi prinse sânii în căuşul palmelor şi îi apăsă, sporindu-i şi mai mult plăcerea. Cu gura căscată, Natalia se adăpa la izvorul plăcerii. Ea ajunse foarte repede la orgasm, apoi se lăsă pe pieptul lui Malko cu un ţipăt ascuţit.

El nu terminase încă. Se desprinse şi contemplă trupul plinuţ, bazinul proeminent, coapsele lungi şi cărnoase. Natalia mârâi puţin când o răsturnă, lungindu-se pe spatele ei şi strecură sexul tare între coapse. Fu nevoit s-o ridice puţin ca să o poată poseda în acest fel, dezlănţuindu-se cu furie, cu mâinile încleştate pe pulpele în formă de amforă. Dar Natalia îi scăpă şi se întoarse.

— Nu-mi place aşa! Nu suntem animale. Vreau să te văd.

El o poseda din nou, afundându-se în ea cât putu de mult. Ochii violet nu-l slăbeau o clipă. Natalia îşi îndoi picioarele, ca el să pătrundă şi mai tare, iar ea juisă în acelaşi timp cu el. Avea sânii umflaţi şi sfârcurile dure ca lemnul.

— Acum vreau să dorm, zise ea pe un ton hotărât.

După două ore, ea se năpusti asupra lui, iar gura îi acapară sexul. Apoi îl călări. Era clar că aceasta era poziţia ei preferată. Pe la cinci dimineaţa, avură iarăşi o partidă de sex, după care Natalia oftă extenuată:

— E bine să mai faci dragoste. Amantul meu Boris avea douăzeci şi

doi de ani. Mă regula de şase ori la rând.

— O să te întâlneşti cu el? o întrebă Malko.

Ea scuipă furioasă.

— Cu sfrijitul ăla! O să-i smulg boaşele şi-o să mi le înşir la gât ca pe mărgele. De ce pleci aşa devreme?

— Trebuie.

— Chiar o să vii diseară să mă iei?

— *Inch' Allah!* făcu Malko. Dacă nu voi veni, să ştii că am păţit ceva rău.

*

* *

Malko nu se opri de zece minute în faţa Librăriei internaţionale, că Hussein Al Foukhar şi apăru din centrul comercial Gefinor. Era opt şi cinci. Libanezul se urcă la volan şi se îndreptă spre cornişă. Malko o lăsase pe Natalia dormind. Nu se trezise nici când plecase.

— Unde aţi dormit astă-noapte? îl întrebă Hussein Al Foukhar.

Malko îi spuse, iar libanezul îi zâmbi complice.

— Tuturor clienţilor de la *White House* le curg balele după ea! Dar nu s-a culcat niciodată cu nimeni. Bine că nu v-aţi dus la hotel. Priviţi.

Îi întinse un teanc de ziare. *L'Orient-Le Jour, Al Nahr, Al Ahad,* cotidianul grupării Hezbollah. O fotografie imensă înfăţişându-l pe Imad Mughnieh ocupa aproape în întregime prima pagină, iar altele mai mici cu spitalul Profetul-Atotputernic şi un şir lung de bărboşi şi de *mola.* Hussein Al Foukhar traduse pentru Malko:

— În mod oficial, acţiunea le este atribuită israelienilor; susţin că un comando a reuşit să se infiltreze la Beirut, iar membrii lui sunt căutaţi în continuare. Adică este vorba despre dumneavoastră. Autorităţile libaneze au promis să facă tot ce le stă în putinţă ca să vă aresteze; la fel şi sirienii. Încearcă să-şi unească forţele.

— În dimineaţa asta aţi fost urmărit?

— Da. Vânzătorul ambulant de casete şi o maşină care m-a urmărit până în centrul Gefinor. Au ţesut o adevărată pânză de păianjen.

Se apropiau de un baraj al armatei libaneze. Hussein Al Foukhar încetini, îi zâmbi cu prietenie soldatului şi îi arătă legitimaţia rezervată parlamentarilor pusă pe parbriz. Soldatul îl salută şi îi făcu semn să treacă.

Traversară astfel trei baraje, apoi o luară pe drumul ce ducea la Tyr. Hussein Al Foukhar se întoarse surâzător către Malko.

— Nabatiyeh este *ultimul* loc unde vor veni să vă caute...

— Şi acolo?

— Am cerut permisiunea Cartierului General al grupării Hezbollah din Beirut ca să merg acolo. Au fost încântaţi. Nu cred că o să avem probleme, căci mă cunosc.

— Dar eu?

— Sunteţi sub protecţia mea, le voi spune că sunteţi ziarist şi că faceţi un reportaj despre lupta forţelor Hezbollah. Le place tare mult acest lucru. Dacă se vor ivi probleme, le voi spune că m-aţi minţit.

— Nu riscăm să întâlnim la Bekaa membri Hezbollah care *ştiu* că noi ne cunoaştem?

— Nu, fiindcă eu cunosc mulţi străini. Poate să fie pur şi simplu o confuzie.

Continuară să meargă de-a lungul drumului de coastă, întretăiat din loc în loc de sate, mărginite în mare parte de case dărâmate. La doi kilometri după ce trecură de Saida, Hussein Al Foukhar viră la stânga, urcând pe colinele golaşe presărate cu case dinamitate şi cu sate părăsite. În regiunea aceasta se dădeau lupte de ani de zile. Puţin mai relaxat, libanezul frână dinaintea unui baraj sirian. Plecară din nou la drum.

— Nu suntem prea departe de front, îi spuse Hussein. Sunt irascibili. Sirienilor nu le place să vină ziarişti pe aici şi să umble hai-hui, de frică să nu le facă vreo porcărie membrii Hezbollah.

Mai trecură de încă trei baraje, două libaneze şi unul sirian, apoi Hussein Al Foukhar îi arătă lui Malko o îngrămădire de clădiri cu nelipsitele turnuri din beton ce străjuiau căsuţele pătrate înghesuite pe coline.

— Iată Nabatiyeh-ul! Ne aflăm la douăzeci de kilometri de Israel.

Oraşul era la patru sute de metri altitudine şi aerul era mult mai curat. La câteva sute de metri, zăriră un punct de control împrejmuit cu sârmă ghimpată şi cu pneuri puse unele peste altele. De o parte şi de alta a drumului, două blocuri pe care flutura steagul forţelor Hezbollah adăposteau mai multe mitraliere grele. Portretele lui Khomeiny şi ale şeicului Abbas Moussaoui erau afişate peste tot. Hussein Al Foukhar opri BMW-ul care fu înconjurat pe dată de numeroşi tineri Hezbollah, cu bărbi crescute de trei zile.

— *M'sakar!*[53] strigă unul dintre ei, făcându-le semn să se întoarcă din drum.

Ceilalţi se uitau la Malko cu un aer bănuitor. Surâzător, Hussein Al Foukhar începu să dialogheze cu ei, explicându-le cine era şi ce voia să facă, prezentându-l pe Malko un ziarist neamţ care simpatiza cu cauza forţelor Hezbollah. Cuvântul „neamţ" mai destinse un pic atmosfera. Pentru membrii Hezbollah nemţii, care omorâseră milioane de evrei, nu puteau fi decât simpatici...

Unul dintre ei se duse să telefoneze. Se întoarse zâmbitor după câteva minute şi le făcu semn celorlalţi să ridice bariera. Pe urmă deschise portiera şi se aşeză în spate.

— Vine cu noi la Nabatiyeh, spuse Hussein, la cazarma unde se află

[53] Pe aici nu se trece! (n.a.).

Jamal.

Tânărul Hezbollah din spatele lor începu discuţia cerându-le o ţigară, apoi continuă volubil arătându-le cerul.

— Îi este teamă de bombardamentele israelienilor, spuse Hussein. Astă-noapte au trimis mai multe rachete Katiuşa asupra Galileei, iar acum le e frică de riposta israeliană.

Îi arătă lui Malko linia formată de nişte creste aride, la mai puţin de zece kilometri.

— De acolo începe zona ocupată de Israel şi de aliaţii ei. Soldaţii Hezbollah pătrund mereu acolo, dar sunt omorâţi.

Se întâlniră cu mai multe vehicule blindate pline cu bărboşi înarmaţi până în dinţi. Semăna puţin cu războiul din Spania, un fel de iluzie plină de lirism. Imediat apărură poziţiile DCA[54]. Pe acoperişuri se zăreau tunurile cu câte patru ţevi, apărate de saci cu nisip. Peste tot, soldaţii Hezbollah înarmaţi se amestecau cu populaţia civilă. Toate femeile purtau *hijab.* Un Jeep al Naţiunilor Unite cobora panta claxonând. Ajunseră, în sfârşit, în faţa unui grilaj, dublat de saci cu nisip.

— Este fosta şcoală transformată acum în cazarmă, spuse Hussein Al Foukhar. Cazarma Moussa Sadr.

Îi întâmpină o namilă de *mola* înveşmântat în negru, cu ochelari cu lentile groase şi un turban negru pe cap. Era semeţ! Îl sărută pe Hussein Al Foukhar, iar lui Malko îi strânse mâna cu un gest rece şi distant. Aici se afla printre credincioşi... îi duse apoi într-o încăpere micuţă, cu pereţii acoperiţi de inscripţii în arabă, cea mai mare parte fiind decorată cu un steag american ale cărui stele de origine fuseseră înlocuite cu cele evreieşti...

Li se servi obişnuita cafea turcească. Discuţia se purtă în arabă, Malko neputând să o urmărească, dar atmosfera părea mai degrabă calmă. În fine, mola se ridică şi dispăru.

— S-a dus să-l aducă pe Jamal, îi zise Hussein Al Foukhar.

Aşteptară zece minute, după care un tânăr Hezbollah, cu barbă şi el, cu ochi foarte afundaţi în orbite, veni în goană. Hussein Al Foukhar se ridică şi îl primi cu gesturi de iubire sinceră. Se întoarse spre Malko.

— I-am spus că am adus de la Baalbeck daruri pentru toţi combatanţii din oraşul meu. Îi voi vorbi despre prietenul lui.

Reluă discuţia în arabă. Chipul tânărului se întunecă, iar privirea se umplu de o tristeţe adâncă. La sfârşit, Hussein îi traduse lui Malko.

— I-am explicat că sunteţi un ziarist care admiră mult sacrificiul martirilor. E de acord să vă arate scrisoarea lăsată de prietenul său.

— Şi fotografia?

— Fotografia este împreună cu scrisoarea. Vă rog să fiţi atent. Dacă

[54] Apărare antiaeriană (n.t.).

li se pare ceva în neregulă ne vor decima pe amândoi…

Un camion pe a cărui platformă fusese montat un afet cu patru mitraliere intră în trombă în cazarmă, învăluit de un nor de praf, iar servanţii săriră jos extenuaţi. Imediat, duseră un rănit în fundul curţii.

Jamal scoase din buzunar portofelul din plastic şi luă o foaie de hârtie împăturită şi o fotografie. Îi întinse lui Malko fotografia, iar lui Hussein scrisoarea. Pe hârtia cu colţurile tocite, Malko zări un alt tânăr Hezbollah, iar în spatele acestuia, un bărbat, înalt, care cobora dintr-un Mercedes. Se vedea foarte clar. Era iranianul pe care îl căuta.

Capitolul XX

Malko schimbă o privire cu Hussein Al Foukhar care era gata să intre în pământ. Acesta desfăcu scrisoarea şi începu să traducă pe un ton solemn.

— În numele lui Allah cel milostiv. Atotputernicul a grăit astfel: „Nu îi consideraţi morţi pe aceia care au fost ucişi din voinţa Domnului, căci sunt vii în preajma lui Dumnezeu şi bogaţi cu avuţiile Lui”. Dragul meu prieten Jamal, te rog să nu mă jeleşti, nu ai şti să plângi un martir, căci lacrimile l-ar arde atunci când martirul va fi mire etern. Dacă îmi veţi găsi cadavrul şi veţi dori să mă îngropaţi, aş vrea să fie la *Rawdat Chahidayn*[55], într-un mormânt separat. Căci voi întreprinde o operaţiune împotriva duşmanului israelian din sudul Libanului. Am fost ales ca s-o îndeplinesc totodată ca pe o datorie religioasă şi de suflet, nu dintr-un sentimentalism fără rost, nici din deznădejdea de a trăi, căci ştiu bine că lehamitea pentru viaţă este o crimă de neiertat. Îţi cer, deci, să iei în seamă operaţiunea mea aşa cum se cuvine. Prietenul tău Seliman Fahs, 12 mai 1986.

Hussein Al Foukhar îşi termină lectura cu vocea sugrumată de emoţie. Tânărul Hezbollah se uita la cei doi bărbaţi cu o infinită tristeţe. Dar Malko ştia că l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi aflat cine era. Se găsea în punctul de contact dintre două civilizaţii opuse, fiecare dintre ele fiind supusă logicii ei îngrozitoare. Ce îi putea spune băiatului din faţa lui?

Jamal întinse mâna ca să ia fotografia de la Malko. El nu vedea cum ar reuşi să i-o ia altfel decât să-l omoare pe loc, în mijlocul a două sute de soldaţi Hezbollah. Hussein Al Foukhar împături cu grijă scrisoarea şi i-o întinse în timp ce îl întrebă ceva. Tânărul Hezbollah scutură energic din cap.

— L-am întrebat dacă ar putea să ne împrumute fotografia ca să facem o copie pentru articolul dumneavoastră. Dar nu vrea, traduse deputatul. Malko nu avu timp să-i răspundă. Un huruit asurzitor tulbură liniştea. Într-o fracţiune de secundă, soldaţii îndreptară armele spre cer, alergând în toate părţile, dând ordine. Era ca un adevărat furnicar înnebunit. Hussein Al Foukhar deveni palid.

— Israelienii!

Huruitul se amplifica. Imediat, tunul din mijlocul curţii începu să scuipe foc pe cele patru ţevi, într-un vacarm înfricoşător. Un tânăr Hezbollah se ivi şi strigă ceva la Jamal care uită de fotografie şi se năpusti cu Kalaşnikovul în mână spre camionul oprit în curte. Hussein Al Foukhar ţipă la Malko:

— Culcaţi-vă la pământ!

Malko abia avu timp să-l asculte. Într-o fracţiune de secundă, zări

[55] Cimitirul martirilor din Beirut (n.a.).

un avion de vânătoare cu steaua lui David pe el care zbura pe deasupra cazărmii la mică înălţime şi bombele care se desprinseră de sub aripile lui. După câteva clipe, începu infernul. Bombele explodau pretutindeni în mii de bucăţele secerându-i pe oamenii care alergau. Un perete din încăperea unde se aflau Malko şi Hussein fu pulverizat într-un nor de ipsos. Din ziduri săreau bucăţi de ciment. Camionul fu desprins de la sol şi recăzu prefăcut într-o minge de flăcări, împreună cu toţi servanţii din jurul mitralierei.

Malko şi Hussein se ridicară încă ameţiţi.

— Am scăpat uşor, oftă libanezul.

Malko nu lăsase fotografia din mână. Privirea îi alunecă asupra unui trup căzut în curte. Un fulger aproape că despărţise capul de restul corpului. Spatele era ciuruit de gloanţe. Jamal mai strângea încă în mâinile ţepene Kalaşnikovul.

Soldaţii Hezbollah alergau de colo-colo, blestemând cerul, trăgând în aer ca şi cum ar mai putea atinge avioanele de vânătoare israeliene care erau de mult timp departe. Mirosea a cauciuc ars, a benzină şi a carne de om friptă. Puţin mai încolo, izbucni un incendiu care degaja un fum gros şi negru. De ce s-au temut membrii Hezbollah nu au scăpat: de riposta israelienilor.

Malko puse fotografia în buzunar. Se pregăteau să se urce în BMW-ul neatins, afară doar de câteva gloanţe, când un mola cu turban negru se ivi mânios foc şi îl apostrofă pe Hussein Al Foukhar. Acesta se întoarse apoi spre Malko.

— Crede că sunteţi spion izraelian! Că dumneavoastră aţi declanşat aceste represalii.

— Spuneţi-i că este ridicol…

— Nu-i cunoaşteţi! Sunt în ultimul hal de paranoici. Iar dacă vă vor interoga serios, vor afla rapid cine sunteţi. În momentul de faţă este mult mai bine să fiţi un spion israelian…

Întors cu faţa către *mola,* îl apostrofă cu demnitate, însă celălalt nu păru să se liniştească. În final, deschise portiera maşinii şi îl invită înăuntru.

— I-am spus că mergem împreună la Cartierul General ca să dăm nişte explicaţii şi că nu avem nimic de ascuns.

— Este înarmat?

— Nu, nu cred. Dar dacă îi asmute pe ceilalţi, e vai de capul nostru.

Hussein Al Foukhar se aşeză la volan. În spate, *mola* îl fixa pe Malko ca pe diavolul în persoană. Străzile din Nabatiyeh erau presărate cu mormane de resturi de toate felurile şi străbătute în mare viteză de vehicule militare. Aviaţia israeliană lovise dur şi precis.

Conduşi de *mola,* ajunseră în faţa unei clădiri pătrate, care dispărea sub portretele imamilor bărboşi şi sub drapelele verzi, înconjurată de santinele cu un aer răutăcios. Afetul mitralierelor grele era suspendat

pe acoperişul din tablă şi înconjurat de saci cu nisip. Trei soldaţi stăteau în faţa unei bariere lăsate. Îi făcură semn lui Hussein Al Foukhar să parcheze. Imediat, libanezul se întoarse şi îi spuse cu amabilitate soldatului mola:

— Coborâţi. Trebuie să parchez.

Credinciosul *mola* coborî din maşină. Dar nu apucă să pună picioarele pe sol, că Hussein demară în trombă, virând grabnic pe o străduţă ca să scape de reacţia imediată a santinelelor. După mai multe curbe prin Nabatiyeh, se întoarse spre Malko cu trăsăturile încordate:

— Suntem obligaţi să trecem iarăşi pe la punctul de control. Dacă pot comunica prin radio cu Cartierul General, suntem pierduţi…

Nu mai schimbară nici un cuvânt până ce ajunseră la baraj. Imediat, doi soldaţi se aşezară de-a curmezişul în mijlocul drumului. Hussein Al Foukhar lăsă jos geamul din dreptul lui şi le strigă ceva. Se dădură cu un salt înapoi, ca şi cum i-ar fi muşcat o tarantulă şi o zbughiră pe drumul pustiu.

— Ce le-aţi zis? îl întrebă Malko după ce ajunseră mai departe.

— Că se întorc israelienii…

În timp ce mergeau, Malko se uită din nou la fotografie. Iranianul se distingea foarte clar. Dacă o mărea, putea să-l identifice foarte uşor. Aţipi, toropit de căldură şi de monotonia drumului îngust şi plin de praf, străbătut de numeroase camioane sau întrerupt de baraje. Când se trezi, se aflau la intrarea în Beirut. Al Foukhar îi zâmbi complice.

— Allah i-a trimis pe israelieni astăzi. Fără ei, nu aţi fi obţinut niciodată fotografia. Ce vreţi să faceţi acum?

Nu prea avea de ales. Malko îşi jucase destul pielea la ruleta rusă.

— Să mă duc la Ambasada americană, răspunse el. Credeţi că veţi putea trece de barajele armatei libaneze?

Hussein Al Foukhar se strâmbă.

— Aş prefera să nu-mi asum riscul.

— Bine, zise Malko. Imediat ce ajungem în Ashrafieh, îl voi chema pe Faulkner să mă ia.

Trecuse de-abia de ora unsprezece. Şeful Centralei CIA trebuia să fie la birou. Se opriră în faţa unei băcănii din Ashrafieh, iar vânzătorul le puse la dispoziţie telefonul. Malko îl găsi foarte repede pe Vincent Faulkner. Acesta din urmă asculta în mod sigur în receptor, iar Malko se mulţumi să-i spună:

— Totul a mers bine. Puteţi să veniţi să mă luaţi din locul unde ne-am întâlnit ultima oară?

— Vin, făcu americanul fără nici un comentariu.

Plecară fără grabă spre Jounieh. Ajunseră acolo cu câteva minute înaintea unei coloane compuse dintr-un Mercedes şi două Range Rover ticsite cu gărzi ale ambasadei. Hussein Al Foukhar îi întinse

mâna lui Malko.

— *Allah maak!* Mă bucur că v-am putut fi de folos.

— Dumneavoastră ce faceţi?

Libanezul făcu un gest de nepăsare.

— Cred că membrii Hezbollah mă vor detesta un pic, dar nu vor îndrăzni să-mi facă nimic... Când voi ajunge prin Europa, vă voi telefona. În rest, voi citi cu mare atenţie ziarele.

Malko sări din maşina deputatului şi dispăru în Mercedes. Vincent Faulkner se abţinea în mod vădit să-l îmbrăţişeze.

— Aţi recuperat fotografia? întrebă el plictisit.

Malko o scoase din buzunar şi i-o întinse.

— Aceasta este.

*

* *

În mai puţin de o oră au obţinut fotografia mărită a „diplomatului" iranian. Copiile erau etalate pe biroul lui Vincent Faulkner, printre resturile de tartine şi ceştile de cafea goale. Alături, într-un teanc, erau puse fotografiile tuturor diplomaţilor iranieni aflaţi în serviciu la Beirut de zece ani încoace. Dacă aerul condiţionat nu le alungase pe toate, atunci cu siguranţă s-ar fi auzit zburând o muscă.

Vincent Faulkner puse cele două fotografii una lângă alta şi le privi îndelung.

— El este! zise pe un ton triumfător.

Malko se aplecă şi el. Nu încăpea nici o îndoială că semănau. Fotografia mărită îi scotea în evidenţă lobii urechilor foarte depărtaţi, sprâncenele care aproape că se uneau şi părul deosebit. Înălţimea şi celelalte date corespundeau... Cu gravitatea unui avid jucător de baccara, americanul întoarse fotografia furnizată de serviciile sale şi citi pe verso:

— Walid Nasseri, consilier economic adjunct la Ambasada Iranului. A venit la Beirut în octombrie 1992. Înainte lucra în Teheran la Ministerul petrolului.

Vârstă necunoscută, celibatar. Locuieşte în ambasadă şi iese puţin.

— Ce făcea înainte de a se duce la Teheran? întrebă Malko.

— Locuia în Siria sub numele de Ghotbi. Probabil că cele două nume sunt false, dar este omul nostru...

Glasul îi era sufocat de emoţie.

— Nu va fi uşor, remarcă Vincent Faulkner. Practic, diplomaţii iranieni nu prea ies din ambasadă. Şi mai puţin decât noi. Iar acolo nu putem da lovitura. Ar trebui să punem la cale o operaţiune pe termen lung ca să lovim la sigur. Dar ar dura săptămâni, poate luni...

Malko observă cu amărăciune:

— După ce i s-a întâmplat lui Imad Mughnieh, poate că îi e frică şi va pleca din Beirut. Odată ajuns la Teheran, va fi departe de noi...

— Aşa este, admise americanul. Aveţi vreo soluţie?

Rămaseră îndelung cu privirile aţintite la fotografiile incriminatoare. A fost nevoie de acest sacru concurs de împrejurări ca să-l identifice pe torţionarul lui William Buckley. Malko turba la ideea că ar putea scăpa nepedepsit pentru crima săvârşită, dar se gândi la argumentele aduse de Vincent Faulkner. Walid Nasseri părea de neatins.

— Vă bizuiţi cu adevărat pe colonelul Ghazala?

— Cred că da, de ce?

— Cred că am găsit soluţia, zise Malko. Cunoaşteţi basmul oriental *Întâlnire la Samarcanda?*

— Nu.

— A fost odată un om care s-a întâlnit cu Moartea, înspăimântat, s-a urcat pe un cal şi a fugit în galop până în oraşul Samarcanda ca să se ascundă. A ajuns pe înserate şi a dat peste Moartea care îi zise: „Dimineaţă când te-am văzut, m-am mirat. Dar te-am aşteptat aici, la Samarcanda, în seara asta”.

Se vedea clar că Vincent Faulkner nu înţelese tâlcul. Malko se apucă să-i expună planul său.

Capitolul XXI

Walid Nasseri nu a avut cum să refuze invitaţia la cocteilul oferit de preşedintele Rafik Hariri în cinstea numirii noului ambasador al Arabiei Saudite. Îi fusese trimisă printr-un om cu care ţinea câteodată legătura, un membru al Serviciilor speciale siriene, colonelul Ali Ghazala. Probabil că acesta avea să-i ceară câte ceva.

Cocteilul se desfăşura în locuinţa imensă a primului-ministru situată în Beirutul de Vest. Mobilierul vechi alterna cu superbele creaţii moderne, realizate în întregime de arhitectul de interior, Claude Dalle, vedeta răsfăţată a miliardarilor din Orient. După ce strânsese câteva mâini şi avusese unele discuţii banale, Walid Nasseri se fâţâia prin marile saloane cu un pahar cu suc de portocale în mână, grăbit să plece, fără măcar să-l vadă pe cel ce îi trimisese invitaţia.

Un zdrahon de muncitor, fiul unui *mola,* urcase rapid treptele Serviciilor de Informaţii iraniene, datorită faptului că ştia la perfecţie engleza, datorită sârguinţei sale, precum şi protecţia ayatolahului Motachemi. Afacerea William Buckley l-a propulsat în cele mai înalte sfere ale puterii, iar toate informaţiile smulse de la american au fost exploatate timp de mai mulţi ani. Unele îi mai foloseau şi astăzi. Chiar şi ayatolahul Khomeiny l-a felicitat. În prezent, trăgea din umbră iţele mai multor reţele, niciodată în prima linie, de aceea erau mai eficiente. Ieşea foarte puţin din ambasadă, însă aici îi primea pe toţi omologii lui.

— *Haroye* Walid Nasseri!

Acesta se întoarse surprins. Puţini oameni de aici îi cunoşteau numele. Colonelul Aii Ghazala îi zâmbea. Îşi strânseră mâinile. Cei doi bărbaţi ştiau foarte bine cu ce se ocupa fiecare şi uneori îşi făceau mici servicii. Sirianul îl apucă de braţ pe Nasseri şi îl trase lângă o fereastră, departe de urechile indiscrete.

— V-am invitat fiindcă doream să vorbesc cu dumneavoastră în mod direct.

Iranianul îi zâmbi cu falsă candoare.

— Întotdeauna sunteţi bine venit la ambasadă…

— Fireşte, răspunse sirianul, dar ţin foarte mult să nu se afle că noi doi am discutat.

— De ce?

— Pentru siguranţa mea. Am să vă transmit o informaţie extrem de importantă. Vă vizează în mod direct…

Inima iranianului bătu tare de tot, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

— Ce se întâmplă?

— Ştiţi ce a păţit Imad Mughnieh?

— Da, bineînţeles.

— Am o sursă sigură printre israelieni. Americanii v-au identificat şi vor să vă lichideze.

— Pe mine? De ce?

— Nu ştiu exact, zise colonelul Ghazala. O poveste veche de acum zece ani. Au aflat că aţi fost la Damasc atunci, dar cu altă identitate.

— Ca să vezi! făcu iranianul pe un ton absent.

Înţelesese imediat. Se întoarse, ca şi când oamenii de la CIA ar fi deja pe urmele lui, apoi întrebă:

— Este grav? Circulă atâtea zvonuri în Beirut...

Ghazala îi aruncă o privire plină de compătimire şi îi zise puţin cam sec:

— Serviciile mele nu se mulţumesc doar cu zvonuri. Nu aş vrea să păţiţi ceva. Am auzit despre un raid aerian îndreptat împotriva ambasadei.

— Un raid aerian? Dar e imposibil! Ar fi un afront adus preşedintelui dumneavoastră.

— Americanii au bombardat bine mersi Bagdadul acum o săptămână... Nu fiţi aşa de încrezător. Eu risc destul, avertizându-vă. O parte dintre şefii mei lucrează pentru CIA, dar noi doi ne-am înţeles întotdeauna foarte bine, nu-i aşa?

După cum le era obiceiul, sirienii făceau un joc dublu, se gândi Walid Nasseri în timp ce lăsă jos paharul cu suc de portocale.

Îi trecuse setea şi îl credea pe Ghazala. Nu îşi imaginase vreodată că povestea asta veche va ieşi la suprafaţă... Ştia că, uneori, americanii erau ranchiunoşi şi feroce.

— Ce mă sfătuiţi să fac?

— Urcaţi-vă în maşină şi plecaţi la Damasc pentru câtăva vreme, invocând orice pretext. Acolo veţi fi în siguranţă.

Walid Nasseri reflectă câteva clipe, cântărind dacă să plece sau nu.

— Foarte bine, zise el, vă voi urma sfatul. Mii de mulţumiri.

Îşi strânseră mâinile, iar iranianul se îndepărtă cu paşi mari.

Nu era decât ora zece. Dacă totul mergea bine, va fi la Damasc la ora unu dimineaţa... De acolo, va anunţa centrala din Teheran. Şoferul îl aştepta.

— Ne întoarcem la ambasadă, îi ordonă diplomatul. Să faci plinul.

Colonelul Ali Ghazala, îl urmărea de la primul etaj pe Walid Nasseri care se urca în maşină. Se ruga lui Allah ca diplomatul să fie discret până când pleca. Se duse la bar şi îşi turnă un Johnny Walker fără apă, numai cu gheaţă. În seara asta, îşi juca destinul în carieră sau chiar şi în viaţă. Dacă totul se va derula cum era stabilit, dosarul voluminos pe care îl deţinea DEA împotriva lui va fi distrus şi putea să păstreze cele câteva milioane de dolari strânse ca bacşiş de pe urma traficului cu heroină. Asta merita o mică mânărie împotriva unui om pentru care nu nutrea nici un fel de prietenie.

După ce îşi termină whisky-ul, plecă de la petrecere. Nu avea chef să se întoarcă acasă şi se îndreptă spre Zouk, unde ştia că găseşte târfuliţe pe placul lui.

*

* *

Malko aştepta nu departe de Ambasada Iranului, ascuns în spatele maşinilor care staţionau. Locul era sinistru, în sudul oraşului, în cartierul el-Ozaie. Terenuri virane alternau cu imobile noi, chiar în dreptul lui *Coral Beach,* dar mai în interior cu vreun kilometru. Clădirile ambasadei se ridicau în mijlocul unui parc vast împrejmuit cu ziduri, ocupând întreg versantul unei coline. Jos, în faţa unei porţi impresionante stătea de pază un soldat zdrenţăros cu o armă Kalaşnikov pe genunchi...

Era ora zece şi jumătate. Un Mercedes negru intrase vijelios acum douăzeci şi cinci de minute în curtea ambasadei, îl urmărise o bună bucată de drum din Beirutul de Vest, după ce verificase numărul furnizat de colonelul Ghazala. Era maşina blindată a lui Walid Nasseri. Malko nu fusese nevoit să aştepte mult timp. Soldatul se ridică de pe taburetul lui ca să deschidă poarta, iar Mercedesul negru ieşi din nou condus de şofer.

Malko porni şi nu îi fu greu să o urmărească de la o distanţă apreciabilă. Traficul era fluid, iar şoferul conducea încet. Mercedesul traversă Beirutul de la vest la est, apoi se angajă pe drumul ce urca muntele, îndreptându-se spre Aley şi Bekaa.

Virajele se succedau. În Mercedes se aprinse o luminiţă; călătorul din spate începu să citească. Trecură de Jamhour, apoi, după zece minute, lăsară în dreapta răspântia care ducea la Aley. Drumul şerpuia acum pe un platou situat la câteva sute de metri altitudine, străjuind văi foarte adânci. Ziua, peisajul era superb. În apropiere de Ouata, drumul se despărţea în două, o miniautostradă ce se întindea pe zeci de kilometri până la Bhamdoun. La stânga, era încadrată de o faleză, iar la dreapta, de o râpă abruptă.

Malko se opri pe un drum lateral. Coborî din maşină şi luă aparatul de emisie-recepţie cifrat şi rosti câteva cuvinte în microfon. După câteva secunde, îi răspunse o voce neutră:

— Recepţionat.

Se urcă în maşină. La un kilometru, luminile roşii ale Mercedesului lui Walid Nasseri se îndepărtau cu rapiditate.

*

* *

Reza, şoferul lui Walid Nasseri, era atât de concentrat la volan, încât nu observă imediat forma întunecată care apăruse din dreapta, dinspre râpă, ca o imensă pasăre de noapte.

Era un elicopter negru, cu farurile de poziţie neaprinse, care stătuse pitulat acolo de o bucată bună de vreme, nereperat de radare. Huruitul înăbuşit al rotorului abia se auzea, fiind acoperit de zgomotul făcut de motorul Mercedesului.

Înainta precum o fantomă, paralel cu maşina. Reza ţipă, făcându-l pe Walid Nasseri să tresară. Şi el zări elicopterul şi înţelese imediat. Maşina lui era blindată, dar nu ca să reziste în faţa unei maşini de război care o turtea ca pe o foiţă de ţigară.

— Mergi mai departe! urlă el.

Dar, în loc să accelereze, paralizat de groază, Reza strivi frâna cu piciorul.

Walid Nasseri puse mâna pe portieră când două rachete lansate în acelaşi timp atinseră maşina. Aceasta se transformă pe loc în flăcări. Cei doi pasageri muriră în câteva secunde, iar trupurile lor fură sfârtecate de proiectilele ce au urmat.

Rămas în mijlocul şoselei, Mercedesul ardea ca o torţă. Elicopterul Cobra efectuă o întoarcere pe loc şi fugi ca un hoţ către mare. Până să fie depistat de radarele sirienilor, va ajunge pe portavionul de unde îşi luase zborul. Ajutat de sofisticatele mijloace de bruiaj instalate pe portavion, echipajul era obişnuit cu genul acesta de misiuni. Preţ de o jumătate de oră, toate radarele siriene din zonă erau bruiate.

Malko privi câteva clipe flăcările care îl înghiţiseră pe călăul lui William Buckley, apoi se îndreptă spre Beirut.

De data asta, misiunea lui se încheiase cu bine. Nu îi rămânea decât să se ducă la Ambasada americană pentru plecarea lui definitivă. Lumina incendiului îl urmări pe o distanţă de un kilometru şi întâlni o ambulanţă care mergea într-acolo cu toată viteza. Greşi drumul şi se pomeni pe şoseaua ce ducea la Jounieh, în dreptul cartierului Zouk. Era un semn al destinului. Se scurseseră trei zile de când plecase în zori de lângă Natalia Nabilova. L-o fi trecut deja în categoria „porcilor”. După zece minute, opri în faţa barului *White House.*

Atmosfera de aici era la fel de promiscuă. Vreo şase fete se dezlănţuiau pe podium în acordurile melodiei *Twist Again*, iar celelalte aşteptau ciorchine în sală.

Dusă pe gânduri, cu chipul întunecat, Natalia şedea singură la masă cu o Coca-Cola în faţă. Chelnerul, cu maxilarul inferior proeminent şi cu haina prea strâmtă pentru umerii lui de docher, se grăbi să ajungă dinaintea lui Malko şi îl conduse cu vorbe mieroase la o masă.

Natalia Nabilova ridică privirea. În ochii ei violet se citiră pe rând sentimente contradictorii; colţurile gurii se lăsară în jos, apoi chipul îi fu luminat de o lucire blândă.

— Ia te uită, încă n-ai plecat...

În vocea ei nu era nici urmă de ranchiună. Obişnuita sticlă de Dom Perignon apăru pe masă.

Slugarnic, chelnerul o destupă şi turnă şampania în cupe. Natalia ridică mâna la încheietura căreia strălucea o brăţară masivă din aur.

— Mi-am cumpărat-o cu dolarii de la tine. Când o să mi se facă lehamite, o să mă spânzur cu ea…

Malko zâmbi.

— Eu am altă soluţie.

În clipa în care se pregăti să ridice cupa, privirea îi alunecă la masa vecină, la care stătea un bărbat înconjurat de trei animatoare. Era colonelul Ali Ghazala. Privirile celor doi se încrucişară.

Cu încetineală calculată, Malko ridică paharul de şampanie spre el. Sirianul ezită puţin, apoi făcu la fel, zâmbindu-i în colţul gurii.

— Cine e? întrebă Natalia.

— Un prieten care mi-a făcut un mare serviciu.

Malko îşi goli cupa, puse o bancnotă de o sută de dolari pe masă, apoi se întoarse către sculpturala lui vecină. Nu trebuia să-şi forţeze prea mult norocul.

— Vii?

Ea îi adresă un zâmbet plin de ironie.

— Mai ai chef să te culci cu mine? E încă prea devreme. Dacă plec acum, porcul ăla mă va da afară din cameră.

— Nu mai ai nevoie de ea, zise Malko. Pleci din Beirut împreună cu mine.

— Nu am paşaport.

— Nici nu-ţi trebuie, doar ţi-am spus. Haide!

Se ridică şi o luă de mână sub privirea turbată a patronului. După cinci minute, ajunseră în faţa porţii cu grilaj a Ambasadei americane. Imediat fu anunţat. Vincent Faulkner apăru degrabă înnebunit.

— Dumnezeule, pe unde aţi umblat?

— Am pus la punct câteva amănunte, zise Malko.

— Grăbiţi-vă, elicopterul vă aşteaptă.

O zări pe Natalia şi se opri locului.

— Cine este?

— Ştiţi bine, răspunse Malko. Plecăm împreună şi are nevoie de un paşaport.

Şeful Centralei CIA nici nu se încumetă să mai discute. Se îndreptară spre elicopterul al cărui rotor se învârtea deja. Văzându-l, Natalia se înspăimântă.

— Mi-e frică de avion! zise ea.

— Trebuie să te gândeşti la altceva, spuse Malko în timp ce o împingea în aparat.

După trei minute, survolau pe deasupra covorului de lumini al Beirutului, îndreptându-se spre vest. Operaţiunea *Wrath of God* se

terminase. Mânia lui Dumnezeu se abătuse destul asupra Beirutului.

*

* *

Malko era pe punctul de a gusta din delicioasele delicatese ca să-şi refacă echilibrul, în intimitatea bibliotecii sale, când îi fu anunţat un musafir. Se scurseseră trei săptămâni de când s-a întors la Liezen. Forţele Hezbollah şi iranienii au fost informaţi prin diferite canale ale CIA. Nici unii, nici alţii nu mai dormeau liniştiţi.

Un tânăr pe care Malko nu-l cunoştea se prezenta din partea Ambasadei americane din Viena şi îi înmână un pachet pentru care semnă. Malko aşteptă să fie singur ca să-l deschidă. Într-un sipet de catifea albastră, descoperi o monedă de un dolar din argint, un *silver dollar.* Una dintre faţete fusese aurită, iar pe ea gravaseră cunoscuta emblemă a *Central Intelligence Agency.*

Sfârşit

Cuprins

Prolog.....5
Capitolul I.....7
Capitolul II.....17
Capitolul III.....24
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....45
Capitolul VI.....55
Capitolul VII.....66
Capitolul VIII.....78
Capitolul IX.....86
Capitolul X.....94
Capitolul XI.....102
Capitolul XII.....111
Capitolul XIII.....120
Capitolul XIV.....128
Capitolul XV.....137
Capitolul XVI.....144
Capitolul XVII.....154
Capitolul XVIII.....161
Capitolul XIX.....169
Capitolul XX.....182
Capitolul XXI.....188
Cuprins.....195

Malko închise ușa cu putere, simțind un ghem în stomac. Mai multe persoane urcau scara fără să facă zgomot. Asta îi mirosea a capcană curată. Luă de pe masă o lanternă – accesoriu indispensabil la Beirut – și o aprinse. Apoi se întoarse. Pamela Cosworth nu se clintise din loc, însă strângea în mâna dreaptă un pistol Walther PKK.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !

PREȚ **6 000**

ISBN 973-9138-28-4